

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J. R. RAIN

Gecenin Ölümsüzlüğü

*Sonsuzluğa adım atan ve artık dönmüşl olmayam
Samantha Moon'un gece kadar karanlık hikâyesi
kaldığı yerden devam ediyor.*

Gecenin Ölümsüzleri

J. R. RAIN

SONSUZLUĞA ADIM ATAN VE ARTIK DÖNÜŞÜ OLMAYAN
SAMANTHA MOON'UN GECE KADAR KARANLIK
HİKÂYESİ KALDIĞI YERDEN DEVAM EDİYOR.

Ozel dedektif ve aynı zamanda bir vampir olan Samantha Moon üç aydır kayıp olan beş yaşındaki bir kız çocuğundan yürek burkan bir telefon alır. Güçlenmeye başlayan doğaüstü yetenekleriyle birlikte kayda değer tüm kaynaklarını kullanarak kayıp kızı çok geç olmadan bulmak zorundadır. Diğer yandan, korkunç gerçeğe yaklaşırken oğluyla ilgili üzücü bir haber alır. Bu beklenmedik acıyla hayatı altüst olan Samantha artık yaşamla ölüm arasındaki nihai karara varmak zorundadır.

Genç kadın tüm bu sorunlarla baş ederken gizemli bir adamın kimliğini keşfeder. Gitgide sevmeye başladığı bir adamın...

facebook.com/martiyayinlari

twitter.com/martiyayinlari

t17

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gecenin Ölümsüzleri

J. R. Rain

1. Baskı: Temmuz 2016
ISBN: 978-605-186-035-0
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright©J. R. RAIN

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Sonsuz Matbaa Kâğıt Mücellit Hizm. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Davutpaşa Cad. Güven San. Sit. No: 291

Topkapı / İstanbul

Sertifika No : 28487

Tel: 0212 674 85 28

MARTI YAYINCILIK
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd.
Yılanlı Ayazma Sk. No: 8
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13
Faks: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Özgün Adı	: American Vampire
Yayın Yönetmeni	: Şahin Güç
Çeviren	: Alp Sanlı
Editör	: Gamze Büyükkaya
Düzeltili	: Merve Akıncı Almaz
Dizgi	: Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım	: Alla Özabat

SONSUZLUĞA ADIM ATAN VE ARTIK
DÖNÜŞÜ OLMAYAN SAMANTHA MOON'UN
GECE KADAR KARANLIK HİKÂYESİ KALDIĞI
YERDEN DEVAM EDİYOR.

Gecenin Ölümsüzleri

J. R. RAIN

Çeviren: Alp Sanlı

Daha Önce

Genç bir kadının kısa bir süre önce benim davamla bağlantılı bir şekilde öldürüldüğü aynı otoparktaydım. Kingsley'nin de dahil olduğu bir dava.

Otopark çoğunlukla boştu. Pazar gecesinin geç saatleriydi, yani sürpriz yoktu. Park alanının girişine harika bir görüş sunan bir noktadaydım.

Bunu gerçekten yapıyorum, diye düşündüm.

Birkaç dakika erkenciydim. Sağımda restoranın arkasında uzanan ara sokak vardı. Ara sokak temiz, loş bir şekilde aydınlatılmıştı, Harbor Bulvarı boyunca uzanan dükkânların arka girişlerine uzanıyordu. Saksı bitkiler barın arka kapısının dışına dizilmişti ve yakındaki bir yangın çıkışı yeni boyanmış görünüyordu. Ara sokağın kendisi bir İngiliz köyünde görebileceğinize benzer arnavutkaldırımlarındandı. Kızın kanının zikzak çizerek cansız uzaklaşırken taşların arasını ıslatma şeklini hatırladım.

Ay parlaktı ama dolunay değildi. Bulutlar parıldayan

gökyüzüne –en azından benim gözlerime– seyrek bir biçimde saçılmış haldeydi. Kısmen açık şoför camından hafif bir rüzgâr girdi. Ellerimi titremekten alıkoyamıyordum ve bu yüzden onları eklemlerim beyaz parlar halde sıkıca kavrayarak direksiyonun üstünde tuttum.

Bir araba Chapman Caddesi'nden sol yaparak otoparka yavaşça döndü. Araç garaj yolundan park alanına doğru çıkarken farlarının ışığı yükselip alçaldı.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Bu kadar tedirgin olacağımı düşünmemiştim. Fang hakkımdaki her şeyi biliyordu. En kirli sırlarımı biliyordu. Peki, ben onun hakkında ne biliyordum? Onun hanımlarla iyi geçinen bir adam olduğunu biliyordum. Vampirlere karşı büyük bir hayranlığı olduğunu biliyordum. Ölümlü olduğunu biliyordum.

Ve bu kadar.

Bir bakıma, Fang'i seviyordum. Benim için her zaman ama her zaman oradaydı. En kötü zamanlarımda beni avuttu. Moralimi düzelterek bir canavar olmadığımı hatırlattı. Onunla kalbimi paylaştım, karşılığında hassasiyet ve şefkatle kabul etti. O, kusursuz erkekti. Kusursuz sırdaş.

Fang'le aramızdaki şeyi kaybetmek istemiyordum.

Araba otoparkta ilerlemeye devam etti. Lastiklerinin hatır hutur seslerini duyabiliyordum. Arabanın kısa süre sonra büyük hacimli motora sahip eski bir Amerikan arabası olduğunu gördüm. Güzel bir şeydi. Tam olarak harika değil ama iyi bakıldığı aşikârdı. Geçen geceki kurt adamın hırlamasından çok da farklı olmayan, gırtlaktan bir ses verdi.

Fang’i kaybetmek istemiyordum. Aramızdaki şeyi seviyordum. Aramızdaki bağlantı öylesine nadir, yardımcı, sevecen, tatlı ve benim için öylesine önemliydi.

Bunu kaybedemem.

Halen kontağın üstünde takılan ellerimi anahtarların etrafına doladım.

Bu kötü bir fikirdi. Bunu asla kabul etmemeliydim.

Gerçek paniği, belki de uzun bir zamandır ilk defa paniği hissederek, “Ne yapıyorum ben?” diye fısıldadım. Üç metre bir kurt adam otel odamda karşıma çıktığında hissettiğimden çok daha kötü bir panik.

Ya Fang olduğunu söylediği kişi değilse? Ya tamamen farklı bir kişiye? Güvenilmez birisiye?

Ya onu susturmam gerekirse?

Sürücü koltuğunda sallanmaya başladım. Eski Amerikan arabasının gırtlaktan gelen hırıltısı çevredeki karanlık binalardan sekerek boş otoparkta yankılandı. Araba iki sıra önümdeki park alanına yavaşça yanaştı.

Artık birbirimize bakıyorduk. Ön cam içerisini görmemi zorlaştırmaya yetecek kadar koyu filmliydi. Yine de tek bir figürü, bir adamı görebiliyordum.

Şoför arabanın motorunu kapadığında park alanı tekrar sessizleşti. Biraz sonra arabamın farları iki kez yanıp söndü.

İçimde kalbim çarptı. Sağ elim halen anahtarları tutuyordu. Arabayı şimdi çalıştırabilir, buradan defolup gidebilir, bunun olduğunu unutabilir ve Fang’le tekrar eski halimize dönebilirdik.

Yapabilirdim ama yapmadım.

Uzanıp karşılık olarak farlarımı iki kez yakıp söndürdüm. Biraz sonra büyük motorlu arabanın yan kapısı açıldı. Botlu bir ayak dışarı adım attı.

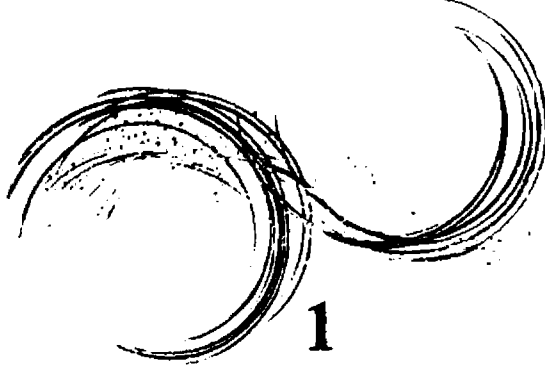
Hızlı ve derin derin nefes almaya çalışarak kapımı açmak için uzandım ama durdum. Kahretsin, emniyet kemeri mi unutmuştum. Hızlıca çıkarıp kapıyı açtım.

Bunu gerçekten yapıyorum.

Vanımdan tamamen dışarı çıkmamla karşımdaki kişi de aynısını yaptı. Gece havası serindi. Yakındaki bardan sesler bize ulaştı. Kahkaha ve müzik sesleri geliyordu. Hep bir ağızdan edilen bir avuç sohbetin uğultusu aynı zamanda...

Minivanımın önüne çıktım, karşımdaki figür de aynısını yaptı. Bir kalçasını ön kaputa gelişigüzel dayadı. Onu gördüğümde durdum, nefesim kesildi, ağzımı iki elimle kapattım.

Fang sırttı. “Merhaba, Moon Dance.”

Gece serindi.

Gümüş ışığı park alanının sarı ışıklarıyla birleşen, küçülen ay hemen eski çarşının üstünde yükseliyordu. Her iki ışık kaynağı da önümde duran uzun adamı aydınlatıyordu. Parlak ışık çizgileri sayesinde, onu karanlıkta görmek için pek ışığa ihtiyacım yoktu. Belki benim gibi olan diğerlerinin de.

Hafif bir rüzgâr yanımdaki ağacı hışırdattı. Ağacın çevredeki ışığı yansıtan kalın, mumlu yaprakları vardı. Ağaç, Güney Kaliforniya'ya özgü görünmüyordu. Güney Kaliforniya'daki ağaçlar bodur ve içler acısı görünmeye meyilliydiler. Plastik bir market torbası Fang'le aramızdan geçerek park alanında gönülsüzce ve hızla ilerledi. İkimiz de onu görmezden geldik.

“Bir şey demeyecek misin?” diye sordu, rahat bir tavırla sırtarak. Derin sesinde bir memnuniyet tınısı vardı ama başka bir şey daha vardı: şüphe. Yalnızca birazcık. Fakat oradaydı, memnuniyetinin altında yatıyordu. Bu şüphesinin

nedenini biliyordum, zira onu ben de paylaşıyordum. Fang de bu buluşmanın iyi bir fikir olup olmadığından hiç emin değildi. Nedeninden şüphelendim.

Onun da bir sırrı var Büyük bir sır

Bunu nasıl bildiğimden emin değildim. Belki de ruhani bir şeydi. Fakat birdenbire, bu buluşmayla Fang'in kaybedecek çok şeyinin olduğuna emin oldum. Ne de olsa geçmişi –her ne ise– resme ben dahilken gizli kalmayacaktı.

Hepimizin sırları var.

En sonunda ellerimi ağzımdan çekip bolca hava aldım. Genellikle çok havaya ihtiyaç duymam; hattahavaya hiç ihtiyaç duymadığımdan oldukça eminim. Fakat derin nefes almak sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyordu, ciğerlerim halen çalıştığından onları arada sırada kullanabileceğimi düşündüm.

Aynı zamanda acaba bir çeşit özenli şakaya ya da çok daha kötü bir şeye, belki de bir tuzağa kurban gitmek üzereyim diye düşünerek kendimi parkı tararken buldum. Fakat burada bir tehlike ya da Fang'den gelecek bir kötülük sezmiyordum. Altıncı hissim hatasız olmayabilirdi ancak bu gibi durumlarda kesinlikle tetiklenirdi. Özellikle de olağanüstü duyularımın son zamanlarda gitgide daha güçlendiğini düşünürsek.

“Bu kadar endişeli görünme, Moon Dance,” dedi Fang. Arabasının çamurluğundan kalktı yüz yüze geldik. “Yalnızız.”

Hâlâ konuşmamıştım. Yakındaki bir bardan müzik ses-

leri geliyordu, ben iki bilardo topunun birbirine çarpışından gelen keskin çatırtıyı duymuş olabilirdim ya da birisi dizkapağını kırmıştı. Havada hafif bir bira ve kusmuk kokusu vardı. İkisi sıklıkla yakın bir ilişki içinde olurdu, özellikle de bu saatte ve arka sokaktaki bir park alanında.

Çevremdeki alanı taramayı bırakıp önümdeki adama odaklandım. Artık şaşkınlığımın dinmesiyle içimdeki müfettiş ortaya çıkıyordu. Adamın beni takip etmiş olduğunu düşünüyordum. Hatta bundan emindim. Bu, içimde türlü alarm zilleri çalmasına neden oldu ancak bunun er ya da geç yaşanacağını bilmeliydim. Fang, itiraf ettiği üzere bir vampir meraklısıydı. Yıllar içinde onun önüne serdiğim tüm ipuçlarını eninde sonunda beni bulmak için kullanacağını bilmem gerekirdi.

Belki de bulunmak istedin, Sam.

Belki de.

Bir parçam Fang'ın Kingsley olmasını umut etmiş olabilirdi ama Kingsley çok farklı bir gece yaratıyordu. Nihayetinde Fang'ın Kingsley olamayacağını biliyordum.

Fakat şu an önümde duran adamı hiç beklememiştim.

En sonunda konuştum. “İşten erken çıkmaya izin vermişler.” Artık ben de vanımdan uzaklaştım.

“Evet, onlara bunun acil bir durum olduğunu söyledim,” dedi Fang rahat bir tavırla.

Arabasından uzaklaştı ve paslanmış demirleri ortaya çıkmış, harap olmuş park bordürünün üstüne çıktı.

“Bu acil bir durum mu?” diye sordum.

Yüzü parladı. “En acilinden, Moon Dance.”

Şimdi boş park alanını geçerek bana doğru geliyordu. Göğsünün üstünde iki büyük köpekbalığı dişi sallanıyor ve deri kayışın üstünde sekiyordu. Ancak ben onların köpekbalığı dişi *olmadığını* düşünmeye başlıyordum.

*Fang. İsmi bir sebepten Fang.**

Biraz daha derin nefes alıp verdim. Vanımdan uzaklaşmak istedim fakat bacaklarım hareket etmedi. Hatta birdenbire jelatin gibi, ağır ve bana ait değilmiş gibi geldiler.

Elimi vanm ılık kaputunun üstüne koyarak kendimi dengeledim.

Fang uzun boylu bir adamdı ve uzun adımları aramızdaki asfaltı çabucak kat etti. Yalnızca birkaç kol boyu mesafedeyken göğsü şişerek durdu.

“Adını bilmiyorum,” dedim birdenbire kendime geleerek. Gözleri beni süzerek hızla üstümde dolandı. Fakat onun bakmasına alışkındım, öyle değil mi? Ne de olsa onu sıklıkla bana bakarken yakalamıştım.

“Adımı hiç sormadın,” dedi.

“Evli kadınlar barmenlere isimlerini sormazlar,” dedim.

“Artık evli değilsin.”

“Teknik olarak ayrım. Boşanma evrak işleri şu anda avukatım tarafından hallediliyor.”

“Oldukça fazla konuşuyorsun,” dedi Heroes’un barmeni tekrar gülümseyerek. Beyaz dişleri ve boynunda sallanan uzun canavarımsı dişleri parladı. “Ve yeterince soru sormuyorsun.”

**(İng.) Uzun ve sivri diş. (ç.n.)*

“Peki,” dedim kalbimin sakinleştğini hissederek. Fang en nihayetinde, en iyi arkadaşım, sırdaşım, hayatımı... Tüm sırlarımı ve korkularımı, her şeyi açtığım adamdı. “Adın ne ?”

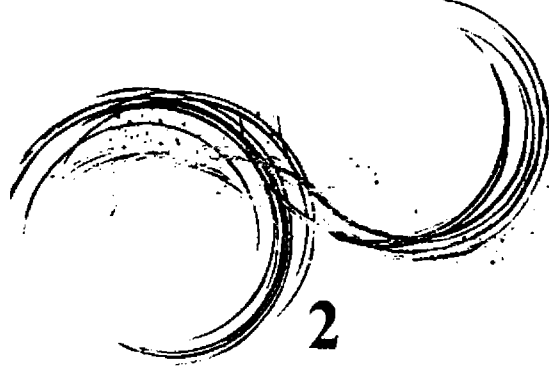
“Bana Eli Roberts diyebilirsin,” dedi. “Fakat gerçek adım,” duraksadı, “Aaron Parker.”

Gözlerimi kırptım, nefesim de kesilmiş olabilirdi.

Aaron Parker. İsmi elbette biliyordum. Emniyetteki herhangi biri bu ismi bilirdi. Tekrar önümdeki adama baktım... Deri kayışın ucunda asılı azı dişlerine baktım. Bunlar gerçekten de köpekbalığı dişi *değildi*.

“Sen Amerikan Vampiri’sin,” dedim.

Gülümsedi ve hafifçe kahkaha attı. “Bunu biraz daha yüksek sesle söyleyebilir misin, Moon Dance?”

Downtown Bar&Grill çok eski bir binadaki yeni bir restorandı. Duvarlar tuğladandı ve siyah lake bar tezgâhı destansıydı. Neredeyse bir baştan bir sona uzanıyordu ve ben onun cilalı, yaralı yüzeyinde kaç tane içkinin servis edildiğini yalnızca hayal edebilirdim.

Aaron Parker, yani Fang, salonun derin kısmının en karanlık köşesinde bize bir masa buldu. Yakındaki hoparlörlerden müzik gümbürdüyordu. Bu gürültünün içinde bizi işitebilecek tek bir insan bile olamazdı. Bir garson kadın karanlığın ortasından bir hayalet gibi belirip siparişlerimizi aldı. Aaron bizim için sipariş verdi. Benim için beyaz şarap, kendisi için Jack ve kola.

“Ne içtiğimi hatırladın,” dedim. Kendimi endişeli, son derece açıkta ve korunmasız hissederken buldum. Aynı zamanda çok güçlü bir kaçma arzusuyla savaştığımı hissettim. Fakat kaçmak birçok soruyu yanıtsız bırakmak anlamına gelirdi.

Kaçmak her şeyi batırmak anlamına gelirdi ve her şeyi batırmak istemiyordum.

Aaron dik bir şekilde oturup beni dikkatle inceledi. Dikkatle incelenmekten hoşlanmam. Bunu biliyordu, değil mi? İlginç bir şekilde, bakışı kız kardeşimle müdavimi olduğumuz bir bar olan Heroes'ta bana defalarca baktığı gibiydi. Aptal kafam, inceleme bakışlarının farklı bir ilgiden kaynaklandığını düşünmüştüm. Artık farklı olduğunu biliyordum. Beni takip ediyordu. Tüm bu zaman boyunca kim olduğumu biliyordu.

İçgüdüsel bir şekilde kendimi bir karnavaldaki ucube gibi hissederek bakışlarımı kaçırdım: "Haydi, haydi. Gerçek kan emiciyi görün!"

Artık karşımda oturduğundan ve sonu gelmeksizin müşterilere hizmet etmediğinden onu gerçekten inceleme şansım vardı. Onu her zaman çekici bulmuştum. Bunu bildiğinden emindim. Kız kardeşim de kocasının muhtemelen gerçekten endişelenmesini gerektirecek şekilde ona abayı yakmıştı. Aaron Parker uzun boyluydu. Belki de şimdiye kadar gördüğüm en uzun boylu adamlardan biriydi. Onun bir atlet olduğundan şüphelendim ve basketbol oynayıp oynamadığını sorma arzusuna karşı koydum. Aaron'm, çoğu kadının ağzının sularının akmasına neden olacak cinsten dolgun dudakları vardı. Cilalı kiraz odunu gibi kahverengi ve parlak, üzgün yavru köpek gözleri vardı. Fakat en ilginç bulduğum, ağzıydı. O güzel dudaklarıyla ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu. Bazen hırslıyor gibi dudaklarını çekiyordu. Bazen de üstdudağı, altdudağını örtüyor gibi gö-

rünüyordu. Sıklıkla oynayıp hareket ediyorlardı ve ben bir şey söylemek üzere olduğu izlenimine kapılıyordum ama hareketleri nadiren sözcükler takip ediyordu. Bu şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf seğirmeydi.

Sonunda oynayan dudakları sözcükler üretti. Konuştuğunda bunu öylesine hafifçe yaptı ki ortalamanın üstündeki işitme duyum olmasaydı ne dediğini kaçırabilirdim: “Bana söylediğin her şeyi hatırlıyorum, Samantha.”

“Sana adımı hiç söylememem dışında.”

Artık birdenbire utanmış halde başını çevirdi. Utanmıyordu. Beni takip etmenin cılız çıkarmıştı. “Evet, bir süredir adını biliyorum.”

“İnsanları sinsice izlemek hoş değildir,” dedim. “Özellikle de seni öldürüp cesedini bir daha görülmeyecek köpekbalığı kaynayan sulara atabilecek birisini.”

Aaron’ın gözleri kısa bir an eğlenceyle parladı. “Bu, almam gereken bir riskti.”

İçkilerimiz geldi. Pazar gecesinin ilerleyen saatleriydi ve bardaki kalabalık azalıyordu. Şüphesiz yalnızca ekstrem içicilerin ve bir ya da iki gece yaratığının kaldığına şüphe yoktu. Sağlık ve uzun yaşam için kadehlerimizi kaldırmış barda otururken (ki bu, yüzümün gülmesini sağladı) birdenbire Aaron’la izlendiğimizi hissettim. Omzunun üstünden bakarak bu hissin kaynağını aradım ama orada yalnızca, nereye uzandığım Tanrı bilir, boş bir merdiven sahanlığı vardı. Yine de yalnızca benim görebildiğim elektriklenmiş alan, gecenin karanlıklarını görmeme yardımcı olan parıldayan ışınları içeren bir alan olağandan fazla aktivite içinde vızıl-

dıyor gibi görünüyordu. Işınları sanki görülmeyen bir şey tarafından harekete geçmiş gibi hareket ediyordu.

Bir şey geliyor, diye düşündüm birdenbire. Ne olduğunu bilmiyordum.

Fang'e geri döndüm. "Peki beni nasıl buldun?" diye sordum cevabı çoktan sezmiş olmama rağmen. Besbelli, adama beni bulması için yeterli ipuçları –özellikle de üstünde çalıştığım davalar hakkında– vermiştim. Tek yapması gereken ikiyle ikiyi toplamaktı.

Önsezimi teyit edip açıkladı. Hakkını vermek gerekirse biraz mahcup görünüyordu. Her neyse, dört ay önceki, ulusal boyutta dikkat çeken büyük davalarımından biri, evden kaçan bir kızı ve ölüm saçan bir babayı içeriyordu. İsmimin saklı kalması için gösterdiğim çabalara rağmen adım gazetede bir ya da iki kez geçmişti. Elbette Fang'e önemli bir kayıp şahıs davasında çalıştığımdan söz etmiştim. Şimdiye kadar dikkatsizce, onu yaşadığım genel bölgeye çoktan doğrultacak yeterli ipuçları vermiştim. Genel bölgeyi öğrendiğinde geriye kalan yalnızca firari hakkındaki haberleri yerel basında tarama meselesiydi.

Dedim ki, "Yani sana şimdiye kadar anlattığım her şey..."

"Not aldım," dedi. "Mesajlarımızı sakladım. Ardından senin hakkında, seni nasıl bulacağıma dair gizli ipuçları arayarak hepsini inceledim. Başlangıçta üstünde duracak çok az şey verdin. Fakat yıllar içinde gevşedin."

Bunun hakkında kendimi nasıl hissettiğimden emin değildim. Burada görmezden gelmesi zor bir tuhaflık faktörü vardı. Fakat aynı zamanda insan doğasını anladım ya da en

azından elimden gelenin en iyisini denedim. Evet, elbette bana merak duymuştu. Kim duymazdı ki? Bir kadından çok daha fazlası olduğunu ilan eden bir kadındım. Ve kuşkusuz, ben de onu merak etmiştim ama bunun için hiç harekete geçmemiştim. O zamanlar işleri mutlu ve görünüşte normal tutmak için çok çalışan evli bir kadındım.

Fazlasıyla çok çalışan.

Bir evlilik bu kadar çaba gerektirmemeli. Aşk, ruhunuzu ezmemeli. Bir ilişki hayatınıza katkıda bulunmalı, ondan bir şeyler götürmemeli. Bu, henüz anlamaya başladığım bir şey.

Fakat Fang'e ya da Aaron'a öfkeli kalmak zordu. Daha önce hiç görmediğim bir nezaketi vardı. Bana yazdığı anlık mesajlar özgüven yayıyordu. Fakat burada özgüven görmüyordum. Hayır, belki yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında, özgüvenden başka herhangi bir şeyi olan bir adam görüyordum. Burada bir şeyi kaçıırıyordum ve bunun ne olduğundan emin değildim.

Tekrar boynunda sallanan dişlere baktım. Uzun ve kalınlardı. Fakat bir köpekbalığı dişi kadar değil. Köpekdişi gibi görünüyorlardı. Büyük köpekdişleri. Tekrar seğiren ağzına baktım ve üstdudağının sanki...

İki büyük, belirgin azıdişini örtecekmiş gibi aşağı uzandığını gördüm. Anormal derecede uzun iki köpekdişi.

“O dişler,” dedim göğsünü işaret ederek. “Senin mi?”

“Neden, Moon Dance?” dedi ve eski cazibesini hissettim. “Tam bir dedektifsin.”

Amerikan Vampiri'nin hikâyesini elbette biliyordum.

Özünde, olağandışı uzunlukta iki köpekdişi olan genç bir adam, kız arkadaşını kuruyana kadar emmişti. Duruşması oldukça sansasyoneldi ve ağzını açıp tüm dünyanın görmesi için delicesine uzun köpekdişlerini ifşa eden genç adamın görüntülerini kim unutabilirdi ki?

Ve işte canlı kanlı buradaydı. Karşımda oturuyordu. Cinayete teşebbüs edip hüküm giymiş genç bir adam. Cezai olarak akıl hastası olduğu kabul edilmiş genç bir adam ve bunu tartışabilecek çok az sayıda insan vardı.

Ve o Fang'di, diye düşündüm. Bu çılgınca.

Yeterince zorlayarak bakarsam benzerlikleri görebiliyordum ama işin aslı, görüntüsü televizyonlarda, basın odalarında ve internetin ilk zamanlarında yayınlanan işkence görmüş genç adama hiç benzemiyordu. Artık kalın sakalı onu neredeyse tanınması imkânsız kılıyordu ve burnunu yaptırdığından neredeyse emindim. Tekrar baktığımda kah-

verengi kontak lensler taktığını görebiliyordum. Gözlerinin asıl rengi hemen hemen maviydi ama en büyük fark uzun boyuydu. On sekiz yaşındayken bu kadar uzun değildi. Kaldı ki, sıklıkla avukatlarının yanında huysuzca oturduğundan bundan emin olmak zordu. Yine de on iki santim kadar uzadığını tahmin ediyordum. Belki de yetkililerin peşini bırakmasına yetecek kadar.

Ne de olsa firari bir mahkûmdu ve iddiaya göre iki ölümden daha sorumluydu. Cezai ehliyeti olmayanlar hapis-hanesindeki bir gardiyan ve Hollywood'daki tüyler ürpertici bir müzenin sahibi Aaron'ın dişlerini ahlaki açıdan sorgulanabilir bir şekilde sergilemek için satın almıştı.

Hasta ruhlu bir sergi. Elbette insanlarda bir öfke yaratmıştı.

Fakat müzenin sahibi birkaç ay sonra ölü bulunduğunda öfke tartışmaya dönmüş ve dişler çalınmıştı.

Aynı dişler şimdi Fang'in boynunda sallanıyordu.

Aynı azıdişleri.

“Sen bir katilsin,” dedim.

“Senin gibi, Samantha,” dedi arkasına yaslanarak ve bir yabandomuzunu muhafaza etmeye yetecek kadar güçlü kokan içkisinden olağan bir şekilde bir yudum alarak. “İkimiz de koşulların kurbanlarıyız. Bunu asla unutma.”

Sahte kahverengi gözleri yüzümü taramaya devam etti. Gözlerinde merakı görebiliyordum, sakınışını sezebiliyordum. Düşünceleri bana, neredeyse kendi düşüncelerim gibi aklıma kazınacak şekilde, canlı geliyordu. Ne de olsa

Fang'le derin bir bağlantım vardı ve bu bağlantı başka bir insanoğluyla mümkün olabileceğini sandığımdan daha derindi. Dahası, önümdeki adam çoğunlukla bir yabancı olmasına rağmen, artık şahsen tanıştığımızdan, bağlantımız yalnızca yoğunlaşmışa benziyordu.

Gözlerini kapatıp içine biraz hava çekti. “Seni hissedebiliyorum, Moon Dance.”

Gözlerimi kırptım. “Nasıl hissediyorsun?”

“Kafamda. Oradasın. Düşüncelerimdesin. Hemen kenarda. Dinliyorsun. Arada sırada kelimeleri duyuyorsun.”

Rüzgârda bir şey dinleyen köpek gibi başını hafifçe yatırdı. Şimdi yüzünü inceleme sırası bendeydi. Adam göz kamaştırıcıydı. Buna hiç şüphe yoktu. Ne de olsa bize her içki servis edişinde kız kardeşimin çenesi düşük bir aptala dönmesinin bir sebebi vardı. Kahverengi saçı kaygısızca dağıtılmış ya da belki de rüzgâr tarafından karmakarışık bir şekilde üflenmişti. Çoğunlukla dikkatimi çeken dudaklarıydı. Öylesine dolgundu ki. Özellikle de altdudağı. Altdudağında bir sıvı noktası vardı ve tüm düşünebildiğim yalnızca o seksi noktayı tatmaktı.

Gözkapakları titreştiğinde kısa bir beyazlık parıltısı gördüm ve gözlerinin başına doğru yukarıya döndüğünü anladım. “Evet, işte oradasm, Moon Dance.”

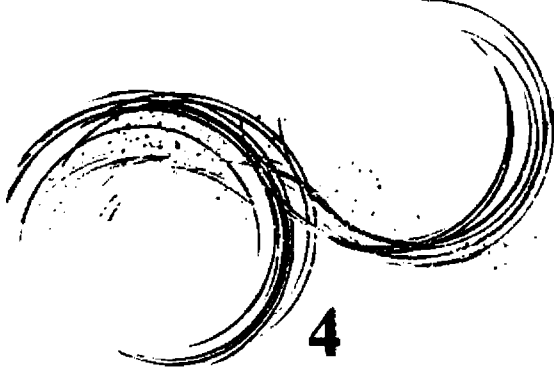
Hiçbir şey demedim. Müzik barın içinde gümbürdemeye devam etti. Çok yaşlı, sarhoş bir adam taburesinden kalkıp kendi başına *slow* dans yapmaya başladı. Kendini bir kez döndürdü, iki kez ve kendini yere doğru dahi yatıraca-

ğını düşündüm ama neyse ki bara çarpıp tutundu. Benden başka kimse onun farkına varmamış gibiydi.

Görünüşe göre kafatasımın içinde, çok zayıf fakat çok belirgin bir fısıltı duydum: *Merhaba, Moon Dance*.

Fang gözlerini açıp bana gülümsedi.

“Tamam,” dedim. “*Bu* daha önce hiç başıma gelmedi.”

“Vampirlerin zihinleriyle başkalarını kontrol edebildiği bilinen bir gerçektir,” dedi Fang.

“Ama ben seni kontrol etmeye çalışmıyorum,” dedim.

“Henüz,” dedi. “Fakat kendimi birdenbire sana pedikür yaparken bulursam bunun aksinden şüphelenebilirim.” Göz kırptı.

Elimi kaldırdım. “İnan bana, bu tırnaklar için yeterince güçlü bir törpü yok.”

“Tırnaklarına bakmama izin ver, Moon Dance.”

“Hayır.”

“Lütfen.”

İç çekip ellerimi uzattım. Onları narin bir şekilde tutuktan sonra çoğu insanın yaptığı gibi tenimin buz gibi soğukluğundan çekinmedi. Hatta ürpererek ve gülümseyerek bu soğukluktan zevk almışa benziyordu. Ardından işaret-parmağımın ucuna hafifçe vurdu. Kendimi açıkarttırmada satılan bir at gibi hissettim. “Bu şeylerle bir gergedanın bile karnını deşebilirsin.”

“Ya da sırrımı duyuran bir barmenin.”

Tekrar sırttı. “Ne kadar cesur olduğunu fark etmemiştim, Moon Dance.”

“Daha önce hiç bu kadar tehlikede olmamıştık, Fang.”

“İkimizin de eşit derecede zarar verici sırları var. Ben de sana sırrımı tuttuğun için güveniyorum.”

“Sen cinayetten hüküm giymiş, firari bir mahkûmsun.”

“Ve sen kan emici bir zebanisin.”

Onu inceledim. Ağzının kenarı, sakalının bir kısmıyla birlikte bir gülümsemeye kalktı. “Yeterince makul,” dedim sırtımı yaslayarak. “Peki, bu bahsettiğin zihin kontrol işi nedir?”

İçkisini bitirdi, elini sallayarak garsonu çağırdı. Ben kendi şarabıma daha güçbela dokunmuştum. Kadın gittiğinde ağırlığını sivri dirseklerinin üstüne vererek öne doğru eğildi. “Çoktan altıncı hissinden bahsettin, Moon Dance. Hatta onun daha da güçlendiğini hissettiğinden de bahsettin.”

Başımla onayladım. Güçleniyordu.

Devam etti. “Altıncı hissin düşündüğünden biraz daha uzaklara erişiyor. En azından, benim anladığım bu.”

“Ne kadar uzağa?”

“Telepati. Hipnoz. Medyumluk.”

“Sırayla,” dedim. “Hipnoz?”

“*Drakula*’yı izledin, değil mi?”

“Belki.”

“Kitabını okudun mu?”

“Hayır.”

“*Dracula*’yı hiç okumamış bir vampir mi?”

“Çocuklarımı yetiştirip kocamı mutlu tutmaya çalışmakla meşguldüm. En azından yüzde elli başarılıyım.”

Üzgün bir ifadeyle gülümsedi. “Seni incittiğim için üzgünüm, Moon Dance.”

“Ben de öyle.”

“Konuyu değiştirmek ister misin?”

Başımla onayladım.

“Zihin kontrolüne geri dönelim. Drakula’nın yalnızca bakarak hipnoza sokma yeteneği var. Bunu araştırmak isteyebilirsin.”

Saçma şakasına başımı iki yana salladım. “Tamam. Ya medyumluk?”

“O, ölümlerle konuşmak... ya çoktan vefat etmişlerle ya da halen oyalananlarla.”

“Oyalanmak?”

“Hayaletler, Moon Dance. Hayaletleri görebiliyor olmalısm.”

Çevremizi taradım. Genellikle ışık iplikleriyle öylesine canlı olan elektriklenmiş hava burada özellikle düzensiz görünüyordu. Damarlı ışıklar zaman zaman daha büyük şekillerle birleşerek gözlerime daha da çılgın zikzaklar çiziyor gibi görünüyordu. Ben çevremizdeki havayı tararken Fang konuşmaya devam etti.

“Sen doğaüstü bir varlıksın, Moon Dance. Ölümlülerin dünyasındaki bir doğaüstü varlık. Benim hiç ama hiç hayal edemeyeceğim şeyleri görüyor olmalısın.”

Bardaki dalgalı ışıklar binlerce elektriklenmiş ateşbö-

ceği gibi parıldayıp zikzaklar çizdi. Onları yakındaki, siyah derinliklere yükselen bir merdivenin etrafında çılgınca dönerken izledim. Parıldayan ışıklar diğer dalgalı ışıkları toplayarak bir araya gelmeye başladılar. Daha önce de buna benzer şeyler görmüştüm ama onları başımdan savmışım. Onlar nihayetinde yalnızca tuhaf ışıklardı, öyle değil mi? Başka bir şey değil.

“Gecenin yaratıkları birbirlerini çekerler, Samantha. Bunu bilsinler ya da bilmesinler... veya bunu istesinler ya da istemesinler. Kurt adamın hayatına girmesi yalnızca bir tesadüf değil. Yakın zamanda senin gibi başkalarının da görünmeye başlayacaklarını düşünüyorum.”

“Benim gibi mi?”

“Vampirler, Moon Dance. Uzun süre yalnız başma kalamazsın. Bu fantastik yaratıklar dünyasnda değil.”

Merdiven sahanlığının başındaki parıldayan objeyi incelemeye devam ettim. Etrafında daha fazla ışık toplandı. Artık yeterince dikkatli bakarsam omuzların, kalçaların ve bir başın oluştuğunu görebiliyordum. Hatta uzunca saça benzeyen bir şey. Ve ardından, ışık yarattığı şaşırtıcı biçimde bana doğru döndü. Yüzünün hatlarını göremiyordum ama büyük acısını sezdim. Ardından zihnimin derinliklerinde gömülü halde, bir bıçağın ucunun parıltısını gördüm. Boğuk bir haykırış duydum, ardından ağlayış ve ardından hiçbir şey.

“Bir hayalet gördüm,” dedim. “Orada, merdivenin yanında.”

Gözümün ucuyla Aaron’ın döndüğünü gördüm. “Ben

bir şey göremiyorum, Moon Dance. Fakat şaşırmadım. Burası Fullerton'daki en hayaletli binalardan birisi olmalı.”

Ve öylece belli belirsiz insansı ışık kolonu binlerce parıldayan enerji demetine dönüşerek kayboldu.

Hay bisküvinin çocuğu, diye düşündüm oğlumun en sevdiği ifadeyi tekrar ederek.

Bir an sonra Aaron Parker bana tekrar baktı. “Peki, sonunda benimle buluşmak tuhaf geliyor mu, Moon Dance?”

“Evet ve hayır. Bir parçam koşarak bilgisayarımın başına dönüp bu sohbete orada devam etmek istiyor. Orada kendimi güvende hissediyordum. Kendimi açık hissediyordum. Kendim olmakta özgür hissediyordum.”

“Şu anda özgür hissetmiyor musun?”

“Dürüst olmak gerekirse, nasıl hissettiğimi bilmiyorum.”

“Biraz yabancı mı geliyorum?” diye sordu.

Başımla onayladım ve gözlerime yaşların dolduğunu hissettim. “Evet.”

“En karanlık ve en gizli sırlarını bilen bir yabancı.”

Birdenbire konuşmakta zorlanarak başımla onayladım.

“Benimle buluştuğuna pişman mısm, Moon Dance?” dedi.

Uzanıp sıcak ellerini ellerime almadan önce uzun bir süre hareketsiz oturdum. Bunu yaparken uzun parmaklarını parmaklarımmın üstüne doladı. “Bilmiyorum,” diye fısıldadım, belki de şimdiye kadar söylediğim en zor kelimeydi.

Ellerimi tutmaya devam etti. Artık başparmağıyla parmak boğumlarımı ovaladı. Başparmağı sert ve nasırlıydı.

Şüphesiz bir yağ maymunuydu.* Akşamları bara bakıyor, gündüzleri klasik büyük motorlu Amerikan arabasını tamir ediyordu.

Fang başını hafifçe yana çevirdi. “Yağ Maymunu politik açıdan doğru ifade değil. Biz yağlanmış primatlar olarak çağırılmayı tercih ediyoruz.”

Burnumdan soludum. “Kulağa kötü bir porno gibi geliyor.”

“Kötü porno diye bir şey yoktur, Moon Dance.”

“İyy... ve biraz önce düşüncelerimi okudun.”

“Evet,” dedi. “Birkaç şey duydum.”

“Peki, nasıl oluyor da *benim* düşüncelerimi *okuyabiliyorsun*?”

“Tüm cevaplara sahip değilim, Moon Dance.”

“O halde elinden geleni yap, koca adam.”

Gözlerini uzun uzun ve dikkatli bir şekilde bana dikti. Bunu yaparken dili altdudağı boyunca kaydı ve orada olmayan bir şeyi arıyor gibi göründü. Kaybolan şey için duyduğu büyük üzüntüyü sezdim. Üzüntüsünün kaynağını bildiğimden şüphelendim.

Sonunda, “Biz bağlantılıyız, Moon Dance. Ya da daha doğrusu, bana zihnine girmem için izin verdin,” dedi.

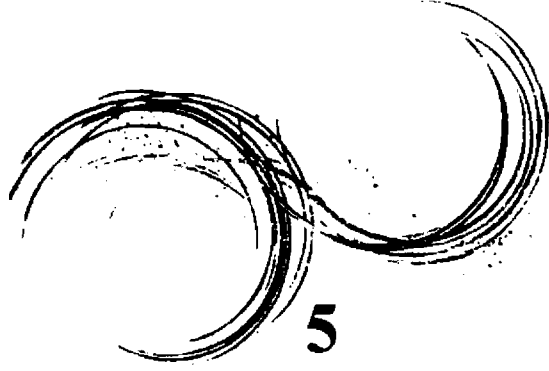
“Yani bunu iptal edebilir miyim?” diye sordum.

“Öyle olmaması için bir neden görmüyorum,” dedi.

“Ve haklısın, Sam, onları her gün özlüyorum. Sandığından da fazla.”

Dişleri, elbette.

* *Araba ustası. (ç.n.)*

Eve gitmek yerine aşına olduğum bir yere gittim: Brea'daki Embassy Suites'e, geçtiğimiz ay boyunca kaldığım evime.

Minivanımı eski yerine park ettim ve resepsiyonda çalışan Justin'e kısaca merhaba dedim. Gülümseyip başıyla selam verdi, bir hafta önce çıkış yaptığımı unutmuşa benziyordu. Elbette henüz geçen hafta, Colton'da yasadışı bir striptiz kulübü işleten kocamı bastığımda bir striptizci gibi giyinmişim. Ufak tefek olabilirdim ama kıvrımlı hatlara sahibim ve gece resepsiyonisti Justin o zamandan beri bana aynı şekilde bakmıyordu.

Asansörlerin yanma gidene kadar tüm süre boyunca gözlerini üzerimde hissettim. Dokuzuncu katta, geçmişte defalarca gördüğüm kilitli bir servis kapısı buldum. Aklıma not ettiğim bir servis kapısı. Niye mi? Çünkü üstündeki plakada şöyle yazıyordu: *Çatıya Erişim. Yalnızca Bakım Çalışanları Girebilir.*

Koridora baştan sona göz gezdirdim, kilitli kapı kolunu

kavrayıp içindeki mekanizmalar elimde kırılana dek sabit bir şekilde çevirdim. Kapı kolu kırıldı.

Tanrım, bir ucubeyim.

Kapıyı iterek açtım ve kapı kolunu gömleğimin ucuyla sildikten sonra merdiven boşluğunun kenarına attım. Ardmdan alçak bir kapının üstünden sıçrayıp basamakları ikişer ikişer çıkarken bacaklarımın ne kadar güçlü olduğunu hissederek metal basamaklardan yukarı hızla çıktım. Çatıya çıkış noktasının tepesindeki kapı da kilitliydi. Fakat çok uzun süre öyle kalmadı.

Kırık kapı kolu parçaları ayağımdan uzağa düşerken çatıya çıktım.

Çıkar çıkmaz sert rüzgâr beni karşıladı. Küçülen ay artık daha yüksekteydi ve içler acısı görünümlü ince bir bulut katınının içinden parlıyordu. Ancak çoğunlukla gökyüzü açıktı ve hatta bir iki yıldız bile görebiliyordum.

Servis kapısında kıyafetlerimi çabucak çıkardım ve doğduğum günkü kadar çıplak halde o kadar şeyin arasında kırık bir bira şişesinden kaçmarak tozlu çatıda yürüdüm.

Burada ne parti olmuş ama.

Şimdi çatının ucunda durmuş, önümde pırıltılı bir takım yıldızı gibi parlayan, bana gök kubbenin sunmadığı bir manzara sağlayan Brea şehrine yukarıdan bakıyordum. En azından burada, Güney Kaliforniya'daki gök kubbenin. Bazıları diğerlerinden daha parlaklardı, –sokak lambaları belki de. Diğerleri güçlkle fark edilirdi– banyo gece lambaları ile Kindles ve Nooks'un parıltıları.

Oradakiler her neyse.

Rüzgâr binanın ucundaydı. Çıplak vücudumu sarstı. Fakat düşme korkum yoktu. Saçlarım başımın etrafında çok sayıda yılan gibi savruldu. Medusa gurur duyar ya da kıskanırdı. Yavaşça, derin nefesler aldım. Her bir nefes alışım egzoz, zift ve yakındaki tepelerden adaçayı kokusuyla bezeliydi.

Dünya ayaklarımın ucunda uzanıyordu. Normal dünya. İnsanların Tanrı'ya ve İsa'ya dua ettikleri, insanların çocuklarının sağlığı ve Charlie Sheen'in kariyeri için endişelendikleri, hayatın istikrarlı ve öngörülebilir şekilde devam ettiği dünya.

Hayat benim için çok öngörülebilir gitmemiştir. Hayat “öngörülebilirlikte” sert bir şekilde sağa sapmıştı ve Başsız Atlı'nın gerçek olduğu, kurt adamların var olduğu, iki çocuk annesinin sonsuza dek kâbusa benzer bir şeye dönüşebileceği yasaklı bir ormana dönmüştü.

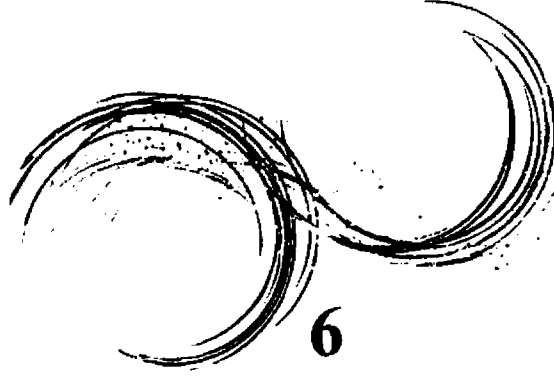
İçime biraz daha hava çekip yüzümü göğe doğru kaldırdım. Günün gizli sıcaklığı çatının zemininden yükselerek soğuk kışımı ebediyen ısıttı. Korna seslerini ve acı bir şekilde inleyen tekerlek seslerini ve küçük bir trafik kazasının çarpışma sesini duydum.

Aman!

Aşağıdaki otelden bir bebeğin ağlayışını ve yüz kadar klimanın sıcak gece içinde çalışma mırıltısını duydum. Altımdaki bina titreşip hafifçe sallanarak hayattaymış gibi görünüyordu. Belki de bu yalnızca benim hayal gücümdü.

Bir kalp atımı daha orada durdum.

Ardımdan kollarımı sonuna kadar açıp sıçradım.

Çatıdan sıçramak bana biraz hareket alanı sunmasına rağmen bu otelden aşağı düşüş her zaman biraz riskliydi. Fakat çok değil.

Çatının üstünden bir kavisle atlayıp kavisin en üst noktasında kısa bir an durmuş gibiydim. O noktadan Birch Sokağı'nda lambaları yanıp sönererek benden uzağa giden ambulansı bir an için gördüm ama ses yoktu. Ne sirenleri ötüyordu ne korna çalıyordu. Zaman ve ses bu gibi anlarda azalıyor gibiydi.

Bu harikulade, neşelendirici anlarda.

Artık kollarımı açarak öne doğru yattım. Düşen, baş aşağı dönmüş bir haç.

Hız kazandım.

Saçlarım arkamda başarısız bir paraşüt gibi sırtımı kamçıladi. Rüzgâr üstümde gümbürdüyordu. Otel yanımdan hızla akıp gidiyordu.

Birisi otel balkonunda durmuş, bir sigara içiyordu. Be-

ni hiç görmedi ya da belki de bilincine hiç varmadı. Belki de bu gece dalgalı siyah saçlı bir kadının kolları açık, son derece çıplak halde balkonunun önünden hızla düştüğü bir rüya görecekti.

Sûratle ilk katlara doğru düşüyordum.

Tek bir alev düşlerimde belirdi. Alev parlak bir şekilde, şüphesiz bölgedeki yeniçağ gurularımın Üçüncü Göz olarak adlandırdığı yerde, alnımın ortasında yandı. Alevin ortasında herkesin kâbusu olabilecek kanatlı bir yaratık vardı.

Ancak bu kanatlı yaratık bendim.

Bu benim canavar dostumdu. Bu benim canavar olan ikinci kişiliğimdi. Bu fena havalı görünen bir yaratıktı.

Ve bu bendim.

Kanatları içe katlı, uzun kafası hafifçe yana eğik halde alevin içinde bekledi. Her zaman emrime hazır beni bekledi. Benim kendime ait uçan iblisim.

Tabii bu uçan iblis *bendim*.

Katlar önümden geçip giderken ve beton kaldırım hızla yaklaşırken bu yaratığa doğru çekildiğimi, güçlü bir şekilde, doğaüstü, mucizevi bir şekilde ona yakınlaştığımı hissettim.

Metamorfoz bir anda gerçekleşti.

Alev bir ışık patlaması içinde yok oldu, gözlerimi tekrar açtığımda bileklerime bağlı ve dizlerimin altına kadar uzanan bir çift devasa deri kanat bir anda gerilerek düşüşümü yavaşlattı. Kanatlarımın üstündeki yerçekimi gücü inanılmazdı ama yeni bedenim bu görev için fazlasıyla yeterliydi. Kollarım oynamadı bile.

Kollarımı düzelterip ileri doğru açı alarak bir engelli park alanı işaretini kıl payı es geçerek zeminin iki ya da üç metre üstünden uçtum. Tabela ardımda öfkeli bir şekilde takırdadı.

Artık kanatlarımı çırpıtm. Evet, biliyorum. Çılgın bir ifade ama bunlar çılgın zamanlar.

En azından benim için.

Kanatlarımı çırparak hızlıca yükseklik kazandım. Uçmak için harcadığım çabayı kolay buluyordum. Omuzlarım güçlüydü. Kalın zarlı kanatlar rüzgârı yakalıyor ve onu altıma ve ardıma gitmeye zorluyordu. Kanatlarımı çırpma seslerim her yerde birden gümbürdüyordu. Yakındaki herkes beni duyardı. Yukarı bakarlardı ve yakın zamanda unutmayacakları bir şey görürlerdi.

Vücudum aerodinamikti ve rüzgârı zahmetsizce deliyordu.

Işıltılı Brea şehrinin üstünde yükselmeye devam ettim. Evet, burada hava soğuktu ama buna da kusursuzca adapte olmuşum. Kalın deriliydim. Yalıtımlıydim. Kusursuzca adapte olmuş ya da kusursuzca mı yaratılmışım?

Hangisi olduğunu bilmiyordum. Umurumda da değildi.

Gitgide daha da yükseldim. Yerçekiminden kurtulmanın heyecanı öylesine keyif vericiydi ki aklımdan tüm düşünceleri uzaklaştırıyordu. Rüzgâr üstümde fısıldadı, benim için ayrılmış gibi görünüyordu, çok az sayıdaki insanın görebileceği ya da tecrübe edeceği yeni manzaralar açmış gibiydi.

Yükselmeye devam ettim.

Isı katlanarak düşmeye devam etti. Bulanık bir bulut

kümesine daldım ve dünya kısa bir süreliğine ortadan kayboldu. Aynı anda hem sakin bir durgunluk hissettiren hem de biraz kafa karıştıran buz kristalleriyle çevrelenmiştim. Kristallerin toplandığı büyük başımı salladım. Serbest kalıp düştüler.

Bulut açıldı ve kısa süre sonra, çöl zemini üstündeki bir savaş uçağı gibi biçimsiz hatlarında yükselip alçalarak ona paralel uçuyordum. Kanatlarımın hareketleri anlıktı, hatta öylesine anlıktı ki onları bilinçli bir şekilde bile yaptığımdan bile bihaberdim. Ay, bulutun solgun yüzünden parlak bir şekilde yansıyarak omzumun üstüne vurdu. Gölgem yükselip alçalarak hızını korudu. Bir canavarın ay gölgesi. Kanatları açılmış, neredeyse tembel bir şekilde açılıp kapanan, devasa bir yaratıktım.

Üstümdeki gökyüzü parıldayan milyonlarca yıldızla dolu halde açıktı. Bir yıldızla odaklanıp ona doğru uçtum. Uçmaya hiç durmadan devam etsem ne olurdu? Şüphesiz, uzayın derin vakumu uçuş kabiliyetimi mahvederdi. Hava olmaksızın amaçsızca ve sonsuza dek sürüklenirdim.

Bu düşünceyle ürperdim.

Bulut dağıldı ve altımda ışıltılı evlerle noktalanmış geniş bir yamaç belirdi. Fang'ı düşündüm. Adam bir katildi, buna hiç şüphe yoktu. Aynı zamanda bir kaçaktı. Bir zamanlar, uzun zaman önce, kanunları koruyacağıma ve böylesi kaçakları adalete teslim edeceğime dair bir ant içmiştim.

Fakat bu o zamanlardı...

...Ve bu şimdi oluyordu. Artık benim de kendime ait kirli sırlarım vardı, değil mi? Artık bir hayat almıştım ve bir ikincisinden sorumluydum.

Koşulların kurbanı, demişti Fang. Bir yere kadar buna katılıyordum. Kurbanların diğer insanları incitme hakkı yoktu.

Beni zahmetsizce ve güçlü bir şekilde ileri hareketlendiren güçlü bir jet akımı boyunca uçarak kanatlarımı ağır ağır çırttım. Fang, yani Aaron Parker, yani Eli Roberts (varsayılan ismi) güzel bir adamdı. Kız kardeşimin ciddi bir şekilde ondan hoşlanmasının bir sebebi vardı.

Bu uçan yaratığın bir kız kardeşi olabilmesi düşüncesine neredeyse güldüm. Ardından, bu uçan yaratığın gülebileceği düşüncesine neredeyse güldüm.

Hayat ne tuhaf.

Aşağıdaki bulutlar açıldı, ben bile zahmetsizce ve sessizce uçarken ufak bir uçağın altımda zahmetle vızıldadığını gördüm. Işıkları havacılık kanunlarına uygun bir şekilde yanıp sönüyordu. Uçan dev canavarlar için kanunlar yoktu. Ben kanunların ötesindeydim. Sanki kanunlar çok da umurundaydı.

Bir yere kadar.

Halen yaşanacak bir hayatım, büyütülecek çocuklarım ve eve götüreceğim ekmeğim vardı. Mecburiyetten insanların kurallarına göre oynamak zorundaydım.

Evet, Fang güzel bir adamdı. Aynı zamanda en yakın arkadaşımdı. Ama her şey değişmişti, öyle değil mi? Artık benim her şeyi paylaşabileceğim meçhul arkadaşım değildi. Bir yüzü, bir hikâyesi vardı. Hem de *sorunlu* bir hikâyesi.

Aynı zamanda, elbette, dünya standartlarında bir takipçi sapıktı.

Ve bir katil.

Lanet.

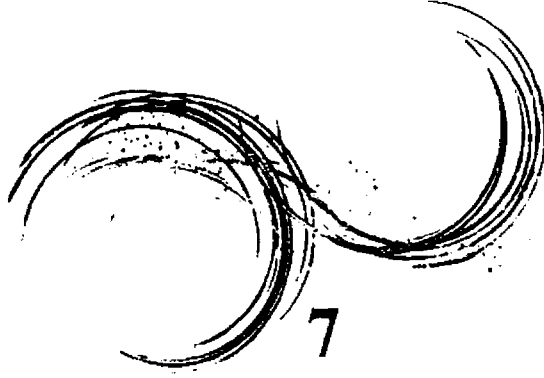
Aşağıda Hollywood işaretini gördüm, kelime öylesine ufaktı ki işin aslı onu okuyamamalıydım. Fakat okuyabiliyordum. Dev vampir yaralarının kartal gibi gözleri vardı.

Bir kanadımı daldırdım ve yavaşça, tam bir dakika süren dev bir kavisli dönüşle bayrak tarafına döndüm. Gökyüzü benim oyun saham, bulutlar oyuncak merdivenimdi.

Dönüşümü tamamladım. Şüphe duymama ya da sorgulamama gerek olmayacak kadar özümde olan içsel yön bulma sistemini takip ederek doğal olarak eve doğru yöneldim.

Bazen ben olmak çok güzel.

Tekrar Embassy Suites'e doğru yöneldim.

Ceptelefonum çaldığında dizüstü bilgisayarımdan e-postalarımı yanıtlıyor ve Judge Judy'nin bu kaldırım mühendisi babayı haşlayışını izliyordum. Telefonu kahve sehпасının üstünden alıp arayana baktım: *Gizli Numara*.

Neredeyse açmıyordum. *Gizli Numara* çağrılarını doğal olarak sevmem. İnsanlar ne saklıyorlar ki?

Telefon ikinci kez çaldı. Çalarken omurgam boyunca elektriksel bir his çatırdadı. Sanki ruhani bir hayalet parmak, sırtımın ortasında gezmiş gibi.

Ürperdim. Böylesi hislere dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Böylesi hisler önemli bir şey olduğuna dair güçlü işaretlerdi.

Telefon üçüncü kez çaldı. Evet, ceptelefonum için bile eski tipte telefon zili kullanıyorum. Telefonların zil çalması gerek, lanet olsun. Christina Aguilera'nın başarısız milli marş söyleme girişimi çalmaması gerekir.

Artık Judge Judy, adama çocuğun babası olduğunu hatırla-

latarak bu aşâğılık herifi gerçekten azarlıyordu. Aynı zamanda onun hakkında ne düşündüğünü de bildirdi. Bana güvenin. Onun hakkında pek iyi düşünmüyordu. Her bir saniyesine bayıldım.

Telefon dördüncü kez çaldı. Telefonum sesli mesaj servisine geçmeden önce beş kez çalacaktı. Omurgam boyunca yayılan titreşim cızırdamaya devam etti. Kollarımdaki tüyler de diken diken olmuştu.

Bir şeyler ters gidiyor, diye düşündüm.

E-postam bitmemişti. Judge Judy sözlü fırçasına devam etti. Telefonumdaki saate baktım. Beş dakika sonra çocuklarımı almam gerekiyordu. Normalde, çağrının sesli mesaja düşmesine izin verirdim.

Normalde.

“Telefonu cevapla.”

Sözcükler arkamdan geldi. Tabii arkamda yalnızca duvar vardı. Çığlık atıp koltuktan havaya fırladım. Ses yumuşak ve fısıldamaya yakındı, ödümü kopardı.

Halen odayı tararken korkar halde telefonu yanıtladım. Benimle kim konuşmuştu?

“Merhaba,” dedim kalbimin boğazıma yakın bir yerde çarptığını hissederek. Evde yalnızdım. Bundan emindim. Birinin içeri girdiğini duyardım. Birinin içeri girdiğini *hissederdim*.

Hattın diğer ucunda yanıt yoktu. Koridora doğru yöneldim. Orayı taradım. Burada kimse yoktu. Artık hattın ucunda belirsiz nefes alıp verme sesi duyabildim. Yatak odaları-

nı ve banyoyu ararken tekrar merhaba dedim. Kendi yatak odama gittiğimde sonunda bir ses yanıt verdi.

Bu şimdiye kadar duyduğum en ufak sestti.

“Selam.” Bir kız çocuğunun sesi. Belki beş yaşında. Belki daha küçük.

Aklımdan hızlıca tüm erkek ve kız yeğenlerimi geçirerek duraksadım. Bazı erkek ve kız kardeşlerime olmak istediğim kadar yakın olmasam da çocuklarından nadiren telefon gelirdi. Yine de bu kadar küçük bir kız yeğen aklıma gelmiyordu.

“Merhaba,” dedim. “Kiminle görüşüyorum?” diye sordum sesimi arkadaş canlısı bir şekilde bir ya da iki oktav yükselterek. Kendi odama göz gezdirdim. Evim tamamen boştu.

O halde benimle kim konuşmuştu?

Bilmiyordum. Fakat peşini bırakarak bunu strese bağladım. Ne de olsa bu geçtiğimiz haftalar türlü zorluklar getirmişti. Ve dün gece...

Evet, önceki gece.

Önceki gece hâlâ başımı döndürüyordu. Gerçekten yaşanmış mıydı? Gerçekten Fang’le buluşmuş muydum?

Buluşmuştum, ah, evet, bunu yapmıştım.

Telefondaki küçük ses yine konuştu. “Ben Maddie.”

“Selam, Maddie,” dedim dikkatimi tuhaf sesli küçük kıza vererek. Neredeyse vücudumdaki tüm tüyler diken diken olmuştu.

Bir şeyler ters gidiyor, diye düşündüm.

“Annen nerede, Maddie?” Yatağımın yanındaki çalar

saat, saatin öğleden sonra üç olduğunu teyit etti. Artık çocuklarımı almak için çıkmam gerekiyordu. Çocuklarımı tüm gün, daha doğrusu kalktığımdan beri birkaç saatte özlemiştim. Onları görmek, tutmak, yanıma çekip güvende tutmak için çok büyük bir ihtiyaç hissettim. Bu his özellikle kuvvetli ve biraz mantıksız görünüyordu ama artık yanlış bir şey olup olmadığını merak ettim. Altıncı hissim bu çağrıyı daha gelmeden mi fark etmişti, diye düşündüm.

“Annemi öldüydüler.”

Öldüydüler?

Kalbim durdu. *Öldürdüler.* Güçlü ve artık çok da mantıksız olmayan bir panik, hissettiğim belirsiz altıncı hissimle tamamen yer değiştirmişti. Bir annelik içgüdüğü devreye giriyordu ve oldukça güçlü oluyordu.

“Neredesin, Maddie?”

“Kötü adamın evinde.”

“Maddie, bebeğim, baban nerede?”

“Benim babam yok.”

“Kötü adam kim, Maddie?”

Şimdi küçük kız sesini hafif bir fısıltıya düşürdü ve bu kalbimi kırdı. “O çok, çok kötü,” dedi. “Ve beni incitti.”

Ayakta duruyor, volta atıyordum. Gözyaşlarım belirdi. Yüce İsa. Neler oluyordu?

“Maddie, lütfen, tatlım... neredesin?”

“Bilmiyorum.” Daha fazla fısıldama. “Karanlık ve Soğuk.”

Yüzümü kapattım. Bu gerçektir. Alarm sistemim de durmadan çalışıyordu. Bu gerçektir. Bu bir şaka değildi.

Bilgi al. Alabildiğin tüm bilgiyi al.

“Maddie, tatlım, kötü adamın adı ne?”

“Annemi öldüydü. Onu vurdu.”

“Bebeğim, neredesin?”

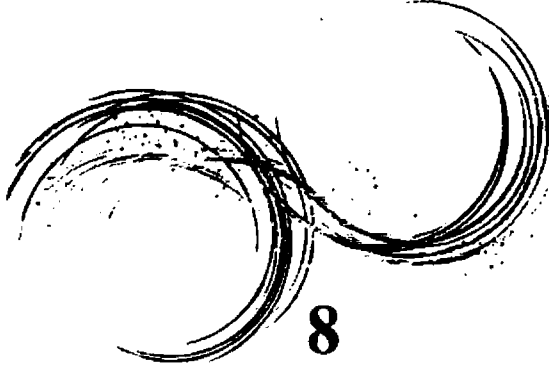
“Korkuyorum.”

“Her şey yoluna girecek, Maddie. Lütfen, tatlım, nerede olduğuna dair fikrin...”

Ve şimdi küçük kız ağzını ahizeye sıkıca bastırmış olmalıydı çünkü daha sonra fısıldadığı kelimeler güçlkle anlaşılıyordu. “Geliyor!” Ayak sesleri duydum ve artık onun ağladığını duyuyordum. “Geliyor. Korktum. Çok korktum.”

“Maddie...”

Ve hat kesildi.

8

Tamamıyla şaşırmış bir halde telefonuma baktım. Küçük kızmın ince sesini tekrar ve tekrar duydum. “*Korktum. Çok korktum.*”

iPhone kısa süre sonra uyku moduna geçip ardından gücü kesti. Derin bir şekilde nefes aldım. Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyordu. Telefonu kavrayışımı hafiflettim. Biraz daha sıksaydım kırılacaktı. Çağrı doğrudan yüreğime işledi. Herhangi bir annenin yüreğine doğrudan işlerdi. Hatta içinde gram insaniyet olan herhangi birinin yüreğine işlerdi.

Gözlerimden ve yanaklarımdan yaşları sildim.

Birisi annesini öldürdü. Şimdi birisi onu karanlık ve soğuk bir yerde tutuyordu. Onu inciten kötü bir adam.

Nefes aldım. Titrer bir halde tamamen sarsılmıştım. Bu herkesi hazırlıksız yakalayacak bir durumdu. Kendimi uzun, çok uzun bir zamandır belki de ilk kez ne yapacağımı tamamen bilemez bir halde buldum.

Sesinde korkuyu duydum. Çocuksu sesini defalarca ve defalarca saklama girişimini duydum.

O kimdi? Annesi kimdi?

Ve belki de, en büyük soru: Küçük Maddie numaramı nasıl bulmuştu?

Bilmiyordum ama bulacaktım.

Çoktandır bana pek de sevecen bakmayan bir adam olan çocuklarımm müdürünün gazabını uyandırdığımı bildiğimden onları almayı erteledim ve eski ortağım Chad Helling'i aradım. Bir ara, çok uzun olmayan bir zaman önce, federal bir ajandım. Artık kontrolümün oldukça dışındaki koşullardan ötürü, özel dedektifliğe başlamıştım.

Chad dördüncü çalışta telefonu açtı. "Artık dördüncü çalışta cevap verdiğin bir kadını, ha?" dedim.

"Dördüncü çalışta cevap verdiğim için memnun ol, Sam. Ben çok meşgul bir federal müfettişim."

"Hı hı. Şu anda ne yapıyorsun?"

"Starbucks'ta sıra bekliyorum."

"Ve telefonunu dördüncü çalışında mı açtın?"

"Annemin yüzüne kapatıp, senin çağrını cevaplamam dört çalış sürdü."

"Benim çağrımı cevaplamak için annenin suratına mı kapattın?"

"Evet. O yüzden söyleyeceğin buna değse iyi olur."

Sonsuza dek hafızama kazınacağından, neredeyse kelimesi kelimesine tekrar ederek ona küçük Maddie'yle yaptığım telefon konuşmasını anlattım.

Chad bunu sindirirken sessizdi. En sonunda, "Cesur ve akıllı ufaklık," dedi.

“Cesur ve akıllı olmak yeterli olmayacak,” dedim. “O bir canavarla beraber.”

Hızla nefes alarak biraz hava aldı. “Yakın zamanlı cinayetlere bakabilirim. Bakalım kaçırılmış bir çocuğu içeren bir şey var mı?”

“Anne yakın zamanda öldürülmüş. Bulunmamış olması ihtimal dahilinde. Ve asla bulunamayacağı.”

“Bir kaçırılma, o halde.”

“Evet, kayıp bir anne ve çocuğa bak. İhbar edilmiş bir cinayet olmayacak. En azından henüz.”

“Ve bunu nasıl biliyorsun?”

“Buna bir önsezi diyebilirsiniz.”

“Tamam.” Duraksadı. “Çocuğun sana şaka yapma olasılığı var mı?”

“Mümkün değil.”

“Bir şey gizleme, Sam. Bana gerçekten düşündüğünü söyle.”

“Ukala.”

“Sorum şu: Maddie senin numaranı nasıl buldu?”

Bu benim de aklıma takılmıştı. Dudağımı ısırıp saatime baktım. Lanet olsun. Zaten cidden geç kalmıştım. “Bilmek zor ama tahminim numaranın çoktan telefona kayıtlı olması.”

“Annesinin telefonuna mı? Yoksa katillerin mi?”

“Milyon dolar değerindeki soru,” dedim.

“Belki de Maddie yeniden arama tuşuna basmıştır. En son kimi aramıştın?”

Alnıma bir tokat atabilirdim. iPhone’umu hızla araştırırken Chad’e beklemesini söyledim.

“Bir alacaklı,” dedim.

“Aramaya devam et.”

Ettim. “Alışılmadık, olağandışı bir şey yok.”

“Bakmaya devam,” dedi Chad. “Belki de eski bir müşterin.”

“Yok,” dedim. “Fakat acelem olmadığında tekrar gözden geçireceğim.”

“Acelen olmadığında mı? Hey, kahve için sırada bekleyen benim.”

“Lütfen neler bulabileceğine bir bak,” dedim. “Ve anene özrümü ilet.”

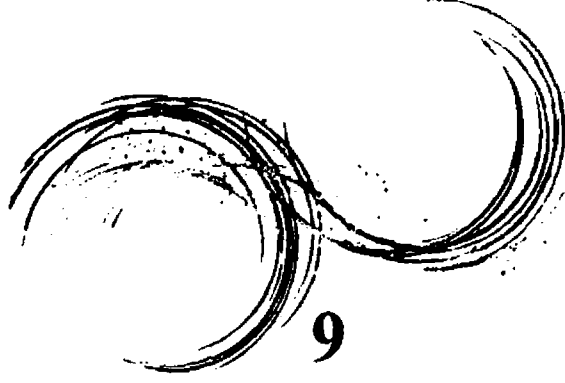
İleteceğini söyledi, telefonu kapatmadan önce buzlu venti vanilyalı latte sipariş verdiğini duydum ve ağzımın suyu aktı.

Tanrım, kahveyi özlüyordum.

Hâlâ sarsılmış halde şapkamı ve çantamı hızlıca alarak evin içinde koşuşturdum. Evden dışarı çıktığımda ve evimle garajımı ayıran ufak çimenlik alanı geçerken, yakıcı acıyı durdurmak için çok az işe yaramasına rağmen, piyasadaki en güçlü güneş kremi yanaklarıma ve ellerime çoktan bolca sürmüştüm. Ah, evin içinden geçilen garajlara nasıl da özeniyordum!

Minivana vardığımda soluk soluğaydım. Çocuklarımı almanın daha kolay bir yolu olmalıydı. Belki de vardı ama şimdilik çocuklarımı benden başka kimse almıyordu.

Sıcak, rahatsız olmuş, yangınlı cildim sakinleştğinde minivani çalıştırdım, klimayı açıp çocuklarımın okuluna doğru yola koyuldum.

Çocuklarım yaramazlık yapıyorlardı.

Anthony bir kızla kavgaya karışmıştı. Kız görünüşe göre ciddi kışını tekmelemişti (gizli bir şekilde bunu komik bulmam yanlış mı?) ve Burger King'e doğru ilerlerken ablası, Tammy, bunu unutmasına mani oluyordu. Sonunda rahat bırakması için onu bir haftalık cezayla tehdit etmem gerekti.

Sanırım boks eğitmenim Jacky'nin bu yaz yeni bir müşterisi olacak. Birisinin çocuğa dövüşmeyi öğretmesi gerekiyordu, bunu işe yaramaz babasının yapmayacağı açıktı. Dövüşmeyi haklı bulmuyordum, özellikle de kızlarla ama kim oğullarının okulda kışının tekmelediğini duymak ister ki?

"Ama anne," dedi Tammy. "Kız onun üstüne *oturdu*."

Elimle gizleyerek biraz kıkırdadım. Yanımda oturan ve şişmiş bir dudağıyla oynayan Anthony bana ters ters baktı. Dış görünüşümün kontrolünü biraz ele geçirince, "O halde belki de küçük kardeşini korumalı ve kızların onun üstüne oturmasına izin vermemelisin," dedim.

“Kızı onun üstünden kimin kaldırdığını sanıyorsun, an-ne?” dedi Tammy. “O ineğin kardeşimin üstünde oturmasına izin vermeyecektim. Yani en azından uzun bir süre boyunca.”

Tekrar kıkırdadığında ona eşlik etmemek için elimden geleni yaptım.

Burger King’e yanaştığımızda siparişlerimizi verdim. Ketçap, hardal ya da başka herhangi bir şeye elini sürmeyeceğini bildiğimden Anthony’nin sade hamburger siparişini iki kez tekrarladım. Yiyeceklerimizin paketlenmesiyle eve doğru yola koyulduk, çocuklar yemek yiyip ödevlerini yaparken ben sıcak bir duş aldım. Duşun amacı bol miktarlardaki güneş kreminden kurtulmaktı ama başka bir amaca daha hizmet ediyordu.

Sıcağı arzuluyordum. Vücudumun doğal sıcaklığı yoktu. Sonsuz bir soğuklukla yaşıyordum ve kutsanmış sıcaklığa özlem duyuyordum. Duşlar kesinlikle hoştu ama gerçekte eski kocam beni dışladığından beri nadiren hissettiğim yanımda yatan bir erkeğin sıcaklığını, hiçbir şey geçemezdi.

Elbette yakın zamanda böylesi bir sıcaklığı tecrübe etmiştim. Hatta henüz bir hafta önce, başka bir adamın kollarında. Eski bir müşterim. Kendi karanlık sırları ve şimdiye kadar tecrübe etmediğim kadar ısı yayan bir vücudu vardı.

İçim ürperdi. Özellikle de Kingsley’nin vücudumdaki tava büyüklüğünde ellerini hatırladığımda, son derece keyifli bir ürpertiye bu. Dokunuşu, ehil dokunuşu içimde birden çok şekilde ürpertiye neden olmuştu.

Fakat duşta durmuş, su ebedi soğukluğumu delmek için elinden gelenin en iyisini yaparken başka bir adamı düşündüm.

Aaron Parker. Yani Fang.

Isı tenimin derinine işlemiştı, güçlü spreyin altındayken arkama uzanıp dereceyi daha da yükselttim. Başka birisi çığlık atardı. Başka birisi kaynamakta olan bir kazana düşmüşçesine duştan dışarı fırlardı.

Fakat ben yalnızca zevkle inledim.

Aaron'la içki içtikten sonra beni tuhaf bir şekilde ayakta durduğumuz minivanıma bıraktı. Beni öpmek istedi. Bana daha başka birçok şey yapmak istedi. Yarım akıllı birisi bile vücut dilini okuyabilecek olmasına rağmen düşünceleri son derece açıktı. Ona sindirmem gereken çok şey olduğunu hatırlattım. Ona, benim onun farkında olduğumdan çok daha uzun bir süre boyunca onun benim farkında olduğunu hatırlattım. Bunun idrak edilmesi gerekiyordu. Duygularımı ve hislerimi değerlendirmem gerekiyordu...

Ve işte tam bu anda beni öptü.

Beni uzun ve sert bir şekilde öptü, neredeyse onu geri itmeme rağmen –yakındaki bir ağacın gövdesine uçmadığı için şanslıydı–, öpücüğünü beğendiğime karar verdim. İçinde çılgınca bir açlık vardı.

Ya da belki de yalnızca çılgındı.

Dudakları benimkileri kapladı ve beni ısırarak istediğini ya da en azından dişlerini kullanmak istediğini biliyordum. Dişlemek, hafifçe ısırarak, kan akıtmak istediğini. Fazla agresifleştiğinde geri çekildim. Özür dileyip ardından yüzümün alt kısmını çiğnemeye devam etti.

Daha önce hiç böyle öpülmemiştim.

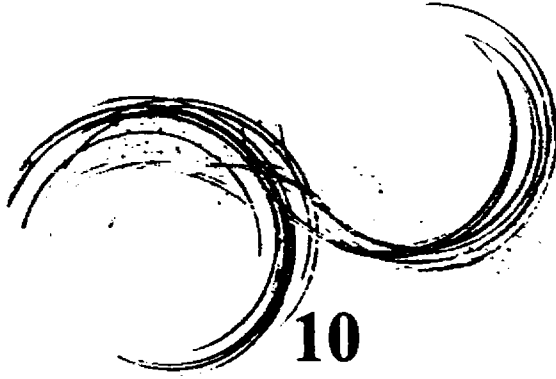
Hiç. Ve bir daha böyle öpülmeyi hiç beklemiyordum.

Duş spreyi çok güzel geldi. Fazla güzel. Tüm gece boyunca orada durabilirdim. Muhtemelen tüm gece boyunca orada başka şeyleri de yapabilirdim. Ne de olsa yakın zamanda çok keyif verici bir şeyi, kaybettiğimi düşündüğüm bir şeyi, tecrübe edebileceğimi keşfetmiştim.

Yalnızca bu düşünce bile ürpermeme neden oldu.

Duş ahizesini uzaklaştırıp suyu kapattım. Yapılacak işler vardı. Korkmuş, yalnız ve bir canavarla yaşayan küçük bir kız vardı.

Kulağıma hoşça kal diye fısıldayan Fang'in görüntüleriyle giyindikten sonra evin arka kısmındaki ofisime gittim.

10

Ceptelevonum çaldığında yerek burkan makaleleri st üste tarayarak internetteki ipuçlarını arıyordum. Arayan Chad'di.

“Hey, gnşığı,” dedi.

“Hiç eskimiyor, değil mi?”

Chad, elbette “durumum”la ilgili dalga geçiyordu. *Kseroderma pigmentosum* adındaki, dünyanın çoğunun bende olduğunu düşündüğüm durum. İster inanın ister inanmayın, etrafta koşturup insanlara bir vampir olduğumu söylemiyordum.

“Muhtemelen hiç eskimiyor,” dedi. “Ayrıca ben senin eski ortağınım. Seninle kafa bulmam yanıma kâr kalabilir. Büyük bir ağabey gibi.”

“Aptal suratlı büyük bir ağabey gibi.”

“Zeki Sam. Her neyse, Maddie hakkında haberlerim var.”

Oturduğum yerden doğrudum. “Konuş benimle.”

“Üç ay önce bir anne ve kızı kaybolmuş. Lauren ve Madison Monk.”

Nefes verip telefonu daha sıkı kavradım. “Devam et.”

“Anne bilinen bir bağımlı ve fahişe, muhtemelen çok da iyi bir anne değil. Kızı berbat bir dünyaya gelmiş. Annesi kızını sıklıkla yanında götürerek erkek arkadaşlarla ve uyuşturucu satıcılarıyla ortadan kayboluyor. Burada kötü bir şeyler dönüyor, Sam. Kimse haftalardır onların kayıp olduğunu bildirmemiş ve kadın o kadar çok karanlık tiple zaman geçirmiş ki nerede kaldığını ya da en son kiminle görüldüğünü saptamak neredeyse imkânsız.”

“Birisi biliyor,” dedim.

“Elbette ama en bayağı ayaktakımların en aşağılıkları hakkında konuşuyoruz, Sam. Her saat başı yasaları çiğneyen insanlar. Kimse konuşmuyor.”

“Davaya kim bakıyor?”

“Fullerton Polisi Kayıp Kişiler Birimi.”

“Memurun ismi?”

Bana söyledi, yazdım. Bitirdiğinde, “Sanırım kayıp kimse bir cinayet ve kaçırma davasına dönüştü,” dedim.

“Benim karşı çıktığımı duymayacaksın, Sam.”

“Teşekkür ederim, Chad.”

“Burada büyük bir şeyin üstünde çalışıyoruz fakat elimden geldiğinde sana yardımcı olacağım.”

“Biliyorum, teşekkür ederim. Cynthia nasıl?” diye sordum birkaç hafta önceki müşterimden bahsederek. Benim yerime kısmi korumalık görevini devralan Chad ona görür görmez vurulmuştu.

“Her zamanki gibi güzel, onu seviyorum.”

“Tanrı aşkına, yalnızca onu sıkboğaz etme. Ona zaman ver.”

“Ona ne isterse vereceğim.”

“Ah, kardeşim.”

Telefonu kapattığımızda seçeneklerimi gözden geçirdim. Dava dosyası olmaksızın bu akşam yapabileceğim gerçekten hiçbir şey yoktu. Yarın Fullerton Polis Departmanı’na başvururdum. Fakat şimdilik dosyalarımı ve notlarımı hızlıca tarayarak Lauren Monk ismi için küresel bir araştırma yaptım. Hiçbir şey çıkmadı. Yalnızca isim dosyalarım da ya da notlarımda yer almadı diye bu onunla bir noktada karşılaşmadığım anlamına gelmezdi. Elbette, eğer onunla çalıştıysam ya da iletişime geçtiysem.

Ama her nasılsa numaram onda vardı.

Ya da en azmdan *birisinde* vardı.

Arkamda bir varlık hissettiğimde geriye yaslanmış, küçük Maddie’yi ve onun küçük sesini düşünüyordum. Arkama döndüğümde Anthony’nin perişan halde orada durduğunu gördüm. “Ne oldu, ürkütücü popo?” diye sordum yanıma gelmesini işaret ederek.

“Kendimi iyi hissetmiyorum, anne.”

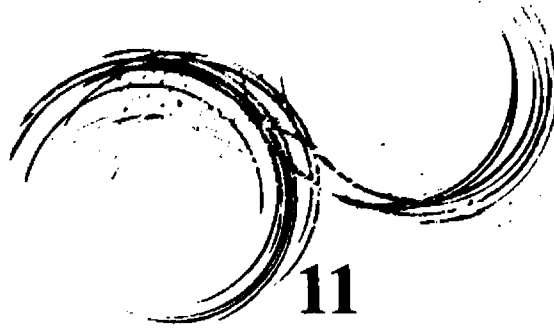
“Hey, çoktan bir gün ceza aldın, tatlım. Hasta taklidi yapmana gerek yok.” Fakat numara yapmadığını biliyordum. Oğlum perişan görünüyordu ve vücudundan yayılan bariz ısı dalgalarını hissedebiliyordum.

“Ama numara yapmıyorum, anne. Yemin ederim.”

Bir elimi alnına koydum. Çocuk kavruluyordu. Buz gibi dokunuşumdan kaçındı. Bunda bir sürpriz yoktu. Sıcak ve soğuk arasındaki karşıtlık muhtemelen ürkütücüydü.

Kucağıma çıkıp yanmakta olan suratını boynuma koydu ve o bunu yaparken içimde alarm çaldı. Belirgin ve yüksek sesle yankılandılar.

Bir şey son derece yanlış gidiyordu.

11

Parmaklarımı tüylerinde hafifçe gezdirerek ve periyodik olarak avucumla ateşini kontrol ederek saatlerce Anthony'nin yanında uzandım. Yanağı nemli ve korkutucu şekilde sıcaktı. Nefes alıp verişini düzenliydi ama göğsünde hafif bir hırıltı tespit ettim. Arada bir uykusunda fena şekilde öksürüyordu.

Bir şeyler yanlış gidiyor.

Ya da belki de yalnızca fazla endişe ediyorum. O yalnızca hasta. Ateşi var. Belki de grip.

Oğlumun etrafındaki elektriklenmiş hava tetiklenmişti, parıldayan çizgiler bir kovanın etrafındaki arılar gibi vızıldıyordu. Oğlumu tutup kalp atışını dinledim; güçlü ve istikrarlı bir şekilde atıyordu. Nefes alıp verişini de gözlemledim ve saatler geçtikçe kesik kesik hale geldiğinden emindim.

Saatler sonra onu alnından öpüp salona yöneldim. Televizyon sessizce çalışırken Tammy hafifçe horluyordu. Elektrikli bir tekerlekli sandalye satan uzun bir reklam ya-

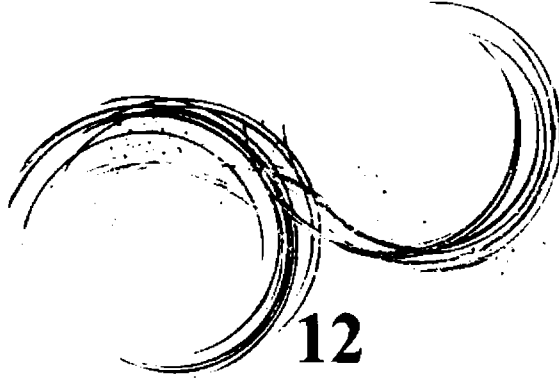
yınlanıyordu. Tekerlekli sandalyenin üstünde gezen yaşlı adam hiç daha mutlu görünmemiştir. Bundan şüphe ettim.

Televizyonu kapatıp eğildim. On yaşındaydı ve neredeyse benim kadar ağırdı. Bu onu kolaylıkla kucaklayıp kollarımın arasında bir bebek gibi taşımama engel olmadı. Vücudu sıcaktı ama Anthony'nin aksine korkutucu derecede değildi. Onu yanıma çekip burnumu saçlarına gömerek derin bir nefes aldım. Yine, ter kokan Anthony'nin aksine çilek kokuyordu. Uykusunda hafifçe ses çıkartırken onu kollarımda zahmetsizce tutup kısa bir süre salonda durdum.

Orada bir yerlerde bir daha annesinin burnunu teninde hiç hissetmeyecek Maddie adında küçük bir kız vardı. Yalnızca korku ve belki de acıdan başka bir şey bilmeyen küçük bir kız. Şimdiye kadar duyduğum en ufak sese sahip küçük bir kız.

Yüzüm hâlâ çoğunlukla kızımın saçlarına gömülü halde onu yatak odasına taşıyıp yatağının üstüne dikkatlice yatırdım. Örtülerini üstüne çekip sıcak alnını öptüm ve ardından bir gözyaşı damlasını yanağından sildim.

Bu, elbette, benim gözyaşımdı.

Orada mısın, Fang?

Saat geçti ya da erken. Siz seçin. Gecenin yaratıkları sıklıkla bu ayırmda yanılır. Her neyse, Fang'i uyandırdığımı biliyordum ama konuşmam gerekiyordu.

Birkaç dakika yanıtsız dizüstü bilgisayarımın önünde bekledim. Saate baktım. Neredeyse sabahın dört buçuğuydu. Fang bu gece çalışmıştı, biliyordum. Bu, saat iki civarı işten çıktığı anlamına geliyordu.

Uyuyorsun, bundan eminim, yazdım IM ekranına. Yıllar önce Fang ve ben, internette bir vampir topluluğu odasında tanışmıştık. Meraklı ve yalnızdım. Fang yalnızca bir arkadaş bulmakla kalmamış, aynı zamanda gerçek bir vampir de bulmuştu. Gerçek bir kan emici.

Fang hayatıma ona en çok ihtiyacım olduğu zaman girmişti. Hayatın böyle olması ne kadar komik. O benim içimi döktüğüm kişiydi. Aynı zamanda vampirlikle alakalı her şeyde bilgisiyle bilgi kaynağımdı da. Hiç mümkün ol-

madığım düşündüğüm şekillerde bağlanmıştık ve en derin sırlarımı ona açmıştım. Fang her şeyi biliyordu.

Ve artık ben de onun hakkında çok şey biliyordum.

Fang bir katildi. Benim hesabıma göre üç kişiyi öldürmüştü. Hapishaneden kaçtıktan sonra kaç kişiyi daha öldürdüğünü bilmiyordum. Hiç olmadığım umut ettim.

Son birkaç yıl boyunca ipuçlarını yazarak, IM girişlerimizi kaydederek, beni sinsice takip etmişti. Bu bir yerlerde depolanmış, vampirliğim hakkında bir sürü itirafımın kayıtlarına sahip olduğu anlamına geliyordu. Fang'e güveniyordum ama bunun hakkında ne düşüneceğimden emin değildim. Kesinlikle, eğer tercih ederse, bana şantaj yapabileceği bir konumdaydı ama bunu yapmayacağını biliyordum. Biliyordum ve evet, bana olan ilgisinin iki nedenden kaynaklandığını *seziyordum*: Vampirlere ve bana olan aşkı.

Bugün tuhaf bir gün, diye yazdım. Sıklıkla seni düşündüm, bunu itiraf edeceğim. Ve aklıma en çok gelen düşünce şuydu: Fang'i öptüm! Sana halen Fang dememden rahatsız olur musun? Bana Moon Dance dediğinde bu bir nevi hoşuma gidiyor. Senden geldiğinde. Yalnızca doğru geliyor. Aynı zamanda ajanlarmışız da bunlar kod adlarımızmış gibi gizli geliyor. Bu hoşuma gidiyor. Bence hayatta herkesin bir kod adı olması gerekiyor. Burada gerçek adından bahsetmeyeceğim ama seni kesinlikle bir Eli olarak da görmüyorum. Sen benim için Fang'sin. Her zaman Fang.

Duraksayıp bilgisayarın yanında duran bir paket sigaraya uzandım. Yakın zamanda sigara içebildiğimi keşfetmiştim. Bunu vampirlerden başka kimseye tavsiye etmiyorum

zira sigara içmek bizi öldüremez. Acı içinde kramp geçirmeksizin içime çekebildiğim çok az sayıda kıymetli şey var ve sigara içmek bunlardan biri.

Ne alabilirsem alacağım.

Bir sigara yakıp kıvrılan uzunca gri bir duman bulutu üfledim. Duman bulutu kısa bir süre önümde süzüldü, ardından kayboldu ve sigara ağzımın kenarında dururken yazmaya devam ettim:

Öpücük konusunda emin değilim. Hiçbir şeyden emin değilim, gerçekten. Avukatla bir nevi ilişki içinde olduğumu biliyorsun. O ve ben geçen hafta hiç unutmayacağım bir an yaşadık ama burada detaylarına inmeyeceğim. Yalnızca böylesi bir tecrübeyi bir kadının unutmaması zor diyelim (eğer bu, duygularını incitiyorsa özür dilerim). Fakat aynı zamanda dün geceki öpüşmemizi unutmak da benim için zor. Bu yüzden söyle bakalım, bir vampiri öpmek nasıl bir şeydi? Dudaklarımın soğuk olduğundan eminim. Nefesimin de. Bu seni rahatsız etmiyor mu?

Saçmalıyordum, biliyorum ama bunlar yıllardır zihnimde kurcalayan düşüncelerdi ve Fang'le olan ilişkim başka bir seviyeye, fiziksel bir seviyeye geçtiğinden ona bu soruları sorabilirdim.

Devam ettim: *Kocam için bu rahatsız edici bir şeydi. Bir seferinde kustu. Şaka yapmıyorum. Yalan söylemeye çalıştı fakat öğürdüğünü duydum ve nefesinde kusmuğun kokusunu alabiliyordum. Kocanın seninle sevişirken kusması her zaman hoştur Bu, vampirliğimin ilk zamanlarındaydı elbette. Bana tekrar hiç dokunmadı. Yani yakın bir şekilde. Ben*

de kendime tekrar dokunmadım. Psikologlar sanırım buna transferans diyor. Onun gözünde sevilemez biriydim, bu yüzden ben de kendimi öyle görüyordum. Evet, biliyorum, ne düşündüğüne çok fazla önem veriyordum ama ne yapmalıyım? Bana ne olduğunu bilmiyordum. Her şey öylesine yeniydi ki. Onun sevgisi benim için dünyalara bedeldi. Öylesine çok istiyordum ve o bana destek olmak için yanımda değildi.

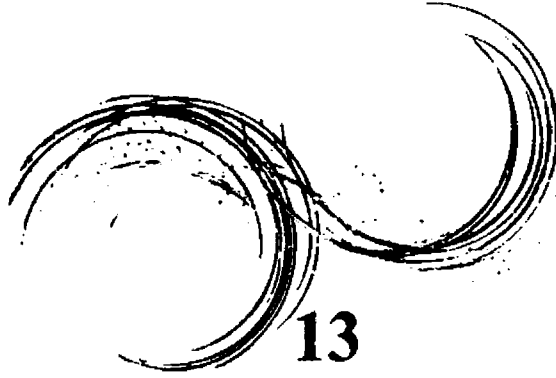
Yazmayı bırakıp geriye yaslandım. Küller sigaramdan bluzumun üstüne düştü. Külleri silkmeyi hep unutuyordum. Sigara içmek benim için hâlâ yeni bir şeydi. Bundan ne kadar hoşlandığımdan hâlâ emin değildim ama en azından bana ellerimle yapacak bir şey veriyordu.

Sanırım burada olmamın sebebi sana aramızdaki şeyi kaybetmek istemediğimi söylemek, Fang. Fakat daha fazlasına hayır da demiyorum. Sanırım şu anda karar vermek için uygun bir konumda değilim ve şu anda zavallı oğlum hasta, kafamın içindeki tüm alarmlar gürültülü bir şekilde çalıyor. Onunla ilgili bir şeyler yolunda gitmiyor, Fang. Fakat belki de yalnızca ben endişeleniyorumdur. Yalnızca bir anne evhamıdır

Sigaranın sonunu hızla dışarı fırlatıp IM ekranını dolduran kelime bloklarına baktım. Kalktığında Fang'ın epey bir okuma yapması gerekecekti.

Güneş yükseliyordu. Bunu hissedebiliyordum. Derin bir yorgunluk çöküyordu, perdelerimin her zaman sıkıca çekildiği odama tökezleyerek gittim ve yığılarak uykuya daldım.

Ölünün ya da yaşayan ölünün uykusu.

13

Bir çalar saate ihtiyacım var –son derece *gürültülü* bir çalar saate–, tabii eğer günbatımından önce bir saatte uyanmak istiyorsam. Kendi donanımına kalırsa doğal olarak yalnızca güneş gerçekten battıktan biraz sonra kalkıyorum.

Gerçekten hoş bir sistem. Tabii eğer çocuklarınız yoksa.

Kendi başıma uyandığım çok nadir oluyor. Fakat şimdi böyle yaptım ve oğlumu yanımda uyurken buldum. Öğle vakti gibiydi. Annesinin yanında uyumak için buraya kendi başına gelmişti. Kollarımı yanan vücuduna sarıp onu yakına çekerek ve alnını hissederek daha önceki kadar sıcak olmadığımı görmemle derinden rahatladım.

Ayrıca bilincim güçlkle yerindeydi. Herhangi bir uzman anne teftişini güçlkle yapabilecek haldeydim. Yine de serinlemişe benziyordum ve Anthony memnun bir şekilde yanımda uyuyordu.

Rüyasız uykuma geri döndüğümde oğlumun muhtemelen hiç hareket etmediğini fark etmeliydim.

* * *

Alarmım 14.00'da, normal kalkma ve çocukları almak için hazırlanma zamanımda çaldı.

Bilincimin isteksizce dönmesiyle yanımdaki oğlumun düzenli, ancak yine de sığ nefesini dinledim. Yanıma dönüp yanağına dokundum. Yine yanıyordu. Önceki geceki kadar sıcak değildi ama küçük oğlum besbelli hastaydı.

Parmaklarımı bir saçlarında gezdirerek, bir yanaklarına dokunarak dayanabildiğim kadar orada uzandım. Benim koyu saçlarımı ve Danny'nin geniş alın kemikli yüzünü almıştı. Benim, kız kardeşinin ebediyen kışkandığı, uzun kirpiklerimi almıştı.

Nihayet yataktan çıkıp e-postalarımı kontrol ettim. Önemli bir şey yoktu ancak Nijerya'dan varlıklı ve çaresiz bir beyefendinin, paralarını Birleşik Devletler'e aktarmasına yardımcı olmak üzere özenle seçilmiştim. Planı dâhiyaneydi. Bana kocaman bir çek yollayacaktı, ben de karşılığmda ona çok daha küçük bir çek yollayacaktım. Ve şunu anladım: Aradaki fark benim olacaktı. Bu *fikrin* neresinde bir sorun olabilirdi ki?

Ardından ekranımın sağ alt köşesinde yanıp sönen bir şeyi fark ettim. Fang'den gelen bir anlık mesaj. *Viyaklayıp* hevesli bir şekilde üstüne tıkladım. Nefesim de kesilmiş olabilirdi, kalbim üçüncü ya da dördüncü kaburgama kesinlikle sert bir şekilde çarptı. Komik, daha önce Fang'e hiç böyle tepki vermemiştim.

Mesajı sade ve özdü, yüzümde büyük bir gülümsemeye neden oldu:

Senin hayalini kurdum, Moon Dance. Senin her zaman hayalini kurdum.

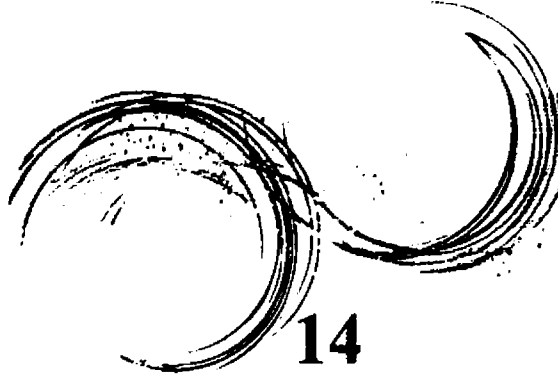
Sersem gibi sırtarak üstüme hızlıca uzun kollu bir gömlek ve bir kot pantolon geçirdim. Bugünlerde sıra sıra uzun kollu gömleklerim vardı. Onları gördüğüm şekliyle, günlük gömleklerim. Gece kıyafetim daha tatlıydı. Fakat gündüz gardırobum tamamen hayatta kalmak üzerineydi ve güneşten mümkün olduğunca uzak kalmaya yönelikti.

Her neyse, dayanıklı güneş kremimle ellerimi, yanaklarımı ve boynumu bolca kremledim, çok sayıdaki şapkalarımından birini aldım, oğlumu yatağımın üstünden dikkatlice kucaklayarak ön kapıya doğru yöneldim.

Daha sıcak olamayacak ön bahçeye fırladım. Elimin hızlı bir hareketiyle garaj kapısını açıp merhametli gölgelere daldım. İçeri girdiğimde nefes nefese kaldım, soluklandım.

Oğlum güçlükle hareket etmişti. Mırıldandı. “Anne,” deyip uyumaya devam etti. Ardından onu arka koltuğa oturttum, emniyet kemerini bağlayıp vanın acil durum battaniyesini sıkıştırarak bir yastık haline getirdim.

Gölgelikler çekili halde, geri geri güneş ışığına çıktım ve birkaç dakika sonra kızımı alıyordum. Bundan birkaç dakika sonra oğlum kollarımda acil servisteydim.

14

Dört saat sonrasıydı ve Dedektif Sherbet'in ofisinde oturuyordum. Mary Lou, kız kardeşim, çocuklara bakıyordu; özellikle Anthony'ye göz kulak oluyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Sherbet. Masasının arkasında oturmuş, merakla beni izliyordu. Beni her zaman merakla izlerdi.

Sherbet'i elinde bir donut olmadan görmenin ne kadar tuhaf olduğuyla ilgili bir şaka yapmak istedim ama buna hazır değildim. Onun yerine, "Oğlum hasta," dedim.

Sherbet doğruldu. O, kendi oğlunu seven bir babaydı. Sherbet erkeksiyyken efemine olan oğlu. Ve Sherbet mümkün olduğunca erkeksiydi. Kalın tüyler ön kollarını ve ellerinin üstünü kaplıyordu. Tüyleri çoğunlukla griydi. Göbeği beyaz gömleğine sertçe bastırıyor, ortadaki düğmelere çokça baskı uyguluyordu. Hatta üçüncü düğme hafifçe aralanmıştı.

Patlayacak, diye düşündüm. Kol tüyü ve yuvarlak göbek Sherbet'te tuhaf bir şekilde göze güzel geliyordu. O, za-

yıf olmakla işi olmayan bir adamdı. Vücut yapısı fazladan ağırlığı taşımak için inşa edilmişti ve bunu seksi bir şekilde gerçekleştiriyordu. Her zaman, eğer yirmi yaş daha büyük olsaydım, adama cidden tutulurdum diye düşünürdüm. Hâlâ ilköğretimde okuyan ve Sherbet'e göre homoseksüelliğe hızla ilerleyen, dedektif dostumu kalbini ve zihnini şimdiye kadar hiç açmadığı şekilde açmaya zorlayan bir çocuğu olabilmesi için kendi karısının da oldukça genç olması gerektiğinden, böyle düşünen tek ben olmamalıydım.

“Peki, doktorlar ne diyor?” diye sordu.

Omuz silktim. “Görünüşe göre etrafta bir grip salgını var. Bana endişe etmememi söylediler.”

“Pek iyi bir iş çıkarmıyorsun, evlat.”

Omuz silktim. “Çoğunlukla düşmanın patlayacağından ve gözümü çıkartacağından endişeleniyorum.”

Göbeğine baktı. Şimdi tekrar baktığımda bir jöle lekesinin belirsiz hattını görebildiğimden emindim. Jöleli bir donut lekesi.

Başıyla onayladı. “Tamam, anladım. Bunun hakkında konuşmak istemiyorsun.”

“Pek sayılmaz,” dedim.

“Oğlunla ilgili konuşmayı saptırmak için göbeğim hakkında konuşmayı seçiyorsun.”

“Ne göbek ama.”

“Göbeğimi seviyorum.”

“Hiçbir zaman kötü olduğunu söylemedim.”

Kalın parmaklarıyla geniş masada davul çaldı. Tırnak-

ları kusursuzca düzeltilmişti, neredeyse benim doğaüstü tırnaklarım kadar kalın görünüyordu.

“Göbeğim hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz?” diye sordu. “Ayrıca polislerin *göbek* dememesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Ve buna rağmen dört kez dedin.”

Başım iki yana salladı. “Oğlun için endişe etme, Sam. İyi olacak.”

Başımla onaylayıp ona inanabilmeyi diledim. Sherbet niçin orada olduğumu sorup göbeği hakkında bir şey söylememem için beni uyardı. Ona Maddie’den ve eski ortağımın bulduklarından bahsettim. Sherbet sessizce dinledi, ben anlatmayı bitirdiğimde uzanıp klavyesine bir şeyler yazdı. Yazmaktan kastım koca, sucuğa benzer parmaklarıyla yavaşça gagaladı.

“Dava üzerinde Hanner çalışıyor,” dedi.

“O adamla konuşabilir miyim?”

“Kadın. Rachel Hanner. Biraz bekle.”

Masasından kalktı, kalkarken dizlerinden biri öylesine gürültülü bir şekilde çatırdadı ki neredeyse siper alacaktım. Sherbet biraz mahcup görünüyordu. “Sakın bir kelime etme,” diye uyardı.

“Mümkün değil,” diye sırttım.

Biraz sonra kusursuz bir şekilde süte benzer tenli genç bir kadınla döndü. Aynı zamanda oldukça hoştu ve ondan nefret etmek için boğucu bir arzuyla savaştım. Hoş bir şekilde başını salladı ama ben karşılık vermedim.

Sürtük. Ancak gizliden rahatlamıştım. El sıkışmak benim için her zaman biraz stres nedeniydi.

Sherbet oturmasını istedi. Böylece yanıma oturdu. Ardından Sherbet hikâyemi tekrar anlatmamı istedi ve ben de neredeyse kelimesi kelimesine tekrarladım. Bugünlerde hafızam daha da keskin görünüyordu. Bunu neye dayandıracağıma dair bir fikrim yoktu ama şikâyet etmiyordum.

Tamamladığımda Hanner bir kez başıyla onayladı, dönüp bana baktı. Hareketleri ekonomik ve kesindi. İyi yağlanmış –ve oldukça güzel– bir makineydi. Sarı saçları sıkıca geriye çekilerek pürüzsüz alnımı ortaya çıkarmıştı. Gözleri inanılmayacak derecede büyüktü ve böylesi şiddetle sakinlik ve profesyonel bir tavır sergilemeseydi erkeklerin çoğu muhtemelen onu çekici bulurdu.

“Numarasını gizlemeyi bilen bir çocuğu hayal edemiyorum,” dedi anlatmayı bitirdiğimde. Sesinde bir aksanın ipucu vardı ya da belki de, ilk defa kusursuzca ifade edilmiş bir İngilizce duyuyordum.

“Bu yüzden numara gizlemenin önceden telefona programlandığını düşünüyorum.”

Başıyla onayladı. “Makul bir varsayım. İş numaran ücretsiz bir hat mı, Samantha?”

“Arama anında, hayır.”

“Ama artık öyle mi?”

“Daha iyisi. Buraya gelmeden önce telefonuma Trap Call adında bir özellik ekledim.”

“Anlamadım,” dedi Sherbet.

Hiç şaşırtıcı değildi. Sherbet eski kafalı bir cinayet dedektifiydi, modern takip teknolojisinde muhtemelen yeni bilgilere hâkim değildi. Aksine, özel dedektifler böylesi yeni cihazlarda her zaman bilgililerdi. Yeni cihazlar bize, polis de dahil olmak üzere, rakiplerimizin önüne geçme fırsatı veriyordu. Elbette, tuhaf bir altıncı his sahibi olmak da muazzam bir avantajdı. “Peki o ne işe yarıyor?” dedi.

“Bir çağrı yönlendirme servisi,” dedim. “Gizli bir numara aradığında onu Trap Call’a ve ücretsiz hatlarına yönlendiriyorum. Arayanın numarasını onlar görüyor, Trap Call bilgiyi benimle saniyeler içinde paylaşıyor.”

Sherbet, Murphy’ye baktı. “Bu sana mantıklı geliyor mu?”

“Tamamen.”

“Yeterince iyi. O halde bir sonraki çağrıyı mı bekliyoruz?” dedi.

Başımınla onayladım. “Eğer gelirse. O zamana dek size bu davada yardımcı olmak isterim.”

“Para ödeyen bir müşterin var mı?” diye sordu Sherbet.

“Hayır.”

Sherbet, Hanner’a baktı: “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Tahmin ettiğinden de fazla,” diye yanıtladı.

Bana geri baktı. “Yardım edebilirsin. Gayriresmi olarak, elbette.”

“Elbette.”

Sherbet, Hanner’dan dava dosyasını ona bırakmasını istedi, o da minnettar kaldı. Bana gülümsedi, Sherbet’e başını sallayıp gitti.

Dedektif masasının üstündeki dosyaya dokunarak, “Ben biraz kahve alacağım. Belki de bir donut. Tamam, kesinlikle bir donut alacağım. Yaklaşık on dakika yokum. Bu resmi polis dosyalarına bakmayacaksın, onları ofisimin köşesindeki fotokopi makinesinde kesinlikle çoğaltmayacaksın,” dedi.

“Tamam, efendim.”

Dosyayı önüme bırakıp alacaklarını almak için gittiğinde çabucak dosyanın bir kopyasını çıkardım. Kopyamı çantama atıp orijinalini dosyaya geri koydum.

Sherbet kahvesi ve taze bir jöle lekesiyle döndüğünde sakince dosyayı aldı, masasının köşesindeki “Gidecekler” kutusuna bıraktı.

“Dosyaya bakmadığına inanıyorum,” dedi.

“Aklımdan bile geçmezdi, efendim.”

“O halde ilk adımın ne?” diye sordu.

“Öncelikle kesinlikle kopyalamadığım bir dosyayı okuyacağım. Ve ikinci olarak elimden gelenin en iyisini yapacağım.”

“Minivanınla futbol maçlarına mı gideceksin?”

“Hey, onu yalnızca haftada iki kez yapıyorum.”

“Devam et.”

“Onu bulana kadar amansızca, elimdeki her türlü imkânı kullanarak bu küçük kıızı arayacağım.”

“Hepsi de yasal şeyler, tabii.”

“Tabii,” dedim.

Sherbet kahvesinden bir yudum alırken gömleğine hemen biraz sıçrattı. Kısaca bir göz attı ama işin aslı, gerçekten

pek umursamışa benzemiyordu. Tamam, işte bu *erkeksi*ydi.

“Küçük sohbetimizi unuttuğumu düşüneyim deme, Samantha,” dedi.

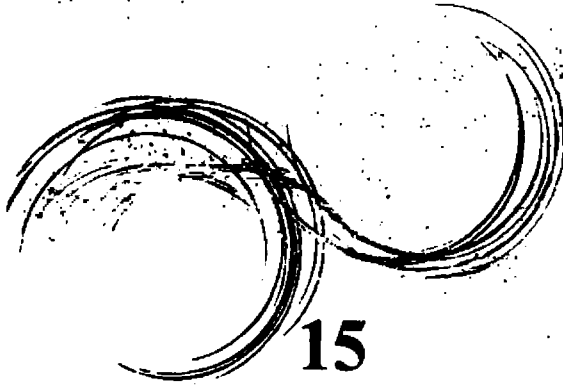
Sherbet yakın zamanda kendi şehrinde meydana gelen doğaüstü aktiviteye göndermede bulunuyordu. Önemsiz bir şeydi aslında. Yalnızca bir ya da iki kurt adam manzarası. Belki bir mezar soygunu. Belki.

“Düşünmüyorum, Dedektif. Yalnızca şu an iyi bir zaman değil.”

Başıyla onayladı. “Oğlun daha iyi olduğunda ve biraz zamanın olduğunda konuşacağız.”

“Elbette,” deyip kalktı. “Çıkışı kendim bulabilirim.”

Kahvesi ve jöleli donut lekeleriyle onu arkamdan bana bakarken bıraktım.

15

Kız kardeşim Mary Lou'yu aradım, bana Anthony'nin huzur içinde uyduğunu söyledi. Rahat bir nefes aldım.

"Samrım biraz önce gerçekten rahat bir nefes aldığını duydum," dedi Mary Lou.

"Değil mi?"

"İyi olacak, Sam. Fazla endişeleniyorsun."

"Endişelenmek benim işim," dedim.

"Ve benim işim de sana bunu hatırlatmak."

Ona biraz daha bakmasını istedim, gece kalmayı planladığını söyledi. Kendi çocukları babalarıyla birlikte evdeydi ve bu kısa bir süre kıskançlık duymama neden oldu. Hey, yalnızca bir insanım.

Sanıyorum.

Danny'nin etrafta olması işimi son derece kolaylaştırmıştı. Tabii bu, eve gitgide daha geç gelmeye başlayana ve leş gibi parfüm kokana kadardı. O zaman hayatım daha kolay değildi. Bir cehenneme dönmüştü.

Kardeşıme teşekkür ettim, telefonu kapatıp arabadaki saate baktım. Biraz zor olacaktı ama buluşmama zamanında yetişebilmem gerekirdi.

Chapman Caddesi'nden 57 numaralı otobana doğru gittim. Oradan güneye yönelen diğer arabalardan oluşan denize katıldım. Şansıma bu deniz düzgün bir hızda ilerliyordu ve kısa süre sonra anacaddeden çıkacağım 22 numaralı yoldan doğuya doğru gidiyordum. Oradan Orange County'nin en büyük binalarından –postmodern cam ve metal yüzü, günün son ışığında çok parası olan ve dev tarçmlı rulolar için düşkünlük duyan çaresiz ev kadınlarına dev bir işaret ateşi gibi parıldayan The Main Place Mall– birini geçerek güneye yöneldim.

Her nasılsa otuz dakika park yeri arama ve herhangi bir şey için iki katı para ödeme arzusuna karşı koymayı başardım. Elbette tamamen çulsuzdum, Cinnabon'un soğuk hemoglobin servis ettiğini sanmıyordum.

Bu görüşmeyi yapıyor olmamın sebebi çulsuz olmamdı.

Birkaç blok sonra Wharton Müzesi otoparkına döndüm. Ben dönerken güneş apartman binaları ve eski evlerle karışık bir ufkun ardında en sonunda battı. Minivanımdan dışarı çıkıp sıcak alacakaranlık havasını içime çektiğimde insanken çok daha diri hissettim.

Tanrım, öylesine kuvvetli ve güçlü hissettim ki.

Dışarıdaki bir kafenin oturma alanının ardındaki, tamıyla sarkan asmalarla dolu kemerli uzun bir tüneli hızla geçtim, müzeden ayrılan kalabalık bir gruba başımla selam

verip Orange County'nin kültürel açıdan önemli tek müzesinin içine girdim.

Resepsiyonda genç bir müze rehberi bana ıslıl ıslıl gülmüseddi. "Üzgünüm, hanımefendi ama kapalıyız." Kapalı oldukları için son derece rahatlamışa benziyordu. Belki de müzede bugün özellikle zor geçmişti. Nedenini bildiğimi varsaydım. Hatta nedenini biliyordum.

Ona kim olduğumu ve niçin burada olduğumu söyledim. Her nasılsa heyecanını frenlemeyi başardı. Bir telefon açtı, başını salladı, sonra beni ofisler ve kabinlerle sıralı bir koridora götürdü ya da belki de bunlar ofisler ve kabinler değildi. Belki de bu bir çeşit tuhaf, modernistik "Sanat Olarak Kabinler" sergisiydi.

Ya da değildi.

Enerjik bir şekilde tokalaşan uzun bir kadının beni karşıladığı soldaki son ofise götürüldüm, ardından beni masasının önündeki bir misafir sandalyesine buyur etti.

Ben oturdum, o oturdu. Karşılıklı kısa bir hoşbeş yaptıktan sonra doğrudan konuya girdi. "Bildığınız üzere, Bayan Moon, dün gece burada bir hırsızlık oldu."

"Evet, telefonda bundan bahsettiniz. Bunu duyduğuma üzüldüm."

Kadının adı Bayan Dickens'tı. Evet, kendini telefonda bana ve şimdi de şahsen bu şekilde tanıtmıştı. Kendimi Bayan Moon olarak tanıttığımda bundan hiç rahatsız olmamış gibiydi. Ben bile bundan rahatsızdım. Yani, hadi ama.

Her neyse, *Bayan Dickens* son derece eski tipte bir ta-

kım elbise giyyordu ve gerçekten olduğunu sandığımdan yirmi yaş daha yaşlı görünüyordu. Elli yaşındaki bir vücutta hapsolmuş yetmiş yaşındaki bir kadındı.

“Sizi temin ederim ki ben de üzıldüm. Polise elbette haber verildi ve anladıkları kadarıyla bu iç eriden birinin işi. Ancak öyle görünüyor ki polis suçun doğ asını ya da ç alınan yadigârın önemini kavramıyor. Korkarım iş yükü baş ını aş mış Santa Ana Polis Departmanı davamızı unutacak.”

Sempatik sesler çıkardım. İş in aslı, iş i baş ından aş kın polis departmanları özel dedektiflerin piyasada tutunmasını sağlayan şeydi. Eğer polis departmanları yeterli ç alışana sahip olsaydı özgeçmiş araştırmaları ve aldatan eş davaları yapmaya düş erdim. Geçmiş araştırmaları fena değ ildi ve kolay kazandır ırdı ama aldatan eş davalarından ne pahasına olursa olsun kaç ınmaya ç alışıyordum. Rezil aldatma hikâyelerini duymaktan ve acı verici dramlarına dahil olmaktan nefret ediyordum.

Tüm aldatan adamları boğmaya meyilli olduğumdan bahsetmeye gerek bile yok. Acaba neden?

Eski bir eğitimli federal ajan olduğumdan bahsetmeye gerek bile yok. Aldatan eş davalarının üstünde ydim. Tabii, elbette, paraya ihtiyacım olmad ığı sürece.

Neyse, Bayan Dickens telefonda belirsiz konuştuğundan neyin ç alınd ığını sordum. “Tek bir nesne,” diye yanıtladı. “Harold Van Pelt koleksiyonundan kristal bir yumurta heykeli.”

Harold Van Pelt görünüş e göre, dünya ç apında bir değ erli taş fotoğrafçısıydı. Fakat çok bilinmeyen şey, otuz beş

yıl süresince usta bir değerli taş oyucusu da olduğuydu. Görünüşe göre katı bir kuvars bloğunu alıp onu oyuk vazolara ya da bu durumda oyuk bir yumurtaya, dönüştürme sanatını mükemmelleştirmişti. Wharton onun işini sergileyen ilk müzeydi.

“Kuars kâğıt kadar ince kesilmiş ve öylesine kusursuzca cilalanmıştı ki cam kadar berraktı. Bunu nasıl yapıyor hiçbir fikrim yok.”

“Her zaman dedikleri gibi, kristal bir yumurtaya benzemeyen herhangi bir şeyi oy gitsin, değil mi?”

Bana dik dik baktı. “Eminim bunun farklı bir anlamı vardır, Bayan Moon.” Eğer bir cetveli olsaydı elime onunla vuracağından oldukça emindim.

“Polis niçin bunun içeriden birinin işi olduğunu düşünüyor,” diye sordum.

“Söylemediler.”

“Mantıklı,” dedim. “Eğer bu içeriden birinin işiyse.”

Bayan Dickens başını bir tarafa devirdi. “Bir şüpheli olduğumu mu ima ediyorsunuz, Bayan Moon?”

“Ah, bunu ima etmem için daha çok erken,” dedim ıslıl ıslıl gülümseyerek.

Bayan Dickens’tan olumsuz bir his almadığımdan bahsetmeye gerek bile yoktu; yani altıncı hissime göre temiz çıktığı anlamına geliyordu. Tabii eğer buna güvenileirse.

Islıl ıslıl ya da değil, Bayan Dickens sohbetin gittiği yönden hoşlanmadı. Ben de hoşlanmıyordum. Bu işe ve onun vekâlet ücreti çekine ihtiyacım vardı. İhtiyacım olan son şey

kadını gücendirmektir. Onu daha sonra her zaman gücendirebilirdim.

Müze müdürü büzdüğü dudaklarını düzeltti. En azından makul bir kadındı ya da en azından öyle olmasını umut ediyordum. “Eğer bu içeriden birinin işiyse, o halde buradaki herkes potansiyel bir şüpheli. Ben de dahil olmak üzere.” dedi.

“Bazı kimseler, diğerlerinden daha az şüphelidirler,” diye ekledim.

“Yapılacak bir işiniz var,” dedi, ki bu yüreklendiriciydi. “Bu işin bir parçası da cevaplar almak. Bunu anlıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Kesinlikle yetkin görünüyorsunuz, Bayan Moon. Referanslarınızı aradım. Özellikle, *HUD’daki* patronunuzu. Adının Earl olduğunu sanıyorum. Neyse, son derece profesyonel ve güvenilir olduğunuza dair beni temin etti. Sanırım kullandığı kelime *yürekliydi* .”

Yaşadığım saldırı beni çok farklı bir şeye dönüştürmeden önce yıllarca HUD’da çalışmışım. Saldıridan sonra işimi bırakıp özel dedektif olarak gece vardiyasında çalışmaya zorlanmışım. Bir ortağın yoldaşlığım ve federal hükümetinengin kaynaklarını özlememe rağmen bir federal müfettişlikten özel bir dedektifliğe olan dönüşümüm kolay olmuştu. Neyse ki, federal ofisteki arkadaşlıklarımın çoğunu zekice korudum ve bana harika bilgisayarlarına sıklıkla erişim sağlıyor.

“Earl benim hakkımda her zaman iyi düşünmüştür,” dedim. * * *

“Aynı zamanda nadir bir deri hastalığı yüzünden bir-

* Komut ve Kentsel Gelişim Departmanı, (ç.n.)

denbire işi bırakmak zorunda kaldığınızı söyledi." Başını aşağı eğerek çift odaklı gözlüklerinin üstünden beni inceledi. "Bunu açabilir misiniz?"

"Bu, kontrolüm altında olan nadir bir hastalık. Çoğunlukla güneşten ve McDonald's'ın ısıtıcı lambalarından uzak durmak zorundayım."

"O cesaretin bir kısmım görüyorum."

"Beni yakaladınız."

"Durumunuz performansınızı etkileyecek mi?"

"Hayır, hanımefendi. Ancak telefonda da konuştuğumuz gibi geceleri çalışmaya meyilliyim."

"Geceleri çalışmak bizim açımızdan sorun değil. Gün içinde daha fazla dikkat dağıtacak şeye ihtiyacımız yok. Bunun yanı sıra hırsızlık da geceleyin meydana geldi. Belki bunun bir faydası olur."

"Belki," dedim. *Şış, herkes bir dedektif.* "Gece vardiyasında çalışan özel bir ekip var mı?"

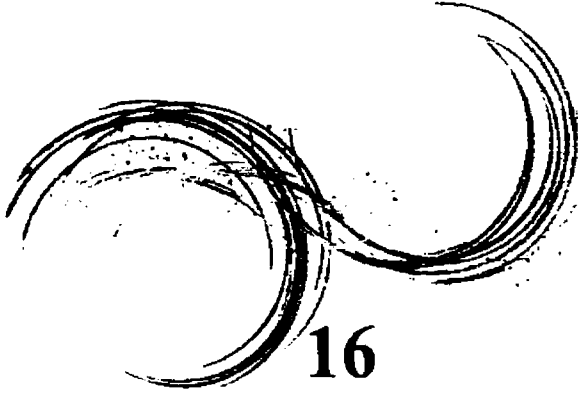
"Güvenlik ekibi, evet. Kısa zaman içinde sizi onlardan bazılarıyla tanıştıracam." Bayan Dickens duraksayıp gözlerime baktı. "Bu soruşturmanın önemini vurgulamam gerekir, Bayan Moon. Küçük olmasına rağmen saygın bir kültürel müzeyiz. Nadir Mısır hâzinelerinden Van Gogh resimlerine kadar her şeyimiz var. Böylesi bir hırsızlık uluslararası imajımızı sarsabilir ve popüler sergileri uzak tutabilir. Bayan Moon, Wharton Müzesi yavaşça kendine dünya çapında bir kültürel müze olarak isim yapıyor. Alabileceğimiz tüm yardıma ihtiyacımız var ve kristal yumurtayı geri alabilirsek büyük ödeme yapacağız."

Tam olarak ne kadar büyük olacağını tartıştık ve tüm yapabileceğim ağzımın açık kalmasma mani olmaktı. Vekâlet ücretimi konuştuktan sonra gözünü kırpmadan bana bir şirket çeki yazarak ödedi. Vekâlet ücretim üç aylık ev kredimi ve belki de bir ya da iki araba kredisini ödeyecekti.

İşler iyi görünüyordu.

Bana çabucak bir tur attırdı, ardından el sıkışıp doğal çalışma ortamında canlı insanoğlu sergilerini geçerek geldiğim yönden çıktım.

Ya da belki de yalnızca ofisler ve kabinlerdi.

16

Mary Lou'yu arayıp olan biteni öğrendim.

Anthony uyanıktı ve durumu sabit gibi görünüyordu. Gerçek bir iyileşme olmamıştı ama kötüye de gitmemişti. Yine de içimde kötü bir his vardı. Oğlumu düşündüğümde onun etrafında karanlık bir şey gördüm. Onu çevreleyen parlaklık ve canlılık gitmişti.

Bu karanlığın ne anlama gelebileceğinden çaresizce korktum.

Oğlum hakkındaki düşüncelerimden uzaklaşmak için Costa Mesa'daki Zov's Bistro'ya gidip az pişmiş bir biftek ve bir kadeh beyaz şarap sipariş ettim. Lüks Akdeniz restoranı modanın ta kendisiydi ve birkaç masa ileride Orange County'nin en çok satan yazarını bile gördüm. Ciddi görünüyordu. Belki de bir sonraki heyecan verici romanını planlıyordu. Yalnızca birkaç masa ileride gerçek bir vampirin oturduğunu sezip sezemeyeceğini merak ettim.

Beklerken Maddie'nin polis dosyasına dalarak her bir notu ve tanık ifadesini okudum.

Oğlumun yanında olmam gerektiğini biliyordum, yakın zamanda olacaktım da ama şimdi kayıp bir kız vardı ve beni arayarak bu durumu son derece kişiselleştirmişti.

Yanlışlıkla bile olsa beni arayarak yalnızca bir şeyden emin olmuştu: Özel dedektif psişik vampir annenin onu bulacağından.

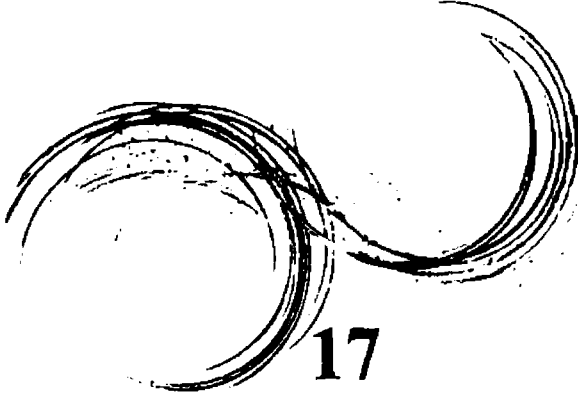
Ne olursa olsun.

Yemeğim hemen geldi. Biftekleri az pişmiş istemenin güzel yanı pişmelerinin çok sürmemesi. Ve dosyayı okurken etin etrafında göllenmiş kanı emmek için gizlice bir kaşık kullandım. Ayrıca gerçekten yemeden eti kestim. Parçaları tabağıma dağıtarak bazılarını salatanın altına sakladım. Kendimi yemeğini saklayan küçük bir çocuk gibi hissettim.

Kan harikaydı ve sonra daha fazlasına ihtiyaç duyacak olmama rağmen iştahımın birazını tatmin etmişti. Etimi emdikten sonra beyaz şarap kadehine geçtim. Şarap bittiğinde polis raporunu okumayı da bitirmiştım.

Pek bir şey olmayabilirdi ama birkaç ipucum vardı. Hesabımı ödedim, –artık açık bir şekilde bana bakan– yazara son bir kez bakıp Zov’s Bistro’dan ayrıldım.

Bulmam gereken bir kız vardı.

Ceptelevonum çaldığında 57 numaralı otobanda ilerliyordum. Şöyle bir baktım: Kingsley Fulcrum, bir müşteri-den fazlasına dönüşen bir seferlik müşteri.

Birkaç hafta önce, dünyamı sarsan bir tecrübeyle yakınlaşmıştık ama bundan kısa süre sonra ne kadar pislik olabileceğini hatırlamıştım. Kingsley bir müdafaa avukatıydı. İnsanları hapisten çıkarmak için büyük miktarlarda para kazanıyordu. Bildiğim kadarıyla adamın ahlaki pusulası yoktu. Katil olun ya da olmayın, eğer fiyatı geçerliyse tekrar özgür yürümeniz için elinden gelenin en iyisini yapardı.

Koca kulak hâlâ umurumda mıydı? Evet, umurumdaydı. Onun yataktaki halinin düşüncesi beni itiraf edemeyeceğim kadar tahrik ediyor muydu? Yüce Tanrım, ediyordu. Aşağı yukarı bir hafta kadar önce, tamamen bir kurt adama dönüşmüş halde, üstünden kanlar damlayıp ölüm kokarak otel odamda ortaya çıkması ödümü koparmış mıydı? Elbette.

Bir kez daha “Londra’nın Kurt Adamları”nı söyleme-

ye karşı koyarak telefonu açtım. Oğlunuz hasta olduğunda ve kaçırılmış bir kızı ararken ilk kaybolan, mizah hissiniz oluyor.

“Ne, ‘Londra’nın Kurt Adamları’ yok mu? ‘Aruuuu’ yok mu? Kontrolünü kaybediyorsun, Sam.”

“İyi bir zaman değil, Kingsley.”

“Çok ciddi. Tamam, istediğin gibi olsun. Bir saate nerede olacaksın?”

“En iyi tahminime göre mi? Uyuşturucu bağımlısı bir serserinin yüzünde.”

“Bir şantaj. Kulağa heyecan verici geliyor. Anlat bakalım.”

Anlattım. Aynı zamanda oğlumdan da bahsettim.

“Evet, zor birkaç gün geçirmişsin. Oğlun şimdi nasıl?”

“Son duyduğumda uyuyordu.”

“Ama hâlâ endişelisin.”

“Sandığından da fazla.” Duraksadım, aklımı toplayıp konuya daldım. “Onun etrafında ölümü görüyorum, Kingsley.”

“Ölüm mü?”

“Bir karartı. Bir soğukluk. Vücudunu çevreleyen karanlık bir hale. Tamamen dağıtmış durumdayım.”

Kingsley bir iki kalp atışı süresince sessizdi. “İyi olacak, Sam.”

Fakat bunu sesinde duydum. Şüpheyi duydum.

“Buna inanmıyorsun,” dedim. Yaşlar birdenbire gözlerimi bulandırdı. Vanı şeridin ortasında tutmakta güçlük çekiyordum. “Bunu inkâr etme.”

“Sam, hiçbir şey bilmiyorum, tamam mı? Ben psişik değilim. Benim türüm bilindiği üzere psişik değildir.”

“Ama benim türüm öyle mi?”

“Sıklıkla. Her geçen gün biraz daha psişik hale geliyor-sun gibi görünüyor.”

“Siyah hale hakkında ne biliyorsun? Anlat bana. Lütfen.”

“Çok az şey biliyorum, Sam.”

Neredeyse karşı konulamaz bir panik hissi beni kavradı. “Ama bunun iyi bir şey olmadığını biliyorsun.”

“Hiçbir şey bilmiyorum, Sam. Bak, şu an bunun hakkında konuşmak için iyi bir zaman değil. Araba sürüyorsun. Bu küçük kıza yardımcı oluyorsun. Bu hafta, daha sonra birer içki içmek için buluşalım, tamam mı?”

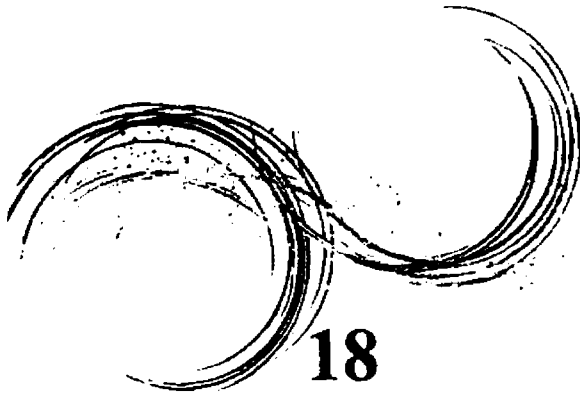
“Tamam,” dedim.

“Güzel. Ve Sam...”

“Evet?”

“Sana da ailene de çok değer veriyorum. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum.”

Şiddetle ağlayarak yıkıldım, çağrıyı sonlandırdım.

18

Knott's Berry Farm'ın yaklaşık bir buçuk kilometre kuzeyinde, Buena Park'taki sefil bir eve yanaştım. Birkaç dakika boyunca minivanımda oturup manzarayı inceledim. Sokağın karşısında apartmanlar. Batıya doğru bir blok uzakta İspanyol erkeklerden oluşan bir çete, bir şeyler tütürüyorlar, içip müzik dinliyorlardı. Ön tarafı hidrolik olarak yerden altmış yetmiş santim yükseltilmiş bir Sedan'dan dışarı gümbür gümbür müzik sesi geliyordu. Araba aynı zamanda hem saçma hem de havalı görünüyordu. Hangisi olduğundan emin değilim. Çete, vanımı görmezden geldi, ki muhtemelen bu iyi bir fıkirdi. Bir Latin çetesiyle son karşılaşmamda birisi ölmüştü.

Ve kanı emilmişti.

Ay, bulutların puslu duvağıyla gizlenmişti. Sokağın kötü bir hissi vardı. Bölgenin kendisi kötücüldü ve bu farkındalığın artmış psişik yeteneklerimin bir sonucu olduğundan şüpheleniyordum. Bu sokakta ölümü sezdim. Bıçaklamalar,

hırsızlıklar, taciz ve korkuyu sezdim. Uyuşturucu alışverişlerini ve kötüye giden alışverişleri sezdim. Harap bir organize suç girişimi sezdim. Katilleri ve kurbanları sezdim. Hepsi burada, havaya, toprağa, ağaçlara ve binalara karışmıştı. Hissedebilecek kadar hassas olan birisi için nefretten kartvizit ve ben yeterince hassastım. Belki de fazla hassastım. Bu his boğucuydu. Enerji de havada çılgınca çatırdıyordu –ve artık neyi arayacağımı biliyordum, yaşayanların arasında yürüyen çok sayıda anlaşılmaz ruh, çoğunlukla da cinayet kurbanları gördüm. Fakat bazıları hayatları uyuşturucu bağımlılığı ya da fiziksel istismar yüzünden yitmiş kayıp ruhlardı.

İşte minivandan adım attığım kayıp ve umutsuzluk ortamı buydu.

Mülkü alçak bir demir çit çevreliyordu. Kapının üstünde paslanmış demir dikenler vardı. Dikenler çoğunlukla sivrilğini yitirmişti ve birisi yükseklerden düşmediği sürece muhtemelen pek zarar vermezlerdi. Ön kapı kilitlenmemişti, paslı menteşeler üzerinde savrularak açıldı. Ön bahçede ilerlerken sokağın karşısından izlendiğimi, üstümde gözler olduğunu hissettim. Apartmandaki komşuların dikkatini çekmiştim. Şüphesiz, pencerelerin birinden izleniyordum.

Pul pul soyulan boyasıyla çatlak beton verandaya adım attım. Bir an duraksayarak eve dair bir his aldım. Birisi içerdeydi, bu kadarını biliyordum. Bir yerlerde açık bir televizyonu duyabiliyordum. Evin kendisi öyle çok trajedi içinde kalmıştı ki kötü titreşimler, depresyon ve olumsuz olan diğer her şeyle vızıldayan bir arı kovanıydı.

Dahası, ev Lauren Monk'la kızı Maddie'nin bilinen son ikamet adresiydi. Başımı iki yana salladım. Küçük bir kız çocuğunu yetiştirmek için ne yer ama.

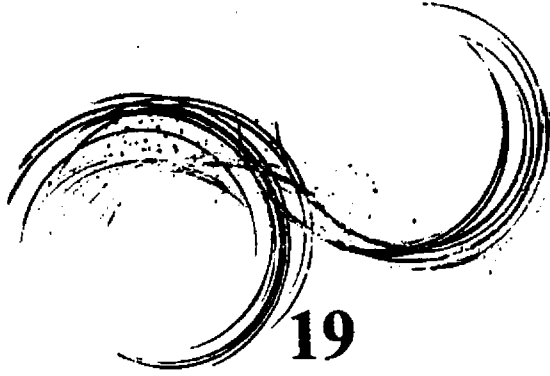
Tabii burada pek bir “yetiştirme” durumunun olduğundan şüpheliydim. *Var olmak* kulağa daha yakın geliyordu.

Gürültülü bir şekilde kapıyı çaldım. Kapı metalden yapılmıştı ve bir katlı otopark merdivenine daha uygundu. Yaklaşık bel yüksekliğindeki kapıda göçükler vardı. Birisi bir ara kapıyı tekmeleyerek açmaya çalışmıştı. Belki de birçok sefer. Metal çerçevenin etrafına baktım. Söyleyebileceğim kadarıyla pek başarılı olmamışlardı. Kapı ve çerçeve sağlam şekilde duruyordu.

Televizyon bağırmaya devam etti. Uzaktan gelen bir siren arkamda inledi. Sokağın aşağısında birisi güldü, diğerleri onu takip etti. Kapıyı tekrar çaldım.

Yanıt yoktu.

Geri çekildim, ayağımı kaldırdım ve kapıyı tekmeleyerek açtım.

19

Kapı şiddetli bir şekilde savrularak arkasındaki duvara öylesine sert çarptı ki, kapı kolu alçı paneli deldi. Ben içeri girerken öylece açık kaldı. Birisi tahta bir kazık ya da gümüş uçlu oklar savurmadığı sürece beni diğer tarafta neyin beklediğinden çok da endişeli değildim. Tabii, göğsüme yiyeceğim bir kurşun kesin çok acıtır, bluzumu mahvederdi şüphesiz ama kendi fiziksel güvenliğim için endişelendiğim günler geride kalmıştı.

Kendimi bir salonda dururken buldum ya da zehirli bir biyolojik tehlikenin ortasında... Siz seçin. Sağ tarafımdaki uzun çöp yığını muhtemelen bir kanepeydi. Onun önündeki dikdörtgen yığın muhtemelen bir kahve sehпасıydı. Alışveriş torbalarından kıyafete, pizza kutularına kadar her şey her yerdeydi. Kullanılmış eroin şırıngaları dahil. Her yerde. Yüzlercesi.

Kırık camın, boş bira kutularının ve bir McDonald's çocuk mönüsünün üstünden atladım. Salondan bir süredir bir mutfak olarak kullanılmamış olan bir mutfağa geçtim.

Bunun yerine bir kristal metamfetamin laboratuvarı olarak kullanılıyordu.

Plastik borularla şişeler ve kavanozlar vardı. Masaların üstünde soyulmuş lityum piller vardı. Tiner ve anestezi eteri şişeleri zeminde sıralıydı. Şüphesiz psödoefedrin içeren grip ilacı paketleri masalarda ve tezgâhların üstünde yığılıydı. Ayrıca masaların üstünde kırmızı ve beyaz alt katmanları olan berrak sıvılar içeren kavanozlar vardı. Bunlardan eter ve amonyak kokusu geliyordu. Propan tüpleri her taraftaydı. Tamam, gaz tüpleri beni biraz endişelendiriyordu.

Başka bir şeyin güçlü bir kokusu vardı. Bu yan odadan geliyordu. Bu kokuyu biliyordum. Bu kokuyu herhangi bir polis ya da ajan bilirdi.

Mutfaktan çıkıp kısa bir koridorda ilerledim. Evde başka birinin varlığını sezmiştim ama sezmediğim şey, o kişinin canlı olup olmadığıydı.

Koridorun uzak ucunda, sağ taraftaki bir odada, bir televizyon açıldı ve kısa şort iç çamaşırı giyen bir adam, bir kan birikintisi içinde yüzükoyun yatıyordu. Ölüirken kendini berbat bir hale getirmişti ama bu beni onu kontrol etmekten alıkoymadı.

Onu çevirdim. Kan, yatağı muhtemelen tam içine ve yatağın yaylarına kadar lekelemişti. Göğsüne isabet eden beş kurşun saydım. Ondan yükselen kokuyu engellemeye pek yararı olmamasına rağmen burnumu kırıştırdım.

Çabucak bir yoklama yaptım. Ellilerinde, beyaz bir erkek. Öleli yirmi dört saat olmamış, aşağı yukarı yarım gün.

Ağır yapılı. Dövüş izi yok. Ceset tamamen ölü sertliğinde. Kanın kızartma tavasının dibindeki yağ gibi oturduğu yer olan yüzü kan kırmızı.

Onu yavaşça geri bıraktım.

Yıllar önce böylesi bir sahne mideme dokunabilirdi. Suç mahallini bozmamaya dikkat ederek kusmak için evin arkasında sessiz bir nokta seçerdim. Şimdi çok da böyle değildi. Kesinlikle zamanında çok sayıda ceset görmüştüm ama şu an başka bir şey vardı. Beni endişelendiren bir şey. Ölümü, hayatım yitimini daha çok umursamalıyım ama umursamadım.

Ölüm artık canımı sıkıyordu. Beni başka bir evreye sokmuyordu. Duygu, endişe ya da başka bir şey hissetmiyordum.

Bu, yalnızca ölümdü.

Varlıkların olağan işleyişiydi.

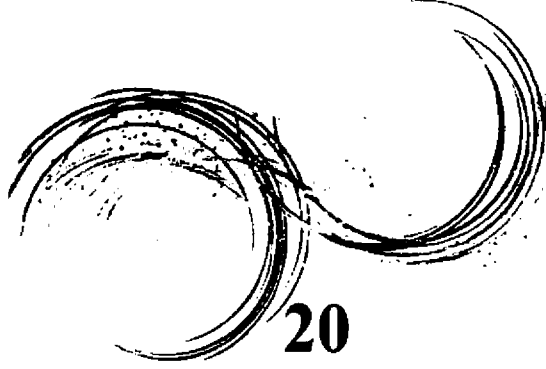
Her zaman böyle değildim ama içimde bir şey değişmişti ve bu şeyin ne olduğunu sanırım biliyordum.

Daha az insan oluyordum ve bu ödümü koparıyordu.

Ertesi yirmi dakikayı evin içinde dikkatlice yürüyerek, küçük Maddie'yi bulmama yardımcı olacak ipuçlarını arayarak geçirdim ama gözüme hiçbir şey çarpmadı. Uyuşturucu baronlarının isimleriyle dolu fihristler yoktu. Masaüstü ya da dizüstü bilgisayarlar yoktu. Cepte telefonları yoktu. Küçük bir kızın burada yaşadığına dair hiçbir şey görünmüyordu.

Hiçbir şey. Tabii çocuk mönüsü kutusu hariç.

Cepte telefonumu çıkarıp Dedektif Sherbet'i aradım.

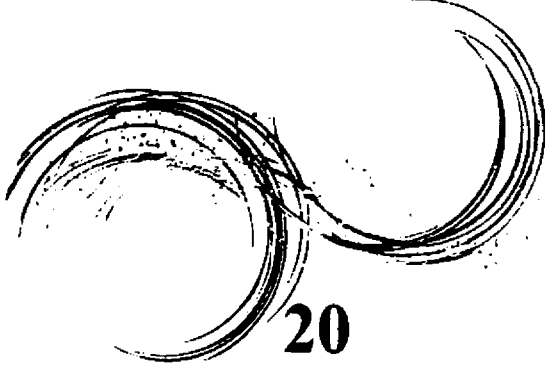
20

Ertesi iki saati Dedektif Sherbet ve Dedektif Hanner'la birlikte geçirdim. Onlara ifademi verip geri çekildim. İlk olay mahalli araştırmasını izledikten sonra tüm kargaşa sona erdiğinde Fang'in çalıştığı Fullerton'daki Heroes'a doğru yola koyuldum.

Heroes'un tekli, her zaman bir şekilde hafif aralık duran kapısına yürürken bir elimi hacimli saçlarımda gezdirdim, ani bir gerginlik dalgasıyla mücadele ettim. İnce deri ceketimi tekrar tekrar düzelttim.

Bara adımımı attığımda saat biri henüz geçmişti. Heroes çok sayıda ahşap kirişler ve sütunlarla dolu. Üstünde yürüdüğünüzde zemin gıcırdıyor ve yukarıdaki kısık ışıkları yansıtan, yakınlarda bir yerlerde dökülmüş bir bira havuzu bulma ihtimaliniz, bulmamanızinkine göre daha yüksek.

Aaron Parker, yani Eli o ya da başka bir şey, yani Amerikan Vampiri, yani Fang bu gece bara tek başına bakıyordu. Başını kaldırıp göz göze geldiğimizde pazen gömlek giymiş

20

Ertesi iki saati Dedektif Sherbet ve Dedektif Hanner'la birlikte geçirdim. Onlara ifademi verip geri çekildim. İlk olay mahalli araştırmasını izledikten sonra tüm kargaşa sona erdiğinde Fang'in çalıştığı Fullerton'daki Heroes'a doğru yola koyuldum.

Heroes'un tekli, her zaman bir şekilde hafif aralık duran kapısına yürürken bir elimi hacimli saçlarımda gezdirdim, ani bir gerginlik dalgasıyla mücadele ettim. İnce deri ceketimi tekrar tekrar düzelttim.

Bara adımımı attığımda saat biri henüz geçmişti. Heroes çok sayıda ahşap kirişler ve sütunlarla dolu. Üstünde yürüdüğünüzde zemin gıcırıyor ve yukarıdaki kısık ışıkları yansıtan, yakınlarda bir yerlerde dökülmüş bir bira havuzu bulma ihtimaliniz, bulmamanızinkine göre daha yüksek.

Aaron Parker, yani Eli o ya da başka bir şey, yani Amerikan Vampiri, yani Fang bu gece bara tek başına bakıyordu. Başını kaldırıp göz göze geldiğimizde pazen gömlek giymiş

iki adamla sohbet ediyordu. Kocaman gülümsedi. Aylar önce burada işe alındığından beri bana aynı şekilde bakıyordu.

Beni sinsice takip ettiğinden ve bu işi aldığından beri.

Kız kardeşimin Heroes müdavimi olduğunu mesajlaşmalarımdan birinde anlatmış olmalıydım. Başlangıçta daha dikkatli olacağımı düşünmüştüm. Fakat Fang'e karşı gardımı düşürmüştüm. O da yalnızca kim olduğumu öğrenmekle kalmamış, aynı zamanda kız kardeşimle sıklıkla uğradığım bir barda işe girmişti.

Ürpertici ama aynı zamanda tatlı.

Aaron Parker belli ki bir kaçıkı. Bu kesindi. Aynı zamanda bir katildi. Fakat hepsinden öte o, Fang'di. Benim Fang'im.

Belki hepimiz kaçığızdır.

Şimdi gözlerinde özlemin ipuçlarını gördüm. Benim için duyduğu derin endişeyi gördüm. Belki de bu aşkı. Daha önce hiç fark etmedim ya da ettiysem de bunu pek önemsememiştim. Yakın zamana kadar evli bir kadındım. Ayrıca, belki de bunu fazladan büyük bir bahşış için yaptığını düşündüm.

Fakat onu artık farklı, yeni bir gözle görüyordum. Dikkati, bakışının ardındaki maksadı... Hepsi benim içindi.

Ufak, hızlı bir nefes aldım.

Gülümseyip üstdudağını bilinçsizce yukarı kaldırdı. O anda, bu ışıklar altında mahkeme salonunda üstdudağını kaldırmaktan zevk alıyormuş gibi görünen, köpekdişli gülüşü tüm ülkede manşetlere taşınan ergen çocuğa dair bir görüntü önümde belirdi.

O ergen çocuk artık bir adamdı. Bazı estetik ameliyatlara geçirmesine ve otuz santim ya da daha fazla boyu uzayıp sakalıyla oynamasına rağmen, eski haliyle duraksamama neden olmaya yetecek kadar benzerlik vardı.

O bir katil, diye düşündüm. Bir cani.

Sıkıntılı genç adam güzel bir şeye dönüşmüştü ama bu onu daha az sıkıntılı ya da daha az hasta ruhlu kılmıyordu. Fang'ın hasta ruhlu ya da kesin olarak takıntılı olduğunu bilmiyordum. Fakat onun tavsiyeleri her zaman mantıklıydı ve bana göz kulak oluşu hep içtendi. En azından içten görünüyordu.

Gülüşü —o seksi, hafif tuhaf gülüşü— de içten görünüyordu. Tam bir beyaz şarap şişesine uzanırken bara geldim.

“Merhaba, Sam,” dedi rahat bir tavırla. Boynunun etrafındaki deri kayıştan sallanan devasa dişler birbirine çarpan iki kalın bira kupasının sesiyle çınladı. Belli ki dünyanın geri kalanı bunların köpekbalığı dişleri olduğunu düşünüyordu. Ya da belki de başka bir yaratığın. İskarmoz balığı? Koca Ayak?

“Merhaba, Eli,” dedim resmi adını kullanarak, çoğunlukla boş barın uzak ucuna oturmama rağmen.

“Bu gece çok resmiyiz,” dedi.

“Halâ dün gecenin şokundayız.”

“Öyle miyiz?”

“Ah, evet,” dedim.

“Belki de hiç baş döndürecek kadar yakışıklı olmamı beklememişsindir?”

“Tanınmış bir kaçak olmanı beklemiyordum.”

Sanki herhangi bir barmenmiş gibi sakince bir tek atma kadehini temizledi. “Ve bu seni rahatsız mı ediyor?”

“Aranan birisi olman mı? Tanınmış bir suçluyla tepindiğimden mi?”

“Tepinmek?”

“Bir kelime,” dedim.

Rahat bir tavırla sırtıp ağırlığının çoğunu avuçlarına vererek tezgâhın ardına uzandı. İki dişi boynundan rüzgârda savrulan solgun cesetler gibi özgürce savruldu. “Bir nevi seksi bir kelime.”

Başımı çevirdim. Mümkün olsaydı yüzüm kızarırdı. “Bence bunu bağlamının dışına çıkarıyorsun.”

“Ben kendi bağlamımı tercih ederim.”

“Bitirdin mi?” dedim. “Yalnızca arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

“Yalnızca arkadaş mı? Dün akşamki öpücükten sonra mı?”

“O öpücük senin fikrindi.”

“Şevkle eşlik ettiğini hatırlar gibiyim.”

“Konuyu değiştirebilir miyiz?” dedim.

Genişçe sırttı. “Elbette. Ne hakkında konuşmak istersiniz, leydim?”

Omuz silkip beyaz şarabı yudumladım. Şarabın üstümde bir etkisi yoktu ama hemoglobin haricinde normal bir insan gibi içebildiğim az sayıdaki şeyden biriydi. Kırmızı şarap pek de öyle değil. Kırmızı şaraplar midemi rahatsız

eden tanenler içeriyor. Ölümsüz olduğu varsayılan birisi için sindirim sistemim fazlasıyla hassas.

“Yalnızca bir arkadaşla konuşmak istiyorum,” dedim.

“Arkadaşın olduğumu biliyorsun, Moon Dance.”

“Bana Moon Dance demen hoşuma gidiyor.”

“Biliyorum. Uyandığımda destansı mesajlarını okudum. Doğruyu söylemek gerekirse ben de bana Fang demenden hoşlanıyorum.”

“Fang ve Moon Dance,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Tuhafız.”

“Herhangi birinin bilebileceğinden de çok.” Çoğunlukla boş bara, tüm iyi barmenlerin yapacağı gibi göz gezdirdi, az sayıdaki müşterilerinin memnun olduğunu gördü ve bana geri baktı. “Üzgünüm, dün akşam mesajlarını kaçırdım. Eve varır varmaz yattım.”

“Önemli değil. Geç bir saatti.”

“Biliyorsun, senin takvimine uymak zor.”

Güldüm, değersiz şarabı bıraktım. Kimi kandırıyordum ki? Ben normal değildim. Normal gözükmek için neden bu kadar endişeleniyordum?

Fang uzanıp elimin üstüne dokundu. Sıcak dokunuşu kollarıma ve sırtıma ürperti dalgaları yolladı. “Biliyorsun,” dedi. “İkimizin de aynı takvime geçmesinin bir yolu var.”

“Öyle mi?” dedim merakla. “Bir bar çalışanı olarak burada ikinci bir işe girmem gerekecek mi?”

“Demek istediğim bu değil, Moon Dance.”

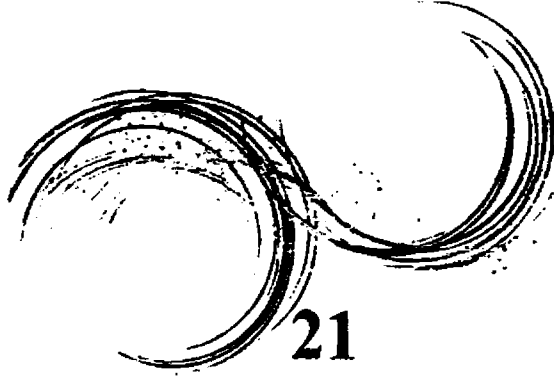
Bana dokunmaya devam etti. Başparmağıyla elimin üs-

tünü hafifçe ovmaya devam etti. Parmakları aşağı kayd ve avucumu okşadı. Ürperdim. Fang bana bakmıyordu. Tereddüdünü ve çılgın arzusunu sezdim.

O an Fang bana döndü, göz göze geldik ve kendimi hayatımda ilk defa başka bir insanın ruhunun derinliklerine bakarken buldum. Bana her şey açıldı: tüm sırları, arzuları, istekleri, ihtiyaçları, umutları ve rüyaları. Nefesim kesildi.

Fang bana yüzünün bir yarısıyla gülümsedi.

“Evet, Moon Dance,” dedi. “Beni bir vampir yap.”

Uzun bir gece olmuştu.

Eve vardığımda küçük Anthony dahil herkesin benim yatağında uyuduğunu fark ettim. Yatak odamın kapı eşiğinde durarak manzaraya baktım: Tammy sırtüstü yatmış, hafifçe horluyor. Kız kardeşim ortalarında, yan dönmüş yatıyor ve avucu hafifçe Anthony'nin sırtında duruyor.

Kızımı güzel mavi bir parıltı sardı. Mavi parıltı altın rengi parçalarla iç içeydi. Kız kardeşimin etrafındaki aura memnun, huzurlu bir renk olan güçlü bir turuncuydu.

Oğlumun etrafında renk yoktu. Yalnızca derin bir siyahlık vardı. Sanki hiç varolmamış gibiydi. Etrafındaki ışık enerjisi o karanlık alana girip ortadan kalkmış gibi görünüyordu; bir kara delik gibi. Gözlerimi ovup gözyaşlarına karşı koydum. Üstüme eşofman altı ve kolsuz atlet geçirdikten sonra Anthony'nin yanına kıvrıldım. Ben de avucumu sırtına koydum.

Yanan sırtına.

* * *

Uzun bir süre, güneşin doğmasını bekleyerek öylece yattım, güneş doğduğunda dünyadan koptum.

Saatler sonra cepte telefonumun çalmasıyla uyandırıldım. Çalan cepte telefonum beni genellikle uyandırmazdı. Fakat derin uykumun, cidden, yaşam ve ölüm arasında duraklamış canlandırma halinde yattığımdan şüphelendiğim uykumun karanlığında bir bağırış duymuştum. Bir yerde birisi adımı haykırmıştı.

Beni komaya benzer uykumdan uyandırmaya yetecek kadar şok ediciydi.

Yarı ölü halde, çalan cepte telefonumu komodinin üstünden kapıp “Gizli Numara” yazdığından neredeyse habersiz, kapağını açarak cevapladım. Oğlumun, yanımda, göllenmiş teri içinde yattığını gördüm.

“Merhaba,” dedim içgüdüsel olarak oğluma uzanıp elimi alnına götürerek. Yanıyordu. Kalbim göğsümde hızla çarptı. İçimde panik hızla yayıldı.

“Selam,” dedi küçük ve tanıdık bir ses.

Fakat dikkatim, sesi tamamen tanıyamayacak kadar, oğlumdaydı. İki saniye sonra tanıdım ve sanki telefonumdan değil de birisi yanımda konuşmuş gibi başımı hızla çevirdim.

“Maddie!” dedim soluk soluğa ciyaklayarak.

“Selam,” dedi tekrar. Sesi daha da küçük ve belirsiz geliyordu. Konuşurken ağzını kapadığına dair bir görüntü geldi aklıma. Bu görüntü son derece berraktı, bunun bir psik sezisi olduğundan şüphelendim. Bu sezilerin isabetli ol-

duğuna inanmak zaman alıyor. Ta ki kanıt görene dek. Artık kanıt görmüştüm.

O anda telefonumda bir kısa mesaj belirdi. Çağrı takibi işe yaramıştı. Bir telefon numarası beni bekliyordu: Maddie'nin numarası.

“Maddie,” dedim kendimi kontrol etmeye çalışarak. “Lütfen, tatlım, birlikte olduğun kişinin adını bana söyleyebilir misin?”

“O, kötü adam.”

“Adını biliyor musun, meleğim?”

Zihnimde başını iki yana salladığını gördüm. Bana yanıt vermedi ama cevabımı biliyordum: Hayır, bilmiyordu.

“Tatlım, neye benziyor?”

“Annemi vuydu. Onu öldüydü.”

“Biliyorum, bebeğim. Bana onun neye benzediğini söyleyebilir misin?”

“Yaşlı.”

Beş yaşındaki bir çocuk için yaşlı, on dokuz yaşından doksan yaşma kadar herhangi biri olabilirdi. “Saçları beyaz mı?”

“Hiç yok.”

“Saçı yok mu?”

“Saçı yok,” dedi. “Çok fazla yiyor.”

“Güzel, tatlım. Güzel. Şişman mı? Kocaman bir göbeği var mı?”

Başıyla onayladığını hissettim ama yanıt vermedi. Aynı zamanda başını sallamasını göremeyeceğimi tamamen anladığını, sorumu yanıtladığını sandığını da sezdim. Bu küçük

kızla muazzam bir bağlantım vardı. Belki de çaresizlikten doğmuş, neredeyse doğrudan bir bağ. Bir fikrim vardı.

“Tatlım,” dedim. “Gözlerini kapat.”

“Ama neden?”

“Lütfen, yalnızca gözlerini kapat.”

Zihnimde bir yerden gelen bir ses vardı ve küçük kızın kafasını hızla yukarı çevirdiğini gördüm. Birisi geliyordu.

“Lütfen, tatlım, yalnızca gözlerini kapat.”

“Kötü adam geliyor.”

“Bir saniyeliğine kapat.”

“Beni tekrar incitecek.”

“Lütfen, tatlım. Lütfen. Benim için yap. Bir kere.”

Nihayet yaptı. Yaptığını biliyorum çünkü anında zihnine ve anılarına derin bir erişime sahip olup bir odanın şeklini gördüm. Hoş bir oda. Hayır, güzel bir oda. Bir ev mi? Daire mi? İç kısmını tayin etmekte güçlük çekiyordum. Her neresiyse, destansıydı. Neredeydi bu kız? Bilmiyordum. Penceresinden yamaçta ıslıl ıslıl bir şekilde parlayan bir şey gördüm. Bir çöl yamacı.

Başka bir şey gördüm. Zenci bir adam. Koca bir göbeği olan kel, zenci bir adam. Onun üstünde durup kendi sonunu getirecek şeyler yapıyordu.

“Geliyor!” diye fısıldadı telefonda beni düşlerinden ve anılarından uyandırarak.

“Tamam, meleğim. Tamam. Teşekkür ederim, bebeğim.” Artık ağlıyordum ama bunu asla bilemezdi. “Güçlü ol, Maddie. Benim için, tamam mı?”

“Korktum.”

“Güçlü ol, meleğim. Senin için yakın zamanda geleceğim. Söz veriyorum.”

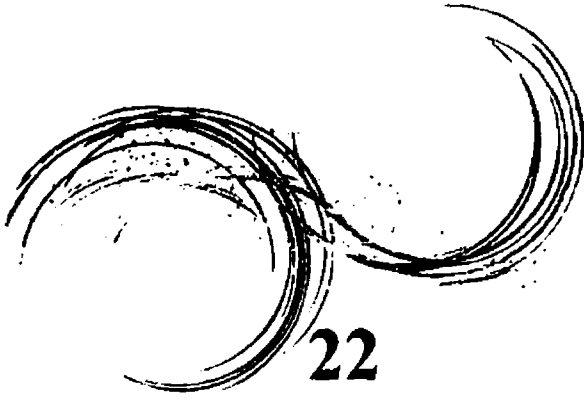
“Tamam,” dedi. “Ben güçlü.”

Onun arkasından bir yerden gelen büyük bir varlık sezdim, korkusu sınırsızdı. Sanki kendi kalbimmiş gibi kalbinin şimdiye kadar hayatımda hiç yaşamadığım bir hızla attığını hissettim.

“Yürü!” dedim. “Yürü!”

Sonra bir hışırtı duydum, belki de telefonun mikrofonu üzerindeki hareket elinden kaynaklanmıştı ve ardından söylediği şey beni milyonlarca parçaya ayırdı. Şöyle fısıldadı: “Seni seviyorum.”

Ardından kapattı.

22

Tekrar acil servisteydim.

Öğleden sonranın ilerleyen saatleriydi ve oğlumun yardım almasını sağlamaya kararlıyım. Hayır, eğer yardım almasını sağlayamazsam cezamı versinler. Maddie'den gelen iç burkan çağrı beni kendi oğlum için panik cinnetine sokmuştu.

Onunla telefonu kapatır kapatmaz, büyümüş de küçülmüş küçük sesin bana beni sevdiğini söylemesini duymayı bırakır bırakmaz çağrıyı takip ettim. Hiçbir şey çıkmıyordu. Eski ortağım Chad'i aradım. Numarayı ajansın veritabanında aradı. Haberler kötüydü: Telefon numarası kayıtlı olmayan, kullan-at bir ceptelefonuna aitti.

Lanet.

Ardından kıyafetlerimi giydim, güneş kremimi sürdüm, oğlumu alıp yola koyuldum. Kollarımda ya da vanın içinde hemen hemen hiç hareket etmiyordu.

Tammy'yi almama daha saatler vardı. Anthony kolla-

rımda, bekleme odasında Danny'ye kısa mesaj atıp benim için Tammy'yi almasını isteyerek ona olan biteni aktardım. Cevabı hemen geldi ve sertti: "Tüm gün toplantım var, Anthony hakkında beni mümkün olduğunca çabuk bilgilendir."

Evet, gerçekten de bir noktalı virgül kullandı. Pisliğin noktalı virgül tuşunu bulacak zamanı vardı ama bana yardım edecek zamanı yoktu.

Yanıtım da eşit derecede tersti: "Yardım için sağ ol, aşağılık herif;;;;;"

Evet, art arda beş noktalı virgülle bitirdim.

Kesinlikle çocukça. Fakat umurumda değildi. Yardıma ihtiyacım vardı, noktalı virgüllere değil.

Aşağılık herif.

Maddie'nin kelimelerini aklımda yine tekrar ettim. Bunu yaparken kollarımda oğlumu sallıyordum. Gün ortasıydı ve kendimi yorgun, tedirgin ve korunmasız hissediyordum. Fakat en güçsüz anımda bile olmam gerekenden çok daha güçlüydüm.

Zenci adam keldi. Ellili yaşlardaydı. Onu Maddie'nin perspektifinden, onun gözlerinden gördüm. Büyük bir adamdı. Sıklıkla terliyordu. Vücudundan kötü kokular geliyordu.

Gördüğüm diğer görüntülerin bazılarını engelledim. Bunların üzerine düşünmem gerekmiyordu. Bu görüntüler kalbimi parçalardı.

Onları elimden geldiğince kilit altına aldım.

Fakat adamın yüzünü değil. Hayır. Yüzünü asla unutmazdım.

Senin için geliyorum, aşağılık herif, diye düşümdüm.

Maddie'yle güçlü bir bağlantım vardı. Bu belki de gereklilikten doğan bir bağlantıydı. Şaşırtıcı biçimde, çağrısı beni en derin uykulardan uyandırmıştı. Bana inanın, kolay bir beceri değildi.

O bağlantımın beni ona götüreceğine emindim.

Er ya da geç.

Oğlum kollarımda hafifçe inleyerek kıpırdadı, ardından burnunu boynumun daha derinine götürdü.

Lanet olası doktor neredeydi?

Güneş batmadan önce yaşadığım bunaltıcı yorgunluk hariç altı yıldır hasta olmamıştım. Vampir Yorgunluk Sendromu. Neyse, bir daha asla hasta olmayacağımdan şüpheleniyordum. Aynı şeyi çocuklarım için söyleyemezdim.

Anthony kollarımda kıvranıp geriye doğru çekildi. Terleyen yüzünü bana çevirdi, gözlerimi açtı. "Anne," diye boğuk bir şekilde çıktı sesi.

Kelimeyi söyler söylemez aklımda bir diğer küçük sesin söylediği benzer bir şey geldi: "Annemi öldüydü."

"Hey, bebeğim," dedim. Melek yüzünün etrafındaki siyah haleyi görmezlikten gelmek için elimden geleni yaptım.

"Neredeyiz?"

"Doktordayız, tatlım."

Başıyla onayladı. "Kendimi çok iyi hissetmiyorum."

"Biliyorum, bebeğim."

Ben ileri bakarken ve güçlü olmaya çalışırken bana bakmaya devam etti. Öylesine sıcaktı ki. Onu hafifçe sallamaya başladım. Gözyaşlarını yanaklarımda hissedebiliyordum.

“Anne?”

“Evet, tatlım?”

“Ben öleceğim.”

Sallamayı kesip başımı hızla aşağı çevirdim. “Neden böyle bir şey söylüyorsun?”

“Rüyamda cennete gittiğimi gördüm. Artık hep görüyorum ve beni bekliyor.”

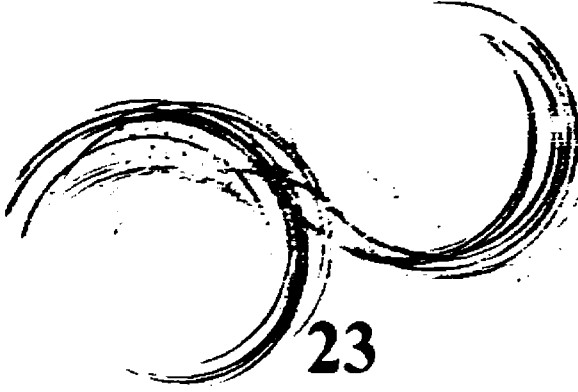
Sanırım kalbim durdu. “Kim seni bekliyor?”

Anthony gerçekten gülümsedi, yukarı uzanıp yüzüme dokundu. “Biliyorsun, anne.”

Artık ağlıyordum. Açıkça ağlıyordum ve kendimi durduramıyordum. Hayır, kim olduğunu bilmiyordum. Tanrı mı? İsa mı? Krişna mı? Oğlumu kim bekliyordu? *Neler oluyordu?*

“Ağlama, anne,” dedi. “Bana cesur olmamı söyledi. Senin için cesur olmamı söyledi.” Yanağıma narince dokundu, gözyaşlarımı sildiğini fark ettim. “Senin için cesur oluyorum, anne.”

Onu kendime doğru çekip gitgide hızlanarak salladım, sallarken kelimeler kontrolsüz bir şekilde ağzımdan döküldü: “Sen ölmüyorsun. Sen ölmüyorsun. *Sen ölmüyorsun...*”

23

Acil servise ziyaretimiz bir ziyaretten ötesine dönüştü. Oğlumun ateşi artıyordu. Görevli doktor oğlumun karnını ve tiroit bezlerini inceledi. Gördüğü şey hoşuna gitmedi. Benim de öyle. Oğlumun karnında benim gözden kaçırdığım bir kızarıklık vardı ve tiroidi oldukça şişmişti. Kan örnekleri alındı. Çok sayıda iğneyle dürtüldüğünde oğlum hiç gözünü kırpmadı.

Ruhsuz bir halde, kanının alınmasını izledim.

Doktor gitti ve bir uykuya dalıp bir uyanıyormuş gibi görünen oğlumu tutarak oturdum. Onu narince salladım, kendi kendime bir şarkı mırıldandığımı fark ettim. Sakin kalmak için mücadele verdim ama kalamadım. Altçenem kontrol edilemez şekilde titriyordu. Hayatımda, alev alev yanan oğlumu tutmama rağmen, kendimi hiç bu kadar soğuk hissetmemiştim.

Salladım, mırıldanıp dua ettim. Gözyaşları süzüldü.

Bir saat sonra oğlum kahkaha atarak uyandı. Ürkmüş

halde neye güldüğünü sordum ve bana İsa'nın ona komik bir espri anlattığını söyledi. Tekrar kıkırdayıp uykuya daldı.

Sallanmaya devam ettim.

Doktor geri geldi. Kendimi bir saat sonrasında bulduğum yerde, Orange'daki St. Jude Çocuklar Eğitim Araştırma Hastanesi'nde, bir yatak ayarlamıştı.

Hastanede beni karşılayan doktor samimi bir şekilde gülümseyip soğuk ellerimi yüzünde son derece büyülenmiş bir ifadeyle tuttu. Soğuk ellerimi neye yorduğunu bilmiyordum ya da umursamıyordum. Bana bunu sormadı, ki bu rahatlatıcıydı.

Çocuk enfeksiyon hastalıkları uzmanıydı ve yalnızca bu kelimeleri duymak bile beni neredeyse histeri haline soktu. Daha birçok testin yapılması gerektiğini, fakat oğluma ne olduğunu söylemek için çok erken olduğunu vurgulayarak beni sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

Şimdilik birkaç saat içinde ellerinde olacak kan testi sonuçlarını bekliyorlardı. Kan testleri geldiğinde, ardından hangi testlerin gerekli olduğunu bilecekti.

Adım adım. Dedektif işi gibi, gerçekten. İpuçlarını aramak, iç sezileri takip etmek. Kanıt peşine düşmek.

Artık düzensiz bir şekilde uyurken yatağında öylesine küçük görünen oğlumla yalnızdım. Yalnızca koyu saçtan oluşan küçük bir tümsek ve tombul kırmızı yanaklar.

Ne kadar zor olsa da yapmam gereken telefon görüşmelerini yapmak ve mesaj atmak için kısa süreli olarak yanından ayrılıp dışarı çıktım. Kız kardeşim kızımı okuldan

alacağına dair beni temin etti. Eski kocam da Kingsley de geri aramadı.

Oğlumun odasına döndüğümde yatağının ucuna oturup sol elini tuttum. Perdeler kapalı ve ışıklar kısıktı. Neyse ki kendimize ait bir odamız vardı çünkü kendimi ağlamaktan alıkoyamıyordum. Vücudunu çevreleyen siyah hale de birkaç milim daha büyümüş gibi görünüyordu. Ruhani dünya hakkında pek bir şey bilmiyordum ama gördüğüm şeyi bildiğimden emindim.

Ruhu bedenini terk ediyordu.

Ya da belki de çoktan gitmişti.

Hayır, diye düşündüm. Buna inanmayı reddettim.

O yalnızca hastaydı. Çok hasta. Yalnızca hasta bir çocuğun aurasına bakıyorum, hepsi bu. Çok hasta bir çocuğun. *Benim* hasta çocuğumun.

Lanet.

Odanın içinde uçuşan, dönen, parlayan ve havayı aydınlatan ışık partikülleri aurası içinde tamamen ortadan kayboldular. Gözüme gümüşü görünen elim de karanlığın içinde yok olmuşa benziyordu. Sanki elimi yeni havalandırılmış toprağa saplamışım gibiydi.

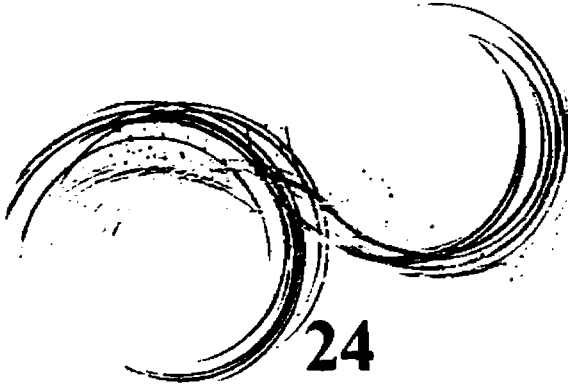
Mezarlık toprağı.

Kan testi sonuçları gelene kadar sefil halde ve histeri sınırında öylece oturdum. Doktor geri döndüğünde normositer anemiden, trombositozdan ve kan sayımından bahsetti. Alyuvar çöküm hızı adındaki bir şeyden ve C-reaktif prote-in seviyelerinin yükseldiğinden bahsetti. Bunların hiçbirini iyi

bir şeye benzemiyordu. Konuşurken doktor dudağını çokça ısırды, ciddi göründü ve ondan aşırı endişe, hatta telaş hissi alıyordum.

Ardından karaciğer fonksiyon testleri, bir EKG, bir ekokardiyogram, bir ultrason ve bir idrar tetkiki istedi.

Onlar oğlumu dürtüp kakarken eski kocam Danny hastane odasının kapısında belirdi.

Manzarayı hazmederken gözlerini kırptı.

Bu fena bir manzaraydı. Üç hemşire ve iki doktor, hepsi de bir uyanan bir uykuya dalar gibi ya da bilinci bir yerine geliyor bir gidiyor gibi görünen oğlumun etrafında dönüyordu.

Ayrılışımızda Danny özellikle kinci ve kötü kalpli olduğunu kanıtlamıştı. Tabii eğer olayları onun bakış açısından görmediğiniz sürece. Kabul edilmelidir ki, bu dünya üstünde çok az insan kendini onun tuhaf konumunda bulur. Bir zamanlar mutlu olan evi tepetaklak olmuştu. Beş yıllık karısı (uğradığım saldırıdan önce evli kaldığımız süre) birdenbire evlendiği kadın değildi ve ertesi altı yıl boyunca Danny işleri çok iyi idare edemedi.

Evet, heba olan on bir yıllık evlilik.

Yanımda kalması ve güçlü olması, özel bir adam olmasını mı gerektirirdi? Kesinlikle. Aynı zamanda gerçek aşk gerektirirdi. Belki de bu, idrak edilmesi en zor olan şeydi.

O koca, beni, yanımda olmasına yetecek kadar sevmiyordu.

Yani, evet, eğer olanlara onun bakış açısından bakarsanız belki de eylemlerinin bazıları mantıklı gelmeye başlayabilir.

Bazıları.

Fakat aldatma kısmı affedilemezdi. Bana ne dersanız deyin ama bunu hak etmedim. Ardından çocukların velayetini almak için mücadele etti. Onları incitebileceğime inandı. Yeterince çaresiz ya da aç kalırsam kendi çocuklarımdan beslenebileceğime inandı. Delilik elbette. Eğer yeterince çaresiz ya da aç kalırsam komşumun susmak bilmeyen Şivava cinsi köpeği birdenbire kaybolurdu.

Çocuklarımızın selameti için mücadele etmesi Danny açısından takdire şayandı ancak bunun bir dayanağı yoktu. Bir kez bile kontrol eksikliği örneği sergilememiştim. Çocuklarım benden sevgiden başka hiçbir şey görmediler. Bunu garazinden, özellikle de beni incitmek amacıyla yaptığından şüpheleniyordum.

Danny kötü bir baba değildi. Elbette çok fazla çalışıyor, okulla ve sporlarla alakalı şeyleri sıklıkla kaçırıyordu ama elinden gelen en iyi şekilde bunu telafi ediyordu. Geceleri onlara sıklıkla kitap okurdu. Ben ofisimde çalışırken onun kelimelerin anlamlarını sabırla açıklamasını, oğluna ve kızına onları telaffuz etmelerinde yardım edişini dinlerdim. Küçük Anthony'nin *Curious George*'a kıkırdamasını ya da Tammy'nin *Alacakaranlık*'tan bir sayfa daha okuması için ona yalvarmasını duyardım. (Dalga geçer gibi, biliyorum.)

İkisiyle de nazikçe, bazen öylesine sessizce konuşurdu ki onlara ne söylediğini hiç bilmezdim. Her zaman ne konuştuklarını merak ederdim ama hiçbir zaman sormak istemedim. Kişisel görünüyordu. Yalnızca bir baba ve oğul ya da bir baba ve kız birbirleriyle tatlı anlar geçiriyorlardı.

Çaresizlik içinde sessizce yaşayarak, çocuklarımız yeterince memnun fakat evliliğimiz çöker halde bu şekilde yıllarca geçindik. Ben sonsuza dek bu şekilde yaşamaya devam ederdim. Ben bir canavardım ve Danny beni en azından kabul etmişe benziyordu.

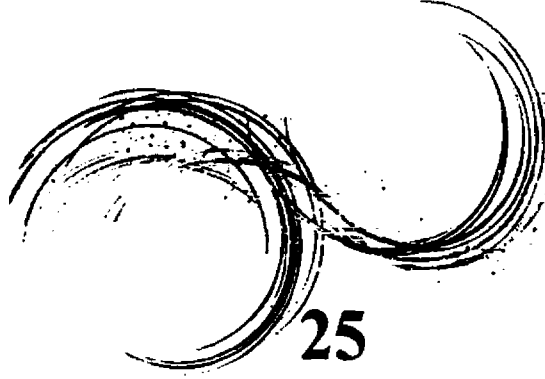
Fakat aylar önce, onun beni aldattığını yakalamamla son bulmuştu.

Danny hâlâ ne yapacağını bilemez halde kapı eşiğinde duruyordu. Kravatı gırtlak çıkıntısının üstüne çekiliydi, solgun ve endişeli görünüyordu. Hâlâ hoş İtalyan takım elbisesini giyyordu. Danny hoş takım elbiselerini nadiren giyerdi, demek ki bugün mahkemeye çıkmıştı. Bir kaza avukatı olarak Danny mahkemeye gitmekten nefret ederdi. Kaza avukatları telefonda anlaşmaya varmayı tercih ederler. Onlar kolay, hazır davaları severler. Her neyse, eğer mahkemedeysen telefonda neden bu kadar kısa konuştuğunu açıklardı.

Nihayet hemşireler ve doktorlar oğlumun başına üşürken oturduğum odanın uzak köşesinde beni fark etti. Birkaç uzun adımın ardından yanımdaki boş yere oturdu, oradan bana doğru uzanıp sarılarak beni şaşırttı. Sarılmasına karşılık vermedim.

“O nasıl, Sam?”

Ona bildiğimi anlatmaya başladım ama ağzımdan yalnızca altı anlaşılır kelime çıkmıştı ki ellerimle yüzümü kapatıp hıçkırarak tamamen yıkıldım. Danny tekrar uzanıp beni omzuna çektiğinde buna biraz daha az şaşırdım.

Oğlumun hastane yatağının ayakucunda yan yana oturuyorduk. Mesai saatleri sonrasıydı ama çocuk hastanesinin yoğun bakım ünitesinde ebeveynlerin ya da bakıcıların çocuklarıyla gece kalmasına genellikle izin verilmesinden dolayı “mesai sonrası saatlerin” bir anlamı yoktu.

Danny’nin elimi tuttuğunu fark edene kadar bir süre sessizce oturmuştuk. Şok olmuş ve şaşkın halde elimi nazikçe geri çektim. Danny elimi altı yıldır tutmamıştı. Eğer bana dokunursa bunun ardından her zaman görünür bir ürperti gelirdi.

Şu an ürpermiyordu. Neden bilmiyorum ve kesinlikle umurumda değildi. Danny şu an düşüneceğim en son şeylerdendi.

Anthony kendi başına hafifçe nefes alıp veriyordu. Arada sırada aurası sarı bir şekilde yanıyordu ama çoğunlukla koyu siyahtı. Tuhaf bir şekilde, büyük ışık parıltıları vücudunun üstünde uçuyor gibi görünüyor, ardından korkmuş

balıklar gibi kaçışıyorlardı. Bunların diğer varlıklar olabileceğini sezdim. Fakat emin değildim. Nasıl emin olabilirdim ki? Bazen kendime bile neler olduğunu bilmiyordum.

Bir diğer ışık topağı üstüne gelerek kısa bir süre başının üstünde uçtu ve ardından neredeyse heyecanlı bir şekilde oğlumun etrafında hareketlenmiş gibi göründü.

Hayır, heyecanlı bir şekilde değil.

Oyuncu bir şekilde.

Bunun bir çocuğun ruhu olduğunu anladım. Birdenbire bu çocuğun bu hastanede öldüğünden emindim. Oğlumla oynamaya çalışan hayalet bir çocuk.

Bolca nefes aldım ama ses boğuktu ve Danny hızla bana baktı. Elimi onunkinden çektiğimden artık eliyle ne yapacağını bilmiyormuş gibi görünüyordu.

“Ne?” diye sordu.

“Yok bir şey,” dedim. Danny’yle doğaüstü tecrübelerimi paylaşmamayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Böylesi tecrübeler onu yalnızca ürkütüp daha da uzaklaşmasına neden oluyordu. Artık yalnızca onunla bir şey paylaşacak kadar umursamıyordum.

Biçimsiz ışığın oğlumun hareketsiz vücudu üstünde zikzak çizmesini izlerken başka bir çocuğu düşündüm. Tanrı bilir kim tarafından mahkûm tutulan bir kız. Yalnız, korkmuş ve muhtemelen incinmiş bir kız.

Danny’ye baktım. “Anthony’yle kalacak mısın?”

Eski kocam göz kırptı, ardından gözleri kısıldı. “Elbette. Bir yere mi gidiyorsun?”

“Evet.”

“Seninle bir şeyler konuşmak istiyorum, Sam,” dedi. Sesinde hayret verici bir çaresizlik ve başka bir şeyin imasını işittim.

“Bekleyebilir mi?”

Neredeyse tekrar elime uzanacaktı ama durdu. Anlaşılması güç bir karar değiştirme hareketini fark ettim ama buna karşı koydu. “Evet, bekleyebilir. Ne zaman döneceksin?”

Ayağa kalkıp çantamı aldım. Uyuyan oğluma baktım. Etrafını çevreleyen zifiri karanlık haleye baktım. Danny’yle herhangi bir bilgi paylaşmamaya karar verdim, özellikle de siyah hale hakkında. Aynı zamanda küçük Maddie’yle yaptığım telefon görüşmesi hakkında konuşmak da istemedim. Danny yakınlık ayrıcalığını uzun zaman önce kaybetmişti ve yakın çevremde yeri yoktu.

“Tüm gece dışarıda olabilirim,” dedim.

Başıyla onayladı. “Tamam. Ben burada olacağım. Senin yapacak işin var. Anthony bir yere gitmiyor. Bir dava üzerinde mi çalışıyorsun?”

“Evet.”

“Önemli bir dava mı?”

“Çok.”

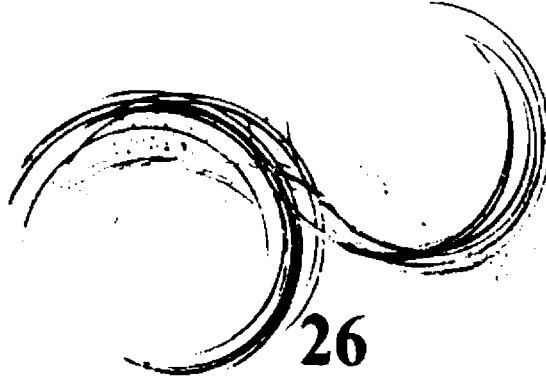
Tekrar başıyla onayladı. “Tüm gece burada olacağım. Yarın da yarım gün izin aldım.” Yakındaki, gece gökyüzündeki gümüş uçlu bulutların bir dilimini gösteren kısmen açık bir pencereyi işaret etti. “Sabahleyin burada uyumak senin için muhtemelen iyi bir fikir değildir, öyle değil mi? Şüphe uyandırabilir.”

Danny'nin bir gram alaka göstermesinin şaşkınlığı ve şokuna karşı koydum. "Elimden geldiğince çabuk dönmeye çalışacağım. Bir şey olursa beni ara."

Başıyla onaylayıp neredeyse bana doğru uzandı. Geri çekildim.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Dışarı," deyip çıktım.

McDonald's oldukça yoğundu.

Patates kızartmasının kokusu ağır bir şekilde havadaydı. Son beş yıldır patates kızartması yememiştim. Tadı hâlâ mükemmel mi merak ediyordum. Ürpertici, gerçek boyutlarda, kalın kartondan bir palyaço uzakta bir köşeden bana sırtıyordu. Dışarıda ayakkabısız çocuklar, gelmiş geçmiş en havalı oyuncak merdivenin üstünde toplanmışlardı. Yarı çiğnenmiş bir çıtır tavuk parçası yakındaki plastik bir bölmenin altında duruyordu.

Tezgâhın üstündeki tavandan sarkan bir güvenlik kamerası vardı.

Bingo.

Google haritası araştırmasına göre Maddie'nin son bilinen adresine –işleyen kristal meth laboratuvarına ve çok da işlemeyen ölü adamı bulduğum yere– en yakın McDonald's burasıydı.

İspanyol kökenli ergen bir kızın boş bir ifadeyle kasanın

arkasından bana gülümsediği tezgâha yöneldim. Sipariş vermek yerine müdürü görmek istediğimi söyledim.

Şimdi McDonald's müdürünün ofisinde oturuyordum. Ofise pek benzemiyordu. Yalnızca dar bir odanın sonundaki bir masadan ibaretti. Odanın diğer ucunda ise çalışanların zaman saati ve araçtan sipariş penceresi vardı.

“Bunu çabucak halletmeliyiz,” dedi. Çok kısa, tuhaf biçimli ve kötü şekilde topallayan bir adamdı. Öylesine kötüydü ki sağ bacağının protez olabileceğini düşünüyordum.

“Yoksa palyaço kızar,” dedim.

Sırıttı. “Onun gibi bir şey.”

Kendini tanıtmaya zahmet etmedi. Sanırım isim etiketi taktığınızda kendinizi tanıtmak lüzumsuz oluyor. Neyse, parlak siyah ve gümüş renkli etiketine göre adı Bill'di ve genel müdür oydu.

Hikâyemi dikkatli bir şekilde dinledi. Dinlerken hafifçe sağa doğru eğildi. Biraz acı içinde gibi görünüyordu. Ben de kırımın üstüne yarım otursam ben de öyle olurum. Güvenlik kamerası görüntülerini görme talebimle hikâyemi tamamladım.

“Siz polisle birlikte mi çalışıyorsunuz?”

Ona Dedektif Hanner'm kartını verdim. “İsterseniz onu arayabilirsiniz.”

Kartı benden alıp inceledi. “Bunu yapacağım. Fakat güvenlik kamerasının görüntülerini vermeden önce bölge yöneticisinden onay almak zorundayım.”

“Elbette.”

“Size yardım etmek istemiyor değilim.”

“Anlıyorum.”

“Yalnızca bir prosedürümüz var.”

“Elbette vardır.”

“Ya da, her neyse. Kayıp bir kız var. Bekleyin, size burada izlettireyim. O elektronik aletleri nasıl çalıştıracığımdan tam olarak emin değilim ama.”

“Elektronik aletler konusunda oldukça iyiyimdir.”

“Elbette öylesinizdir. Nizami bir James Bond.”

“Hatunlar ve şapşal İngiliz aksam olmadan.”

Tekrar sıırttı. “Bekleyin.”

Ayağa kalkıp ofisten topallayarak çıktı. Onun dönmesini beklerken oğlumu ve siyah aurayı düşündüm. Şimdiye kadar hiç hissetmediğim ezici bir çaresizlik beni oracıkta esir aldı. Aklımdan tüm düşünceler uçu. Mantıklı düşünceler. Onu kavrayıp hastane penceresinden dışarı sıçradığıma dair bir hayal gördüm. Oğlum kollarımdayken gecenin içine koştüğüm bir hayal. Nereye gidecektim bilmiyordum ama bir yerde, yalnız başımıza onun tamamen sağlığına kavuşmasını diliyordum. Hayal güçlüydü, gerçikti ve bunun belki de geleceği önceden görmek olup olmadığını merak ettim.

Artık geleceği mi görebiliyordum?

Bilmiyordum ama büyük ihtimalle bu, hasta oğluna yardım etmek için elinden ne gelirse yapmaya çalışan çaresiz bir annenin hayaliydi.

Bill bir uzaktan kumanda ve üç halkalı bir klasörle geri

geldi. Kendini yavaşça bıraktı ve masasının arkasına geçerek oturdu. Nefes nefese ve acıdan irkilerek otururken kaza geçirmiş bir motosikletin hayali kısa bir an önümde belirdi. Bu harlar yükselen ve asfalt üstünde yamulmuş motoru gördüm.

“Bir motosiklet kazası geçirdin,” dedim birdenbire ve düşünmeden.

Bill başını hızla yukarı çevirdi. Klasör sayfalarını geçmekteydi. Şimdi eli sayfa değiştirme hareketinin ortasında duraksadı. Gözleri kısıldı. “Nasıl bildin?”

İkisi de masasının üstünde duran Harley-Davidson fotoğraf çerçevesini ya da Harley-Davidson kahve fincanını işaret edebilirdim. Şanslı bir çıkarım olduğunu söyleyebilirdim. Fakat söylemedim. Yalanlar ve yarım gerçeklerden zihnen fazlasıyla tükenmiştim.

“Sizin kaza yaptığınıza dair bir hayal gördüm. Motorun bükülerek harap olmuş, bacağının bükülerek harap olmuş halini gördüm.

Bana bakmaya devam etti, ardından en sonunda başıyla onayladı. “Evet, kaza yaptım. Sağa fazlasıyla hoyrat döndüm. Bir minivana daldım. Hâlâ nasıl hayatta olduğuma dair hiçbir fikrim yok.”

“Ancak hâlâ motora biniyorsun,” dedim.

Başıyla onayladı. “Aklımı başımda tutan tek şey bu. Nereden bildin?”

“Şanslı tahmin.”

“Acayip bir hanımefendisiniz.”

“Hiç bilemezsin.”

“Ve bu küçük kız,” dedi.

“Buradaydı,” dedim. “Biliyorum.”

“Burada çok fazla kaset var. Yalnızca talimatlara bakıyordum nasıl...”

“Görüntülü takip 101,” dedim. “Ben halledebilirim.”

Dosyayı bana doğru itti. “Programa erişim şifreleri işte burada. Hepsi uzaktaki sabit disklerde depolu ama onlara buradan ve başka bir yerden de ulaşabiliriz. Otoparklarımızda dönmekte olan çok şey var. Polisler burada hep görüntülerimizi izliyorlar.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Sorun değil, ben hallederim.”

“Hangi gün burada olduğunu biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

“Kızın nasıl görüldüğünü biliyor musun?”

“Bilmiyorum.”

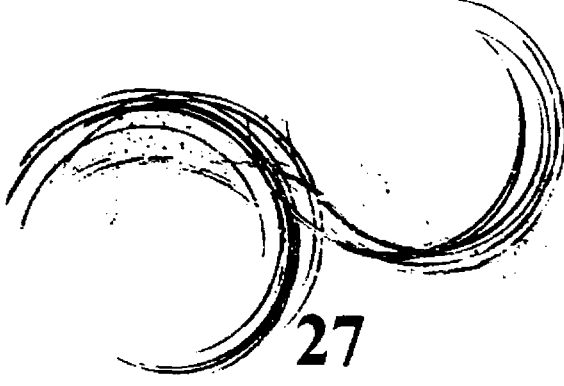
“Kötü adamların nasıl görüldüğünü biliyor musun?”

“Bir fikrim var,” dedim Maddie’nin hafızasındaki koca zenci adamı düşünerek. “Elimde annesinin bir fotoğrafı var.”

“Bir başlangıçtır,” dedi.

Patates kızartmalarının güçlü kokusu Bill’in arkadaki ofisinde anafor yapmış gibiydi. “Hiç patates kızartması kokusundan rahatsız olduğun oluyor mu?”

“Doğrusu,” dedi. “Midemi altüst ediyor.”

Görüntüleme programı benim bildiğim bir programdı. Kaydedilen görüntüler yetkilendirilmiş kişiye, yani bendenize son beş yıl boyunca istediği ana ulaşma izni veren bir Cisco Video Gözetleme Depolama Sistemi'nde depolanıyordu.

O halde nereden başlamalıydı? Görünüşe göre, gitgide artan psişik güçlerimi kullanmak burada yardımcı olabilirdi kuşkusuz ama böylesi bir altıncı hissi nasıl belirli bir tarihe yönlendireceğimden emin değildim. Belki de bir gün yeterince sessiz oturduğumda zihnimde belirli bir tarihin belireceği bir noktaya varırdım. Henüz o aşamaya ulaşmamıştım ve yeteneklerimin *o kadar* isabetli olabileceğinden şüphe duyuyordum.

Böylece ben de tüm araştırmacılar gibi yaklaştım. Çıkarım, çıkarım, çıkarım.

Resmi yetkililere göre Madison ve ailesi yaklaşık üç ay önce kaybolmuşlardı. Bill'e göre, "Benim Küçük Midillim" çocuk mönüsü yaklaşık dört ay önce sona ermişti. Bu zamanlama neredeyse birbirine uyuyordu.

El çantamdan polis dosyasını çıkarıp açtıktan sonra Maddie'nin annesinin kayıtlardaki tek fotoğrafına baktım. Kadın muhtemelen yirmi iki yaşındaydı ama elli yaşında görünüyordu. Ayrıca tipik bir bağımlıya benziyordu: bir deri bir kemik, solgun, kayıp. Kristal meth, az pişmiş domuz etinden kaynaklanan bağırsak kurdu gibi beyni yer ve sonuçları genellikle aynıdır: aşırı paranoya ve meth olmayan şeylere karşı ilgi kaybı. Çocuklarınıza bile. Fotoğraftaki kadının –önceki yıllarından bir sabıka kaydı fotoğrafı– kızının ya da herhangi birinin sağlığını umursamazdı. Yalnızca kafasını güzel yapmayı umursardı ve bu onun sonu olmuştu. Kızını tehlikeye atmıştı.

Çalışmaya aylar öncesinden başlayıp oradan ilerlemeye karar verdim.

Sonraki beş saat yaptığım tam olarak buydu. Yanında bir çocuk olan herkesin yüzlerini inceleyerek gün gün ilerledim. Kameranın çekim kalitesi iyiydi ve çalışanın omzunun üstünden bakacak şekilde tezgâhın arkasında konumlandırılmıştı. Yalnızca üç aktif yazarkasa vardı ve geniş lensli kamera tezgâha gelen herkesin yüzünü görebiliyordu. Küçük çocuklar tezgâhın *alt* kısmında gözden kaybolmaya meyilliydiler ama kasalara yaklaşan çocukları genellikle iyi görebiliyordum. Zaten Maddie'nin neye benzediğini bilmediğimden bunun çok da önemi yoktu.

Onu gördüğümde bunu bileceğim, diye düşündüm. En azından öyle umut ediyordum.

Günleri geçerken ve yalnızca olası hedeflere hızla ileri sararken oğlumu, Danny'yi, Fang'i ve Kingsley'yi düşündüm.

Hayatımdaki erkekler.

Düşüncelerim Kingsley üzerinde oyalandı ve bir şey beni çekti. Önemli bir şey. Neydi bu? Emin değildim. Belki de söylediği bir şey. Önemli olan ya da önemli olabilecek bir şey. Bu, her neyse, kalbimi hızlandırmıştı.

Her neyse, bunu daha sonra düşünecektim.

Günler ve haftalar geçti. Sıklıkla durup yüzleri inceledim. Doğrulmamı ve not almamı gerektiren birkaç olasılık vardı. Fakat biraz daha bakınca kadın/çocuk ya da adam/çocuk aklıma yatmadı. Kız fazlasıyla neşeliydi. Anne fazla mutluydu. Baba özellikle sevecen görünüyordu. Bunların hiçbiri akla yatmıyordu.

İlerlemeye devam ettim. Saatler geçip gitti. Ekranda bütün aileler belirdi. Ben tüm ailelere bakmıyordum. Ben yalnız bir kız ve başka birini arıyordum. Mantıklı gelen birini.

Derken onları buldum.

Kız pasaklıydı, göğsünde parçalanmış bir Strawberry Shortcake yaması bulunan lekeli bir elbise giymişti. McDonald's'ın sipariş tabelası yüzünden aklı karışmış görünen bir kadını takip ediyordu. McDonald's sipariş tabelası yüzünden kimin aklı karışırdı ki? Dünyadaki en tanıdık mönü. Kaşlarını çatıp dudağını ısırды, kendi kendine konuşuyormuş gibi göründü. Kadın yırtık kot şort giyiyordu. Bir bacağı diğerine göre daha yukarıdan yırtılmıştı. Beyaz bir cep, bir paket sigarayla kare şeklini almış, serbest biçimde asılı duruyordu. Annesinin arkasında duran, duyulmayan müzikle nazikçe başını sallayan küçük kıza bir kez olsun kafasını çevirip bakmadı. Kız ufak parmaklarından birini

kanca yaparak ağzına takıp annesini bekledi. Arkasını dönüp restorandan dışarı öylece çıkabilirdi ve annesi bundan asla haberdar olmazdı ya da belki de bunu asla umursamazdı. Küçük kız sallanmaya devam etti. Yalınayaktı. Ayakları ve bilekleri pisti. Annesi parmak arası terlik giyiyordu ama artık tezgâhın altında kaldıkları için onları göremiyordum. Kız çok geride, kameranın rahatlıkla görebildiği bir yerdeydi. Büyülenmiş, gözlerim önümdeki monitöre yapışmış halde kıza baktım. Düşüncelerimde kızın konuştuğunu duyabiliyordum. *Bu küçük kız.*

“Annemi öldüydü. Onu vuydu.”

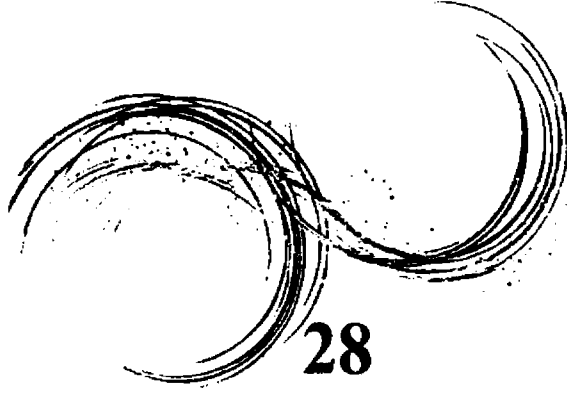
“Maddie,” diye fısıldadım.

Anne siparişi verirken eleman, tezgâhın üzerine açık bir çocuk mönüsü yerleştirdi ve Lauren muhtemelen para için elini cebine götürdüğünde başka birisi McDonald’s’a girdi. Bir adam. Uzun bir trençkot giyen, büyük zenci bir adam. Adam hızla bir şey söylediğinde anne başıyla onayladı. Kız da uzak durdu.

Adam başını hızla bir tarafa çekti ve küçük Maddie kamera görüş alanından kaybolduğu McDonald’s’ın içine doğru onu takip etti.

Lauren’in parasını saymasını, ardından para üstünü bekleyip en sonunda restoranın içine doğru aceleyle ilerleyişini izledim. Otuz üç dakika sonra mutlu aile beraber ayrıldı. Maddie arkalarında, unutulmuş, parmağını kanca gibi ağzına takmış.

Çocuk mönüsü kutusunu tutar halde.

Maddie, annesi ve adam için yaptığım gibi, gözetleme yazılımının bir yüzü dondurup yakınlaşabilmenizi sağlayan hoş bir özelliği vardı.

Artık serin gecede bir Starbucks'ın dışında Fullerton Polisi Kayıp Kişiler Birimi'nden Dedektif Hanner'la birlikte oturuyordum. İkimiz de kahve içmiyorduk, ki bu büyük bir ayıptı. Dedektif Hanner fotoğrafları inceliyor, tasvip etmeyen ufak sesler çıkartıyordu. Bu sesleri çıkardığının farkında olup olmadığımı merak ettim. Kaldı ki duyma gücüm bu günlerde istisnaiydi. Belki de bu yüzden tasvip etmeyen bu küçük sesleri duymamalıyım.

Başını fotoğraflardan kaldırdı.

“İyi iş,” dedi.

“Bazen işin hakkını veriyorum.”

“Dedektif Sherbet, eğer birisi bir şey bulacaksa, bunun sen olduğunu söyledi.”

“Dedektif Sherbet hep çok hoş şeyler söyler.”

Hanner başını iki yana salladı. “Aslında bu nadiren olur. Seni seviyor.”

“Duygular karşılıklı.”

Trençkot içindeki zenci adamın fotoğrafına parmağıyla vurdu. Tırnağı uzun ve keskindi. Soluğum biraz kesilmiş olabilir. “Ortadan kayboldukları zaman onlarla beraberdi,” dedi Hanner. “Şüphelimiz o.”

“Beni şüphelendirdi,” dedim.

“Ben karakola döner dönmez bu fotoğraf her yerde olacak. Bu piç kurusunu yakalayacağız.”

“Eğer bir mahsuru yoksa size yine de yardımcı olmak isterim.”

“Hey, seni Maddie seçti. Belki de burada iş başında olan daha büyük bir şey vardır. Elbette yardımını istiyorum. Karakola uğradıktan sonra, daha üç kayıp kişi davası üzerinde çalışmak üzere dışarı çıkacağım. İçlerinden biri yakındaki bakımevinden yaşlı bir kadın. İki haftadır onun hakkında aldığım ikinci telefon. Geçen sefer onu yerel uyuşturucu bağımlılarıyla parti yaparken, uçurtma gibi uçmuş, çıplak halde dans ederken buldum.”

Güldüm. “İşte buna eski usul kafayı çekmek denir.”

“Yaşadığı yeri görseydin muhtemelen onu suçlamazdın. Son derece ürkütücü. Bana sorarsan emekli cadılar ve büyücüler için yaşlılar evi. Bir çeşit, moruklar için Hogwarts.”

“Bu şehirde mi?” diye sordum.

Gülümsemeye başlamadan önce bir ya da iki kalp atımı boyunca bana baktı. “Bu şehirde neler olduğunu bilsen şaşırırsın.”

Sanki etrafında bir kalkan varmış gibi onu şaşırtıcı derecede içekapanık buldum. Aurasının mavi bile olmadığını fark ettim. Kingsley'ninkiyle aynı renk. Aynı zamanda Kingsley'yle aynı şekilde teninden yalnızca birkaç santim yukarıda süzülüyordu.

“Senden hoşlandım,” diye ekledi. “Bir ara bir şeyler içip konuşmalıyız.” Göz kırptı, bunu yaparken gözbebekleri gözle görülür şekilde küçüldü. “Bilirsin, kız sohbeti.”

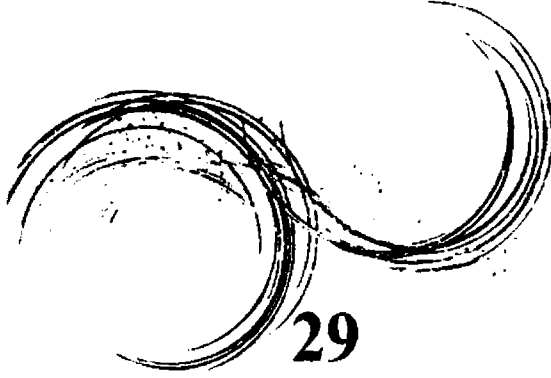
“Tabii,” dedi.

“İyi.” Ayağa kalktı, el çantasını bir omzunun üstüne attı. Elini uzattı. “Neler bulduğunu bana bildir. Tekrar teşekkürler.”

Her zamanki gibi el sıkışmadan önce tereddüt ettim. Fakat o el sıkışmak için neredeyse hevesliydi. Haliyle onun küçük elini elime alarak tokalaştım ve elinin buz gibi olduğunu fark ettiğime çok şaşırmadım.

Yalnızca otuz santim uzaktan dikkatle bana baktı. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Ardından bana göz kırptı, döndü ve uzun adımlarla otoparktan uzaklaştı.

Zarafetle ve zahmetsizce hareket ediyordu. Koyu renk aracına binene ve otoparktan çıkana kadar onu izledim. Giderken ilk vampirimle tanıştığımdan emindim.

Danny'ye olup bitene dair beni haberdar etmesini istediğim bir kısa mesaj gönderdim ve neredeyse anında yanıt verdi: Anthony istikrarlı bir durumdaydı ve rahat bir şekilde uyuyordu. Danny'ye geri mesaj attım ve ceptelefonunun kapalı olması gerektiğini hatırlattım.

Geri yazdı: *Evet, anne.* Ayrıca bir mutlu yüz ekledi.

Danny tuhaf bir şekilde *hoştu*. Belki de sebebi, oğlunun ciddi bir şekilde hasta olmasıydı. Bilmiyordum ama bunu son derece ürkütücü buluyordum. Danny için sahip olduğum tüm hisler uzun zaman önce bitmişti.

Ayrıca ne hakkında konuşmak istiyordu ki? Bilmiyordum.

Ne yapmam gerektiğini düşünerek minivanımda birkaç dakika oturdum. Müze bekleyebilirdi. Kızın yardımına ihtiyacı vardı ama peşine düşecek pek bir şey yoktu. Koca zenci adamın fotoğrafının bendeki kopyasını aldım. En çok neye ihtiyaç duyduğumu biliyordum.

İnsan gücü.

Kartviziti hâlâ vanın ana konsolundaydı. Gerçekten ihtiyacım olmamasına rağmen iç ışığı açtım.

Kartı basit ama ilgi uyandırıcıydı. Sağ tarafında şu kelimeler yazıyordu: *Jim Knighthorse, Özel Dedektif*. Diğer tarafında, kartın tüm sol kısmını dolduracak şekilde fotoğrafı vardı. Gülümsüyordu. Bolca diş gösteren bir çeşit çarpık yarım gülümseme. Kendini beğenmiş ve olağan bir gülümsemeydi. Gözlerindeki ışık yalnızca kendisi bir espri biliyormuş gibi hoş mizansenle doluydu.

Uzun boylu adamla birkaç hafta önce tanışmıştım. O zaman oldukça güç ve bolca kendini beğenmişlik yaymıştı. İkisi de soruşturmaya geldiğinde iyi özelliklerdi. Hatta bu ikisinin de iyi bir soruşturmacı için *ideal* özellikler olduğunu iddia ederdim. Fakat hepsinden öte onda bir çeşit eski usul bir şövalyelik, kendilerini koruyamayanları koruyan bir adam olduğunu sezdim.

Bu adama ihtiyacım vardı.

Aradım, yaptığı önemli bir işi böldüğümü hissetmeme rağmen benimle buluşmayı hemen kabul etti.

“Tekrar görüşeceğimize dair içimde tuhaf bir his vardı,” dedi vanıma yaklaşırken.

Düzeltilme: Vanıma doğru *kasıla kasıla* yürürken. Fark edilir biçimde topallamasına rağmen.

“Belki de bir psişiksindir,” dedim.

“Birçok şey olabilirim,” dedi rahat bir tavırla sınıtarak.
“Fakat psişik olmak bunlardan biri değil.”

Birçok şeyle demek istediği şeyin *birçok iyi şey* olduğunu biliyordum. Başımı iki yana salladım. Adam fazla geliyordu. Fakat onu sevmemek zordu.

Santa Ana’daki bir Norm’s’un önüne park edilmiş minivanımın dışında duruyordum. Benim gibi gece vardiyasında çalıştığınızda gece çalışan tüm restoranlardan haberdar oluyorsunuz; benim gibi su ve ucuz şaraptan başka bir şeye iştirak edemeseniz dahi.

Knighthorse loş bir şekilde aydınlatılmış Norm’s’a şöyle bir göz gezdirdi. “Ucuz bir randevu olurdu.”

“Ne diyebilirim ki? Basit bir kadını.”

Bana yan yan baktı. “Her nedense bundan şüphe ediyorum. Orange County’nin en ünlü müdafaa avukatıyla takılan birinin elinde birkaç sürprizi vardır.”

Elbette birkaç hafta önce sahilde Knighthorse ile tanıştığım da beraber olduğum Kingsley’den bahsediyordu. “Tamam, belki bir iki tane,” dedim.

Kollarını göğsünün üstünde kavuşturup vanın ön çamurluğuna bir kalçasını dayadı. Dışarı sı serin olmasına rağmen yalnızca siyah bir tişört ve kot pantolon giyiyordu.

Bir kadını. Yakın zamanda boşandım. Birkaç hafta önceki orgazmın dışında, altı yıldır hiç seks yapmadım. Sanıyorum ki, orgazm baraj kapaklarını açtı.

O yüzden itiraf edeceğim. Kendimi pazılarına bakar-

ken buldum. Yalnızca pazılarına, yemin ederim. Sarımsı park alanı ışıklarını yansıtışı. Kalın damarlarının, kaslarının neredeyse bir iki santim üstünde çıkması. En ufak hareketle bile kasın oynayışı. Keskin görüşe sahibim ve bunun her bir kısmını pazılarını incelerken kullandım.

Tişörtüne baktı. “Üstümde bir şey mi var? Jöle, değil mi? Biraz önce jöleli donut yedim ve bir kısmının düştüğünü hissettim. Yalnızca nereye düştüğünü bilmiyordum.”

“Jöle değil. Üzgünüm, yalnızca aklım çok dolu.”

Tişörtünü incelemeyi bırakıp çamurluğuma dayanmaya geri döndü.

“Peki, bana küçük kızdan biraz daha bahset.”

Elimden gelen her şeyi anımsayarak bahsettim. McDondald’s’taki üçlünün fotokopisini ona verdim. Park alanı ışıklarına doğru tutarak yakından inceledi. Ben kusursuz bir şekilde görebiliyordum ama onun bunu bilmesine gerek yoktu.

“Dikkatle incelememiz gerekecek,” dedi.

“Ben de öyle düşündüm.”

“Bunun gibi bir adam, serseri uyuşturucu satıcısı bir pislik muhtemelen kaçmaktadır. Özellikle de anneyi yakın zamanda öldürdüyse.”

“İlerleme kaydediyoruz,” dedim. “Adam masum olabilir. Belki eski bir arkadaştır.”

Knighthorse başını iki yana sallayıp bana doğru geldi. Ahududulu donut ve Old Spice kokuyordu. Tanrım, Old Spice süren bir adamı seviyordum; jöleli donutlu, pek değil. Zenci adamın fotoğrafını kaldırıp işaret etti.

“Buraya bak,” dedi. “Bir sebepten ötürü trençkot giyiyor.”

“Bir silahı mı saklıyor?”

“Başka neden olsun? Dışarısı yılın üç yüz günü yirmi yedi derece. Ama bak...” Knighthorse ona verdiğim üç fotoğrafı karıştırdı. “İşte, bak.”

Gördüm. Adamın kalçasında hafif bir kabarıklık vardı. “Bir silah,” dedim.

“Elbette.”

“Ve adamı ırkçı bir şekilde kalıba sokmuyor muyuz?” dedim. “Zenci olduğu için?”

Knighthorse bana doğru baktı, tüm kasıntılığı ve kendini beğenmişliği gitmişti ve içindeki gerçek araştırmaeıyı, işi gerçekten ciddiye alan adamı gördüm. “İçgüdülerin onun hakkında ne söylüyor?”

“Adamımızın o olduğunu. Maddie’nin annesini öldürdüğünü ya da en azından bunu yapan adamı tanıdığını. Maddie’yi bir yerde tuttuğunu, belki de onu incittiğini, öldürdüğünü.”

Knighthorse’un çenesi kırıştı. Sanırım dişlerini gerçekten sıkı. “Evet, benim de içgüdülerim öyle söylüyor ve ırkın bununla hiçbir ilgisi yok.”

“Onun bir uyuşturucu satıcısı olma ihtimali nedir?”

“Benim uzun boylu ve düzenbaz bir halde iyi görünüm-lü olmamla aynı ihtimal.”

Başımı iki yana salladım. Bu adam çok fazlaydı. “Yani eğer mahalleye uyuşturucu sağlıyorsa...”

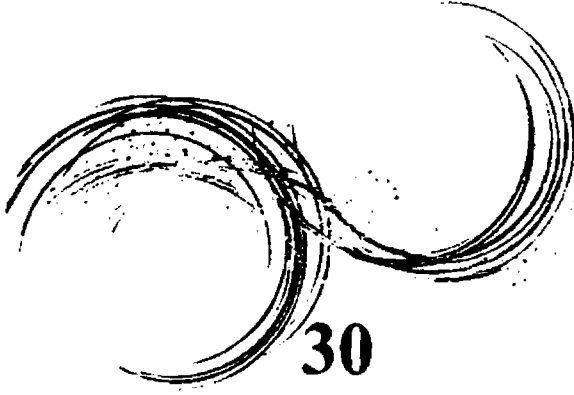
“Çok az sayıda kişi konuşacaktır,” dedi Knighthorse.

“Öyle, ondan korkuyorlardır.”

“Birisi konuşacaktır.”

“Ayrıca eğer Maddie’nin annesini gerçekten öldürdüyse ortalıkta değildir.”

Knighthorse göz kırptı. “Daha fazla insan gücüne ihtiyacımız olacak.”

Artık bizden dört kişi vardı.

Hepimiz, tüm bildiğime göre Maddie'nin annesinin canlı olarak son görüldüğü yer olan Buena Park'taki McDonald's'ta oturuyorduk.

Ben bir bardak su içiyordum. Knighthorse henüz üç Big Mac'i ve bir büyük vanilyalı *milkshake*i silip süpürmüştü. Şimdi ise çantam büyüklüğünde bir patates kızartmasını götürüyordu. Patates kızartması öyle iyi kokuyordu ki neredeyse bir tanesini almak için uzanacaktım. Karşı koydum. Patates kızartması ve zombi midem anlaşılamıyordu.

Knighthorse'un yanında oturan otuzlu yaşlarındaki adam otuz santim daha kısaydı. O da kayıp insanları, özellikle de çocukları bulmada bir uzmandı. Adı Spinoza'ydı, Los Angeles'tan Knighthorse'un arkadaşı olan bir özel dedektifi. Özel bir dedektife göre tuhaf bir şekilde utangaç olan Spinoza, ağır bir karanlık katmanı tarafından örtülüydü. Kendi aurası bir şey tarafından yüklüydü.

Suçluluk, diye düşündüm birdenbire. Bir şey onu yiyip bitiriyordu. Onu parçalıyordu. Bunu düşünür düşünmez düşüncelerime kısa bir hayal girdi, öylesine korkutucu ve yürek burkucuydu ki neredeyse ben de parçalanacaktım. Bu, onun, yanmış minik bir ceset tuttuğu hayaliydi.

Bu onun oğluydu ve şimdi suçluluk dalgalarını anlıyordum.

Hayal bir araba kazasındandı. McDonald's'ın yöneticisiyle olduğu gibi, yanmış bir araç gördüm ama bu kez başka bir sezi aldım: Yanmış et kokusunun yanımda alkol kokusu.

Yüce İsa.

Belirgin suçluluk dalgaları beni mevcut, narin durumumda neredeyse ezdi ve bu altıncı his meselesinin olumsuz tarafını görmeye başlıyordum.

Bu şeyi kapatmayı öğrenmem gerekiyor, diye düşündüm.

Spinoza yeterince dost canlısıydı ve gülümseyip elimi sıkımişti ama insanın ısınmasını neredeyse imkânsız kılan karanlık bir sessizliğe kolaylıkla geçti.

Onun yanında oturan, bir başka kayıp kişiler bulma uzmanı, bir diğer araştırmacıydı. O da aynı zamanda çok iyi ve sinir bozucu şekilde tamdık görünüyordu.

Ondan, alışılmadık psişik bir sezi alıyordum: *Bay Aaron King'in bir sırrı vardı. Büyük bir sır.*

Beni ona bakarken yakaladı, pırıldayan gözlerle güzel bir şekilde gülümsedi. Kalbimin biraz daha hızlı attığını fark ettim.

Aaron King ve Spinoza (ilk adını hiç duymadım) ye-

mek yemek yerine fazlaca büyük içeceklerini yudumluyorlardı. Erkekler ve fazlaca büyük içecekleri. Ben Maddie'den gelen ilk aramayla başlayarak Chad'le tartışmamı, Dedektif Hanner'la konuşmamı, Maddie'nin ikinci arayışını, kristal meth laboratuvarını ve cesedi, çocuk mönüsünü ve güvenlik görüntüleriyle son birkaç günün olaylarını anlatırken onlar fotoğrafları incelediler.

“Hepsi yanlış bir numaradan,” dedi Aaron. Tanrım, sesindeki iniş çıkışı seviyordum. Bir aksanın ipucu vardı. Ezgili, güzel ve kahredici şekilde tanıdık bir ses.

“Muhtemelen yanlış numara değildir,” dedi Spinoza. Adam sanki büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi konuştu. Kelimeleri şekillendirmek tüm enerjisini ve kuvvetini almış gibi görünüyordu. Eğer sarılmaya ihtiyacı olan bir adam varsa bu oydu.

Knighthorse başıyla onayladı. “Numaran telefona programlıydı. O kadar küçük bir çocuğun seni telefon rehberinde bulmasına imkân yok.”

“Bizim adamımızın telefonu olabilir,” dedi Spinoza.

Knighthorse bana baktı. “Telefon numaranın bir doksan beşlik zenci bir haydudun telefonuna programlanmış olması için bir neden var mı?”

“Belki de iyi zaman geçirecek birisini arıyordur,” dedim.

Knighthorse ve Spinoza sırtıttı. Sanıyorum. Aaron King hafifçe kıkırdadı.

“Belki de bu onun telefonu değildir,” dedi Spinoza.

“Annesinin mi?” dedi King.

Başımla onayladım. “Belki de annesi ölümünden önce telefonu ona vermiştir.”

Spinoza, “Belki de kötü bir şeyler olacağından şüphelenmiştir. Eğer öyleyse kızının acil bir durum halinde telefonu olmasını istemiştir,” dedi.

“Ve Samantha’nın bilgilerini önceden programlamıştır,” dedi Aaron King. “Neden polis değil?”

“Ya da telefonu annesinin cesedinden almıştır,” dedi Knighthorse ve yüzünde kısa bir anlığına beliren ifade derin acıyla doluydu. Knighthorse’un ölü anneler hakkında bir şey bildiğini fark ettim. Kendi ölü annesi hakkında.

Tanrım, hepimiz darmadağınız, diye düşündüm.

“Ve kadını tanımıyorsun?” diye sordu King bana.

“Hayır. İsmi dava dosyalarımın hiçbirinde görünmüyor.”

“Tüm dava dosyalarını kontrol ettin mi?” diye sordu King.

“Tüm dosyalarım veritabanında.”

Knighthorse ve King ıslık çaldı. “Belki ben de kendime onlardan bir tane almalıyım,” dedi yaşlı adam bana midemi gerçekten bulandıracak bir şekilde göz kırparak.

Spinoza ileri atıldı. “Yine de, bu annenin, adı neydi...”

“Lauren,” dedim.

“Bu, Lauren’in öldürülmeden önce seni aramadığı anlamına gelmiyor. Belki de bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordu.”

“Ya da bir şeylerin yanlış gitmek üzere olduğunu,” dedi King.

“Doğru,” dedi Knighthorse. “Seni Sarı Sayfalar’da arıyor, daha sonra seni aramak için numaranı tuşluyor.”

“Ama hiçbir zaman aramayı gerçekleştiremiyor,” dedim.

“Evet.”

“Belki de anne seni aramaya çalıştı, Samantha,” dedi Spinoza. “Belki de onun son aradığı kişi sendin.”

“Tabii sen o kahrolası veritabanı nedeniyle telefonu yamtlayamayacak kadar meşguldün,” dedi King. Bana göz kırptı, yaşlı adamın kaburgalarına dirseği indirdim. Tekrar kıkırdadı.

“Eğer öyleyse,” dedi Knighthorse. “Belki de aradığı son kişi sendin ve eğer çağrı gizli olarak geldiyse, ki bu otomatikman yapılabilir, çağrının kaydı olmayabilir.”

“Bir teori,” dedim.

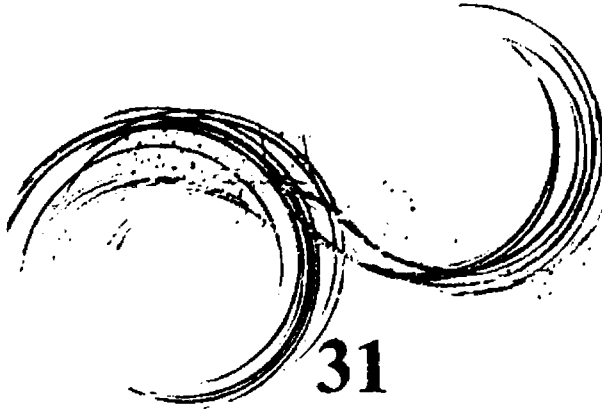
Knighthorse, “Ardından kızının tek yapması gereken tekrar ara tuşuna basmaktı,” diye ekledi.

“Ve böylece beni arardı,” dedim.

“Bingo.”

Teoriyi birkaç saniye hazmetmeye bıraktık. Ardından Spinoza fazlaca büyük içeceğini bıraktı. Şüphesiz, normal boyuttaki mesanesi patlamak üzereydi. “O halde işe koyulalım,” dedi.

Koyulduk ama öncelikle tuvalete gitmesi gerekiyordu.

Özel dedektiflik birçok insan için belli bir cazibeye sahip gibi görünüyor. Bunu anlıyorum. Televizyon işin ihtisamlı görünmesine neden oldu kesinlikle. Ne de olsa yalnız bir kurt (kelime oyunu yapmaya çalışmıyorum) olmakta, istediğinde çalışmakta, toplumun ucunda yaşamakta ve kötü adamları yakalamakta heyecanlı bir şey var. Macera, heyecan, gizem...

Üzgünüm millet ama Ö. D. işinin yüzde ellisi birbirini aldatan eşleri takip etmek ve kişilerin geçmişlerini kontrol etmektir. Ancak işi bizim yerimize yapan çok sayıda yeni internet sitesi sayesinde geçmiş kontrol çalışmaları bile gitgide azalıyor.

Ama evet, arada sırada cazip bir dava alıyoruz ve eğlenceli olabiliyor; özellikle de ihtiyacı olanlara yardım ettiğinizde.

Ö.D. işi sıklıkla büyük sabır gerektiriyor. Özellikle de günler boyunca evdeki bir hedefi izlediğinizde ya da ipucu aradığınız zaman kapıları aşındırırken.

Şu an yaptığımız gibi.

Hedef bir alanı incelemek er geç bir şey çıkaracaktır. Kapıları çalıp sokakta insanları durduran yeterli sayıdaki insanla biri, fotoğraftaki adamı bir yerde tanıyacaktır.

İncelemek özenli davranmaktır ve en iyi ihtimalle sınır bozucudur; en kötü ihtimalle umutsuz ve öfkeliendiricidir. Başka birinin kapısını çalamayacağınızı ya da yolda başka bir yabancıyı durduramayacağınızı düşündüğünüzde biri konuşmaya başlar ve o tam da bilmeniz gereken şeyi söyleyecektir.

Tercihen.

Böylece dördümüz yola koyulduk ve bir sokak haritası kullanarak çabalarımızı kristal meth evini çevreleyen farklı dört daire parçasına yönlendirdik. Ben birçok köhne apartman, ev ve az sayıdaki oteli içeren kuzeydoğu bölümünü aldım. Diğerleri tek başına gitmemden hoşlanmadılar ama onlara daha önce son derece iyi eğitilmiş bir federal ajan olduğumu hatırlattım. Bundan hoşlanmadılar ve cepte telefonumla biber gazını el altında bulunduracağıma dair bana söz verdirdiler. Biber gazım yoktu ama yaşlı adam Aaron bana kendisinininkini verdi.

Bir kez Danny'yi yoklayıp Anthony'nin hâlâ uyuduğunu, kız kardeşimi yoklayıp Tammy'nin onların evinde sağlam olduğunu teyit ettikten sonra yola koyuldum.

Hem de ne koyulmak.

Bunu dört saat boyunca yaptık.

Yüzlerce değilse bile onlarca insanı sorguladım. Genç

erkeklerin çoğunun fotoğraftaki adamı tanıdığını sezdim. Hiçbiri konuşmuyordu. Mecbur kalsam konuşmalarını sağlardım. Hepsinin nerede oturduğunu hatırlıyordum.

Bazen kurallara göre oynamam bazen de kuralları ben uydururum. İstesinler ya da istemesinler, biri konuşacaktı.

Bu adamlardan bazıları etrafta dolanıp sorular sormamı takdir etmediklerinin anlaşılmasını sağladılar. Bu adamlardan birinin parmağı kısa süre sonra kırıldı.

Kırılmış olabilirdi.

Her birinin altmda cepte telefonu numaramın ve arayan kişinin bilgilerinin gizli kalacağına dair bir söz bulunan ilanları dağıttım. Gecenin sonunda kimse konuşmayınca ve mahallenin kapanmasıyla dördümüz McDonald's'ta tekrar bir araya geldik. Seçeneklerimizi tartıştık. Hepimiz bu bölgeyi sıkı bir şekilde aramakta olduğumuzu hissediyorduk. Çoğumuz birinin bir şey bilip de konuşmadığını hissettik. Biri yakında konuşmaya başlamazsa sert önlemler almak zorunda kalacağımızı kararlaştırdık. Hiçbirimiz bu sert önlemlerin ne olduğu hakkında konuşmadık. Hepimizin aklında kendine göre bir şey olduğundan şüpheleniyordum.

Knighthorse ve Spinoza'nın ikisi de yarın sabah geri geleceklerdi. Ben akşama geri gelecektim. Aaron King'in bu akşam takip etmek istediği bir ya da iki tane ipucu vardı. İhtiyaç duyduğu bilgiye ulaşmak için eski Güneyli cazibesini kullanacağını ifade ederek takibinde yalnız olmakta ısrar etti. Göz bile kırptı. Ben bile cazibesinden çoktan etkilenmişim.

Minivanıma adım atarken Knighthorse klasik Mus-

tang'ini yanıma çekti. Penceresini indirip sokakta birinden kötü, siyah saçlı bir kadının bir çete üyesinin parmağını kır-
dığını duyduğunu söyledi. Gözleri kısıldı. "Bu sen olamaz-
sın, değil mi?" diye sordu.

"Kötü kısmı hariç hepsine tamam. Bir kadını tehdit et-
mek hoş değil."

Başını geri savurup güldü. "Belalı olduğunu biliyordum."

"Çoğundan daha belalı."

"Hey, o benim repliğim," dedi göz kırparak. Penceresi-
ni tekrar kapatıp otoparktan dışarı çıktı.

Spinoza, Knighthorse'un dikkat çekici klasik Mustang' indense soruşturmalar için çok daha uygun bir araba olan sı-
radan Toyota Camry'siyle onu takip etti. Bana başıyla işaret ederek onu bulacağımızı söyledi. Yardımı için derinden sıkın-
tılı adama teşekkür ederek gizlice kendini bulmasını umdum.

Minivanımı –uzun süreli gözetlemeler için daha da uy-
gun bir araç– çalıştırmamla Aaron King pencereye doğru yanaştı. Gözleri parıldadı. Sanki yalnızca kendisinin bildiği bir şaka ya da bir sır var gibiydi. Camımı açtım.

"O kızı bulacağız," dedi. "Bir kızım var. Küçük bir kızın yalnız, korkmuş ve muhtemelen suiistimale uğramış olma düşüncesine dayanamam."

"Benim de bir kızım var," dedim. "Ve bir oğlum."

Fakat ağzımdan dökülebilenlerin hepsi buydu. Sesim boğazımda düğümlendi.

Aaron King güzel yüzünü penceremden içeri çevirdi. "Ters giden bir şey mi var, küçük sevgilim?" diye sordu.

“Hayır, ben...” Fakat sesim tekrar kesildi ya da boğazım düğümlendi ve tüm yapabildiğim başımı iki yana sallamaktı.

Fakat Aaron King’le ilgili öylesine hassas, durgun ve sıcak bir şey vardı ki ona açılıp karşılık verdiğimi, onunla bağlantı kurduğumu hissettim.

Tekrar denedim. “Oğlum...” Fakat, lanet olsun, tüm söyleyebildiğim buydu. Bu kelime bile boğuk bir düğüm halinde çıktı.

Aaron şoför penceresinden uzanıp çeneme nazikçe dokundu. “Hey, son derece iyi eğitilmiş federal ajanlar bile ağlar,” dedi.

Ve ağladım. Çok fena hem de. Bir yabancıнын yanında ağlayacağımı düşündüğümünden çok daha fena ağladım. Aaron King ağlamama izin verdi. Yanağıma dokunmak için kullandığı elini uzatıp kafama ve omuzlarıma nazikçe vurdu. O, cana yakın bir büyükbabaydı. Büyük, güzel kalbe sahip bir adamdı.

Ben tamamen haykırdığımda alnını pencere çerçevesinin üstüne dayadı. “Üzgün olmana üzıldüm, küçükhanım ama her şey yoluna girecek.”

McDonald’s’ın sarımsı otopark ışıkları gözüne takıldı ve tekrar gülümsediğinde –öylesine parlak bir gülümseme ki moralimi hemen yerine getirdi– tüm psişik sezilerin en büyüğünü yaşadım. Öylesine güçlü ve öylesine insanın aklını başından alan. Öyle ki bunu uydurduğumdan emindim.

Olamaz, diye düşündüm.

Fakat sezi ısrar etti. Adamın adı Aaron King değildi. En azından dünyanın onu tanıdığı isim bu değildi.

İnanılmaz.

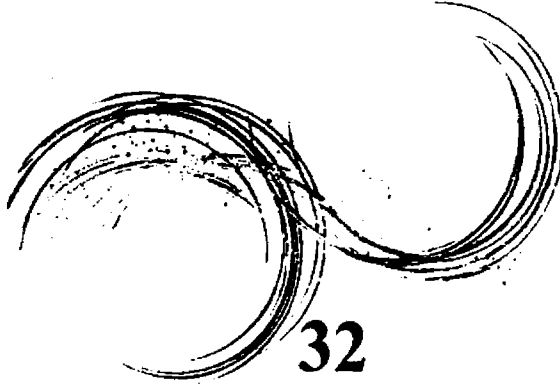
“Seni yarın arayacağım, Samantha Moon. Oğlunu o zaman anlatabilirsin.”

Konuşamayacak kadar afallamış halde başımla onayladım.

Bana göz kırptı. “Git oğlunla ilgilen.” Ardından pencereden uzanıp çeneme ufak bir yumruk atıyormuş gibi yaptı, tekrar gülümsedikten sonra kendi arabasına yürüdü.

Bir Cadillac.

Pembe bir Cadillac olsa da olurdu.

32

Gerçek adı tabii Aaron King *olmayan* Aaron King'le karşılaşmamdan dolayı hâlâ sendeler halde, kendimi Whar-ton Müzesi'nde buldum.

Bir gelişme olursa Danny hemen arayacağına söz ver-mişti ve kimse aramadığından çalışmaya devam etsem de olurdu, değil mi? Aaron hâlâ Buena Park'ta bir dava üzerine çalıştığından ödeme yapan işimle ilgilenmenin en iyisi oldu-ğunu düşündüm.

Yaşayan ölü olabilirim. Kan içiyor olabilirim. Son de-rece tuhaf bir kadın olabilirim ama çocuklarımı doyurmam ve faturalarımı ödemem gerekiyor.

Hâlâ vanımın içinde, sıklıkla yüzüme ve ellerimin üstüne yoğun bir şekilde sürdüğüm gizli fondöten zulamı çıkardım. Aynalarda ya da güvenlik kameralarında görün-müyor olabilirim —son derece tuhaf, biliyorum— ama makyaj yine de görünüyordu. Kapıları yumruklamakla ve parmak-ları kırmakla geçen uzun bir gecenin ardından makyajımın daha ne kadar yerinde olduğundan emin değildim.

İsmi Eddie olan gece güvenlik görevlisiyle çoktan tanıştırılmıştım. Eddie iri yapılı, İspanyol kökenli, mümkün olduğunca havalı görünen ve pürüzsüz güven yayan bir adamdı. Kendini taşıyış şekliyle onun Chris Farley'den ziyade daha çok George Clooney gibi görüldüğünü düşünürdünüz.

Ancak yine de her zaman Chris Farley'nin tatlı biri olduğunu düşünmüşümdür.

Müzenin ana kapısının hemen iç kısmındaki Eddie'nin ofisindeydik. Ofisi beyaz kısa kollu, sonuna kadar iliklenmiş gömlekler içindeki inekler olmaksızın Görev Kontrol Merkezi gibi görünüyordu. Hepsi de müzeden anlık görüntü sağlayan, masasının etrafına yerleştirilmiş on monitör vardı. Biz otururken o dış kameralara ve bazı arka oda kameralarına baktı. Hepsi hesaba katıldığında küçük müzenin etrafına yerleştirilmiş yirmiden fazla kamera vardı.

Eddie hor kullanılmış ve pes etmeye hazır görünen dönen sandalyesine yaslandı. Arkasındaki bir dolaptan benim oturacağım katlanan metal bir sandalye aldı. Soğuk metal neredeyse benim tenime göre bile soğuktu.

Eddie, hakkını vermek gerekir, gözlerini monitörlerden nadiren ayırıyordu. Klavyenin yanında bir Starbucks kahvesi duruyordu. Eddie'nin kahve dökerek şimdiye kadar kaç klavyeyi bozduğunu merak ettim.

“Kristal heykelin çalındığı geceyi anlatır mısın?” diye sordum.

Savunmacı bir şekilde omuz silkti. “Diğer geceler gibiydi.”

Bekledim. Eddie monitörlere baktı. Görünüşe göre alacağım tüm cevap buydu.

“Yani alışılmışın dışında hiçbir şey olmadı,” diye sordum.

“Arka oda kameralarımızın birdenbire çalışmayı bırakması haricinde hiçbir şey.”

“Hırsızlık arka odada mı gerçekleşti?”

“Vay, bu işte gerçekten iyisin,” dedi, hâlâ bana bakmadan. “Seni işe almalarına şaşırmamak gerek.”

Yorumunu duymazdan geldim. “Kameralar ne kadar süre boyunca çalışmadılar?”

“Yirmi bir dakika.”

“Bunu hemen mi fark ettin?”

Başını iki yana salladı. “Her iki görüntü de donmuş haldeydi. Bunu nasıl yaptıklarına dair bir fikrimiz yok. Fakat görüntü normal gözüküyordu, ta ki zamanın durduğunu fark edene dek.”

“Sen bunu ne kadar süre sonra fark ettin?”

“Otuz, kırk dakika sonra.”

“Yumurtanın çalınması için yeterince uzun zaman.”

“Evet.”

“Herkesin başma gelebilirdi,” dedim.

Onun kadar büyük bir pislik olup olmadığıma karar vermeye çalışır gibi gözlerini kısarak baktı bana ve sonunda olmadığıma karar verdi. Birazcık rahatladı. “Sanırım öyle, evet.”

“Hırsızlık arka odanın neresinde meydana geldi?”

Ekrandaki görüntülerden birine işaret etti. “Orada. Posta odasında. Koleksiyonu sanatçının kendisinden henüz almıştık.”

“Sanatçının hırsızlıktan haberi var mı?”

“Bildiğim kadarıyla henüz değil.”

“Serginin ne zaman açılması gerekiyor?”

“Bir hafta sonra.”

“Kameralara hiçbir şey yansımadı mı?”

“Hiçbir şey.”

“Başka bir şey çalındı mı?”

“Yalnızca kristal yumurta.”

Müzenin böylesi bir kaybı karşılamak için sigortası olduğunu biliyorum ama birinin itibarını karşılayacak bir sigorta olmadığının da farkındaydım. Anladığım kadarıyla, hırsızlık müzenin göze alamayacağı bir kara leke olacaktı.

“Güvenlik görevlilerinden başka, gece vardiyasında çalışan başka biri var mı?” dedim.

“Hayır, ancak bazen müze rehberleri ve çalışanları geç saatlere kalırlar. Özellikle de yeni bir sergi açılmak üzereyken.”

“Heykel çalındığında gece çalışan müze çalışanı var mıydı?”

“Evet, ama saatler önce çıkmışlardı.”

“Gece vardiyasında genelde kaç güvenlik görevlisi çalışır?”

“Mesai saatlerinden sonra çalışan dört güvenlik var. Müze açık olduğunda on. Bu gece çalışan yalnızca üç kişi var.”

“O niye?”

Eddie artık sinirlenmiş görünüyordu. “Hiçbir fikrim yok. Thad işe gelmedi.”

“Thad’in tam adı ne?”

“Thad Perry.”

“Thad bahsi geçen gece çalışıyor muydu?”

“Hayır.”

“Daha önce hiç işe gelmediği oldu mu?”

“Hiç.”

“Peki, buna alışılmadık davranış der misin?”

“Son derece.”

“O gece çalışan dört güvenlik görevlisinin hepsinin adının ve telefonlarının olduğu bir liste alabilir miyim?”

Eddie başıyla onaylayıp yavaşça öne doğru eğildi. Klavyesinde hafifçe birkaç tuşa vururken bu sırada kahvesini devirmekten her nasılsa kaçındı. En azından bu kez. Ufak boyutlu bir not defteri kâğıdına dört isim ve dört telefon numarası yazdı. Bana kâğıdı uzattı. Adı o listedeydi.

“Hırsızlık sırasında neredeydin?”

Eddie bana uzunca ve dik dik baktı. Eddie’den bir suçluluk hissi almıyordum. Fakat düşmanca bir şeyler seziyordum. “Ben burada, masanın başındaydım.”

“Tüm gece mi?”

“Evet,” dedi. “Tüm gece.”

“Ya tuvalet molaları?”

Arkasındaki küçük depoyu başparmağıyla işaret etti. Daha önce bir depo olarak gördüğüm oda küçük bir tuvalet görevi de görüyordu. “Tuvalet molalarımı orada kullanıyorum.”

“Bu listede bu akşam çalışan kim var?”

“Yalnızca Joey.”

“Joey’yle konuşmak isterim.”

“Elbette.”

“Dava üzerinde çalışmak için kiralanan başka özel dedektifler var mı?” diye sordum.

Başıyla onayladı. “Siz ve iki özel adam daha.”

Sırtıp bakışlarını apışarama doğru çevirdi. Benim yanımda ilkel davranmaktan keyif alıyordu. Dördüncü kattaki bir balkondan bir jakuzinin içine düşmekten keyif alıp almayacağını merak ettim.

İlkellik bir yana, birden fazla dedektif tutmak mantıklıydı. İnsanlar bunu sürekli yapıyorlardı. Bir müşteri Wendy’s Chili kâsesi içinde bir insan parmağı bulduğunda Wendy’s davayı çözüme kavuşturmaları için ondan fazla özel dedektif tuttu, ki onlardan biri en sonunda bunu başardı. Parmak müşterilerden birinin arkadaşınındı, endüstriyel bir kazada kaybetmişti. Arkadaşlar ardından bir plan yaptılar ve bir dedektifin kararlılığı ve bir yığın dedektif tutan Wendy’s’in öngörüsü olmasa işe yarayabilirdi.

“İlerleme kat eden oldu mu?” diye sordum.

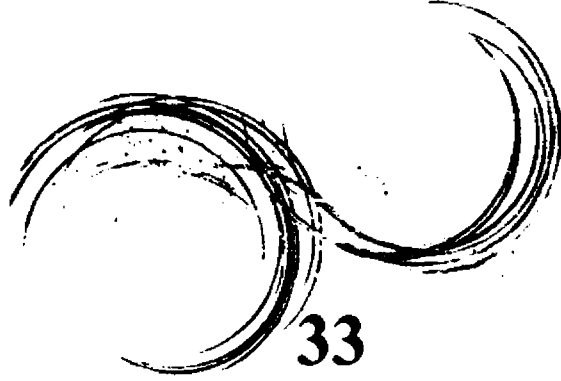
Bana yan yan baktı. Kelimenin tam anlamıyla havalıydı. “Eğer sorunuza yanıt olacaksa, yumurta hâlâ kayıp.”

“Ah, kesinlikle öyle. Şimdi arka odayı görmek istiyorum.”

Masasının içine uzanıp bana genel bir güvenlik rozeti verdi. “Bu geçici bir rozet. Bunu okutup ardından ‘0000’ı tuşla. Joey’yi de yanına göndereceğim.”

Arka odayı nerede bulacağımı monitörlerde gösterdi. Ona, zaman ayırdığı için teşekkür ettim. Eddie başıyla bir kez onayladı.

Başını iki kez sallayamayacak kadar havalıydı.

Yerli Amerikan Sanatı ve Eski Çin Sanatı isimli sergileri geçerek müzede ilerlerken, Eddie'nin beni izlediğini neredeyse hissedebiliyordum. Kamerada popomun nasıl görüldüğünü merak ettim. Muhtemelen tatlı görünüyordu. Belki de biraz yuvarlak görünüyordu, zira kızım bana bazen yuvarlak kalçalı der.

Ruhlar ve Kelle Avcıları koleksiyonlarının arasından geçerek, küçülmüş yarım düzine kadar kafayı süzmek için kısaca durarak ilerledim.

Gerçekten küçülmüş kafalar.

Bir de bana canavar diyorlar.

Bir diğer salondan geçip oymalı taş bir sandukanın ve güzelce süslenmiş, hiyerogliflerle kaplı dikili taşlarla dolu Maya sergisine girdim. Salon özellikle zikzak çizen ışıklarla ve çok daha büyük ışık toplarıyla canlıydı. Artık bu büyük ışık toplarının ne olduklarını biliyordum.

Ruhlar.

Toplar bana doğru dönüyor gibiydi. Bazen büyüyor, bazen küçülüyorlardı. Bazen hemen zeminin üstünde uçuyorlar ya da salonun uzak köşelerine çekiliyorlardı. Bir ya da iki tanesi beni ardımdan takip etti.

Sessiz, neredeyse meraklılardı.

Ama beni görebiliyorlardı. Bunu hissediyordum. Seziyordum. Gözler üstümdeydi. Görünmeyen gözler. Bu beni Komuta Merkezi'nden Eddie'nin süzmesi gibi değildi.

Ayrıca hayaletler beni görebiliyorlarsa başka neyi görebiliyorlardı?

Belki de bir suçu?

Arka kapıyı bulurken bunu düşündüm. Güvenlik kartını geçirip şifreli "0000" kodunu girdikten sonra kendimi geniş bir odada buldum. Geniş ve karanlık.

Düğmeye uzanmış ışığı açmak üzereydim ki, beni takip eden ışık toplarından biri kapalı kapmın altından kayıp önümde süzüldü.

Her tarafta raflar ve saklama alanlarıyla dolu büyük bir odaya kısmen dönük halde kapının yanında duruyordum. Çoğu müzenin yalnızca koleksiyonlarının ufak bir kısmını sergilediğini ve çoğu parçamn müzenin içinde, genellikle bodrumunda özel depolama alanlarında olduğunu biliyordum. Wharton'ın görünüşe göre bir bodrumu yoktu ve bu büyük odayı depolamaya ayırmıştı.

Oda zifiri karanlıktı ama bu beni derinliklerini görmekten alıkoymuyordu ve görebildiğim şey muhtemelen ısı kontrollü cam duvarlı bölmelerdi. Bölmeler görünüşte

döner resimlere benzeyen şeyleri saklıyordu. Şüphesiz çok pahalı resimler.

Işık topu enerjiyle çatırdadı. Evet, artık neredeyse duyabiliyordum. Sabit bir vızıltı, çoğu insanın duyamayacağı kadar alçak bir sestti. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu ve ışık topunun benden enerji çekmeye çalıştığını fark ettim.

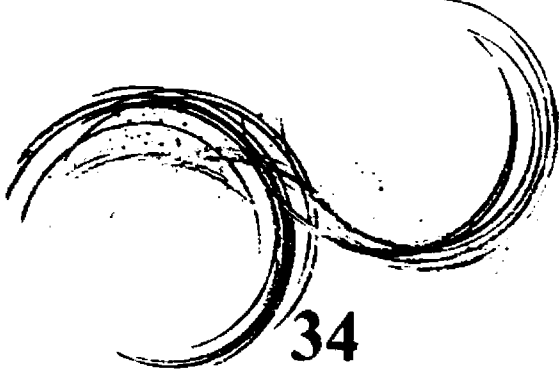
Peki, buz gibi bir vampirin ne kadar enerjisi vardı?

Bilmiyordum ama ışık topu enerji çektikçe şekil almaya başladı ve ağzım açık kaldı. Daha çok şekil aldıkça ağzım daha da açıldı.

Pamuk şekerin bir çubuğun ucunda fırıl fırıl toplanması gibi, ışık partikülleri etrafında toplanıyor gibiydi.

Işık partikülleri şekil almaya başlayan ışık topuyla birleşti. Bir insan şekli alıyordu ve ağzım tamamen açık kaldığında uzun, ince boylu bir adamın belirsiz figürü tam olarak önümde duruyordu.

Eğer yanlış görmüyorsam hafifçe eğilerek selam verdi.

34

Neredeyse eğilerek selamına karşılık veriyordum ama kendimi durdurdum.

Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ve nedenini gördüm. Çatırdayan, coşkun, insana benzer özü bana ulaştı. Bana bir virüse saldıran beyaz kan hücresini anımsatıyordu. Neler olduğundan emin değildim, ta ki aklıma dank edene kadar: Benden enerji çekiyordu.

Harikulade.

O birleşik bir bütün değildi. Birkaç kez vücudunu meydana getiren ışık enerjisi dağılmış gibi göründü ve korkmuş balıklar gibi saçıldı ama tekrar bir araya gelerek önümde duran uzun, ince adamı oluşturdular.

Karşımdaki varlık başını hafifçe bir yana yatırdı ve bunu yaparken kısa bir hayal düşüncelerimde belirdi. Nazik bir yaşlı adamla karışımın hayaliydi bu. Küçük bir binanın önünde mutlu bir şekilde gülümseyerek duruyorlardı. Elbette aynı binanın fotoğraflarım görmüştüm, özellikle de son

birkaç günde. Burası Wharton Müzesi'nin orijinal altı yüz elli metrekairelik alanıydı. Fotoğrafta mutlu bir şekilde gülümseyen yine aynı yaşlı çift vardı.

Wharton'lar.

Ardından düşüncelerimde tek bir kelime belirdi. Açıkçası bunu düşündüm mü yoksa duydum mu bilmiyordum. Her halükârda hemen kulak zarımın içinde belirdi:

“Gel.”

Bununla beraber artık Bay Wharton olduğunu düşündüğüm varlık uzaklaştı. Uzaklaşırken biçiminin bir kısmını kaybetti ve uçan, parlayan bir amip gibi görünüyordu.

Onu takip etmemi istiyordu. Bu kadarından emindim.

Biçimsiz enerji topunu, Yerli Amerikan sanatı, Afrika ve Çin sanatı sıralarını ve raflarını geçerek, hatta düzinelerce sıra geçerek arka salonun derinliklerine kadar takip ederek isteğine uydum. Rafların çoğunluğu ahşap ve kil heykellerle, hâlâ ciddi zararlar verebilecek gibi görünen silahlarla ve paha biçilemez olması gereken mücevheratla doluydu. Mücevherler, bazı daha narin parçalar gibi, cam kasaların ardındaydı. Olması gerektiği gibi, Bay Wharton gideceği yeri biliyor gibiydi.

Metal masalar, türlü boyutlarda ve şekillerde kutularla sıralı küçük yollama ve kabul odasını geçtik. Bazıları gönderilecek gibi görünüyordu. Şüphesiz, bazılarının hâlâ gelmesi, teslim alınması gerekiyordu. O kutuların içinde ne olduğu tahmin edilemezdi.

Bay Wharton beni daha derinlere götürdü. Artık tüm insan biçimini kaybettiğinden parlayan ışık topu beni derinlere götürdü. Burası daha loştu ve birkaç sıra aşağıda yalnızca tek bir güvenlik kamerası vardı. Eddie beni görmekte zorlanacaktı. Kuşkusuz, bu arkalarda ne halt ettiğimi merak edecekti. Ben de merak ediyordum.

Bay Wharton sola döndü. Sola döndü derken, Bay Wharton'ın hayaletimsi izinin bazı rafların içinden geçip bir yan koridora girdi demek istiyorum. Ben eski usulle sola döndüm.

Devam etti, haliyle ben de öyle.

Gördüğüm kamera bu yan koridora ulaşmıyordu; yani bu, Bay Wharton'la yalnız olduğumuz anlamına geliyordu. Koridorun uzak ucunda belirsiz bir tabut gibi görünen devasa bir derin dondurucu vardı.

Müzenin böylesi bir dondurucuya neden ihtiyacı olduğundan emin değildim, ta ki dışarıda gördüğüm küçülmüş kafaları hatırlayana dek. Kuşkusuz, müze biyolojik şeyleri dondurucuda saklıyordu. En azından benim bir küçülmüş kafa koleksiyonum olsaydı yapacağım şey bu olurdu.

Çatırdayarak, enerji tükürerek ve bir insan meşalesi izlenimi gibi elinden gelerek Bay Wharton tekrar cisimleşti. Dondurucunun yanında durdu.

Ben yaklaşırken Bay Wharton bana erişim sağlamak için gerçekten kenara çekildi.

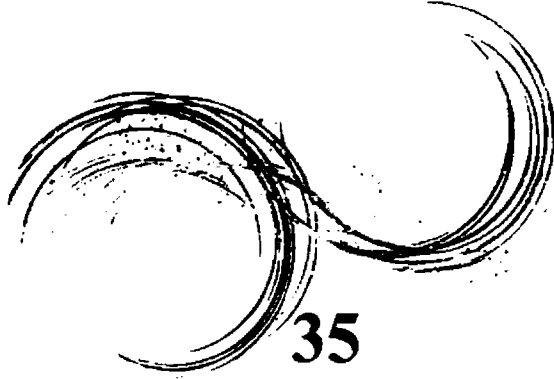
Görgülü hayalet. Hoş.

Aşağı uzanıp kapağı yavaşça açtım. Serin hava ve donmuş et kokusu hızla dışarı çıktı ve dönen pus geçtiğinde son

derece ölü bir surat, bir müze koruması üniforması içinde
dondurucunun derinliklerinden bana bakıyordu. Sanırım
Thad'i, kayıp güvenlik görevlisini bulmuştum.

İki günde iki ceset.

Serideydim.

Geç bir saatti ve Kingsley'nin geniş salonunda otuyordum. Son birkaç saati çeşitli Santa Ana cinayet dedektifleriyle konuşarak geçirmiştım. Soru sormayı bitirdiklerinde ve cevaplarımdan tatmin olduklarında Kingsley'ye kısa mesaj attım, beni evine davet etti.

Franklin, Kingsley'nin uşağı, mutfakta gürültülü bir şekilde içeceklerimizi hazırlıyordu. Mutfak holün aşağısında ve bir köşeyle çarpma kapının ardındaydı. Bir şey gürültüyle çarptı, hatta belki de kırıldı.

"Sanırım Franklin gece yarısı misafirlerini hoş karşılamadığım belli ediyor," dedim.

"Neyse ki, Franklin'in bu konuda pek söz hakkı yok," dedi Kingsley. "Oğlun nasıl?"

"İyi değil."

"Üzgünüm, Sam."

Başımı sallayıp gözyaşlarına karşı koydum. Bugünlerde gözyaşlarının bu kadar çabuk gelmesi şaşırtıcıydı.

Karşımda bir buçuk sandalyelik alanda yayılan koca müdafaa avukatı doğruldu. Bir buçuk sandalyelik yer onu barındırmak için ancak yeterliydi. Kingsley'nin bana uzanmak istediğini anlayabiliyordum ama kendini durdurdu. Şüpheli bir katilin, tekrar cinayet işleyen bir katilin, müşterimin babasını öldüren bir katilin serbest kalması için sistemin eksikliğinden faydalandığını öğrendiğimde ilişkimiz hatırı sayılır derecede gerilemişti.

Bununla ilgili ciddi sorunlarım vardı. Kingsley'nin işini yaptığını biliyordum. Bunu anlıyordum. Fakat bu ona saygı duymak ya da onu sevmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu.

Kingsley, hakkını vermek gerekirse, konuyu daha fazla uzatmamıştı. Çoğunlukla geri çekilip sorunlarımı halletmemi beklemişti ve kendi hakkımı vermek gerekirse, acele bir karar vermemem gerektiğini biliyordum. Çok fazla insan fazlasıyla çabuk hareket ediyor ve ilişkilerini fazlasıyla çabuk bitiriyordu. Ne istediğiniz konusunda açık ve net olmanız gerekirdi.

Ben henüz açık ve net değildim. Hâlâ çatışma halindeydim.

Fakat artık bunun zamanı değildi. Uzun bir gün ve daha da uzun bir gece geçirmiştım. Artık tüm istediğim sıcak bir kucak, sıcak bir gülümseme ve sıcak bir bedendi.

Fang'le iletişime geçme fikri aklımdan geçmiş olmasına rağmen aklıma hemen Kingsley'nin gelmiş olması sürpriz değildi. Fang fikri akla yatmıyordu. Fang hâlâ bir ara-

ya getirmem gereken tamamen yeni bir yapbozdu ve buna hazır değildim, henüz değil. Tüm bu olup bitenler arasında değil. Kingsley bir piç kurusu olmasına rağmen tanıdıktı, sevillebilirdi ve de çok sıcaktı.

Mutfaktaki patırtı kesildikten biraz sonra Franklin içecek tepsisiyle oturma odasında belirdi. İkimizin de önüne birer kadeh koyup geri çekildi. Franklin mutlu değildi. Ayrıca çalışma gerektiren biriydi. Kelime anlamıyla. Adamın parça parça birçok farklı adamdan bir araya getirildiğine emindim. Kingsley'nin onunla nerede tanıştığını bilmiyordum. Böylesi bir yaratığın bir kurt adama neden hizmet ettiğini hayal edemiyordum ama burada bir yerde büyük bir hikâye vardı. Kingsley bana uşağın hikâyesini anlatacağına söz vermişti. Bir gün. Eğer olur da Kingsley'ye öfkeli olmayı bırakabilirsem en sonunda bunu duyabilirdim.

“Başka bir şey var mı?” diye sordu uşak. Hafif melodik aksam tam olarak kestirmek neredeyse imkânsızdı. İngiliz olabilirdi ama bu şimdiye kadar duyduğum bir İngiliz aksanı değildi. *Eski İngilizce* kelimeler de akla geliyordu. *Eski İngilizcede* olduğu gibi. Bunun bir psişik sezi olduğundan emindim ama yanılıyor da olabilirdim. Franklin'in kaç yaşında olduğunu henüz öğrenmemiştim.

“Teşekkür ederim, Franklin. Başka bir şey yok,” dedi Kingsley eliyle gitmesini işaret ederek.

Uşak başıyla selam verdi. “Eğer siz ve hanım bir şey isterseniz lütfen beni derin ve tatmin edici uykumdan uyandırmaktan çekinmeyin.”

“Çekinmeyiz, Franklin. Şimdi, git bakalım!”

Franklin eğildi, arkasını dönüp uzun adımlarla uzaklaştı, bacakları beraber çalışmıyor gibi görünüyordu. Neredeyse sanki iki farklı vücuttan iki farklı bacakmış gibilerdi. Kabullenmeye başladığım bir teori.

Kingsley şarabına uzandı. “İç bakalım, canım.”

Kendi içeceğime uzandım ama bu, şarap değildi. Bu, soğutulmuş hemoglobindi ve acele edip içmezsem yüzey katmanı pıhtılaşır.

Soğuk bardağı iki elimle alıp burnuma getirerek güçlü bakırımsı kokuyu derince içime çektim. Metalik, zengin, canlı. Kadehi dudaklarıma götürdüm, o ilk kan damlası bir sigara tiryakisinin rahatlamasına benzeyen bir ürpertiye neden oldu.

Kanın tadına alışıp bundan gerçekten hoşlanmak uzun, çok uzun zaman almıştı. Fakat kana göre değişiyordu. Plazma ne kadar hoşsa, o kadar hoşuma gidiyordu. Hemoglobin ne kadar safsa verdiği his o kadar iyi oluyordu. Daha keyifli, hem de daha faydalı his. İyi kan bana fazladan enerji veriyor, güç katıyor ve daha iyi bir yaşam hissi sunuyordu.

Fakat tercih ettiğim kan –ya da mecburiyetten–, işleyen bir hesabımın olduğu Norco yakınlarındaki bir mezbahadan geliyor. Haftada bir malı kapıma getiriyorlar, hiçbir soru sormuyorlar ancak bunun bilimsel amaçlar için olduğuna inanıyorlardı. Kan sıklıkla kürkle, deriyle ve ne olduklarını tam bilemediğim, *bilmek istemediğim* diğer yüzen şeylerle dolu oluyordu. Bu son derece iğrençti ama beni besliyor ve şüphesiz hayatta tutuyordu.

Bu kan farklıydı. Bu kan ilahiydi. Bu kan, bundan emindim, bir insana aitti. İçinde hiçbir yabancı madde yoktu. İpeksi pürüzsüzlükteydi, tazeydi ve beni kesinlikle canlandıran bir hayat gücüyle doluydu.

“Susadın mı?” diye sordu Kingsley.

Gözlerimi açtım. Kendimi içi ince bir kan filmiyle kaplı boş kadehin içine bakarken buldum.

“Çok,” dedim. “İçini yalasam hakkımda kötü düşünür müsün?”

“İsraf etme, fazlasını isteme, derim.”

Dilimi içinde gezdirerek, aç bir şekilde yaladım ve yalnızca o an ne kadar korkunç göründüğümü fark ettim. “Bu, olduğunu düşündüğüm kadar korkunç görünüyor mu?” diye sordum.

Sırıttı. “Daha beter.”

“Harika.” Fakat bu, işaretparmağımı son birkaç kan damlasını sıyırmak için kullanmaktan alıkoymadı.

Kingsley beni şaşkın bir ifadeyle izledi. Üstünde bir bornoz vardı ve başka pek bir şey yoktu. Bacakları öylesine kıllıydı ama aynı zamanda kasla da doluydu. Ayak parmaklarının alışılmadık şekilde uzun ve de kıllı olduğunu gördüm. Onlara baktığımı gördüğünde parmaklarını kıpırdattı. Korkmuş on fare gibi görünüyorlardı.

“Kan içmeye gitgide daha çok alışıyorum,” dedim.

“Er ya da geç olacaktı.”

“Yani, hayvan kanından her zaman nefret edeceğim ama bu insan kanı neredeyse orgazma benziyor.”

“Daha güçlü hissediyor musun?”

“Her açıdan, ama saat çok geç ya da daha doğrusu çok erken ve yorulduğumu hissediyorum.”

“Merak etme. Kan seni birkaç günden fazla idare edecektir. İçtiğin o berbat domuz ve inek pisliğinden çok daha fazla hem de.”

Bunu daha önce tecrübe etmiştim. İnsan kanı beni bambaşka bir şekilde canlandırıyordu. Öyle ki insan kanı içmem gerektiğini anlıyordum. İnsanları öldürmem gerekliydi. Bu şekilde tasarlanmıştım.

“Peki, bu kimin kanı?” diye sordum.

“Gerçekten bilmek istiyor musun?”

“Hayır. Evet. Lanet.”

Kingsley ayağa kalktı ve kalkarken bana malları gösterdi. Bunu amaçladı mı amaçlamadı mı bilmiyorum ama yüce İsa. Gerçekten bunu görmüş müydüm? Tanrım o şeyle etrafta nasıl yürüyordu?

Kingsley, müdafaa avukatı, kurt adam –ve şimdi de görünen o ki *sapık*– bana biraz önce tüm zamanların en büyük dikiz şovunu verdiği dair hiçbir belirti göstermeksizin yanıma oturdu.

“Seninle küçük bir sır paylaşacağım,” dedi ve şarabının geri kalanını sanki alkol aromalı Kool-Aide gibi kafasına dikti.

“Bu bir sır değil,” dedim. “Ve hiç küçük değil.”

“Affedersin?”

“Yok bir şey.”

Fakat suratında nispet yaptığına dair ufak sırıtışı yakaladım.

“Devam et,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bu kez bornozunu kapalı tutmaya çalış.”

“Kapalı tutmak için elimden geleni yapıyorum.”

Dolgun dizine hafifçe vurdum. “Daha iyisini yap, koca oğlan. Şimdi bu kadar büyük olan sır ne?”

Geri yaslandı ama bu kez bornozu yeterince iyi kapalı tuttu. “Kan bir bağışçıdan, Sam.”

“Bir bağışçı mı?”

Başını salladı.

“Gönüllü bir bağışçı mı?” dedim.

“Yeterince gönüllü,” dedi.

“Kulağa pek hoş gelmiyor.”

“Göründüğü kadar kötü değil.”

“Ama yine de kötü mü?”

“Belki de korkunç. Dehşet.”

“Belki de bana bildiğini anlatmalısın.”

“Dışarıda henüz tanıştırılmadığın bir vampirler dünyası var, Sam. En azından henüz tanıştığını sanmıyorum.”

Hemen Dedektif Hanner’ı düşündüm. Onun bir vampir olup olmadığını bilmiyordum ve kesinlikle başka vampirlerle tanıştırılmamıştım.

Müdafaa avukatı devam etti. “Türünün ilki sen değilsin, Sam ve sana saldıran vampir de sonuncusu değildi.”

Bunu bilmek içimde alarm zilleri çalmasına neden oldu. Doğrusunu söylemek gerekirse dışarıda benim gibilerin ol-

duğunu bilmek hoşuma gitmedi. *Kendimi* biliyor ve kendime güveniyordum. Başkalarına güvenmiyordum. “Daha kaç tane var?” diye sordum.

“Çok değil. Hatta oldukça az.”

“Binlerden mi bahsediyoruz?”

“Yüzler, belki. Dünyanın çevresine yayılmış halde.”

Yine de Fullerton’da iki tane var, diye derin derin düşündüm ama bir şey söylemedim. Bana saldıran (ve ardından birkaç ay önce bir vampir avcısı tarafından öldürülen, daha sonra benim için gelen aynı avcı tarafından) ve şimdi belki de Dedektif Hanner. Eğer beni de dahil ederseniz yalnızca Orange County’de üç tane vardı. Hatta yalnızca Fullerton’da üç tane vardı.

Kingsley devam etti: “Burada, Güney Kaliforniya’da ve özellikle de Los Angeles’ta normalden daha fazla vampir toplanması var.”

“Birisiyle tanışmış olabilirim.”

“Kim?”

Dedektif Hanner’ın sırrını ortaya çıkarıp çıkarmadığımı merak ederek tereddüt ettim. Ne de olsa bir çeşit eskiçağ vampir/kurt adam kan davası olup olmadığından emin değildim. (Eğer varsa da neden bana bunun hakkında hiçbir şey söylenmemişti?)

Kingsley uzanıp sıcak elini dizimin üstüne koydu. İç çektim. Sıcaklık için can atıyordum. Sokulan çocuklarımın kucaklamalarının ardından bir erkeğin sıcaklığı ikinci en iyi şeydi.

“Merak etme, Sam. Yerel vampirlerin çoğu benim arkadaşlarım,” dedi.

“Arkadaşlar?”

“Yakın tanıdıklar. Bir nevi doğal olarak birbirimize çekiliyoruz.”

“Sürmekte olan bir savaş gibi bir şey yok değil mi?”

Kıkırdadı. “Savaş mı?”

“Bilirsin, *Alacakaranlık* ya da *Yeraltı*’ndaki gibi.”

Dizimi birazcık sıktı. “Ne için kavga ediyor olacaktık?”

“Dünya egemenliği? İnsanlığın kanı?”

“Dünyayı kontrol eden başkaları var, Sam ve son derece insanlar. Ben bile onlardan korkuyorum.”

Ona Fullerton dedektifinden bahsettim. Ben anlatırken Kingsley başıyla onaylayıp gülümsedi. “Eski bir arkadaş.”

“Ne kadar eski?”

“Senin ve benim birleşimimizden eski. Neyse, Hanner diğer ölümsüzler gibi topluma karışmak için önlemler aldı.”

“Yani ortalıkta koşturup insanları öldürmüyorlar.”

“Sandığın kadar sık değil.”

“Ve bağışçılar da burada devreye giriyor.”

“Evet.”

“Peki bu bağışçılar kim?” diye sordum.

“Seçilmiş insanlar.”

“Nasıl seçiliyorlar?”

“Çoğu sevgili. Bazıları düşman. Birkaçı aç bir vampirle yolu kesişecek kadar talihsiz.”

“Bu bağışçılar gerçek vampirlere kan verdiklerini biliyorlar mı?”

“Benim tahminim hem evet hem de hayır. Belki de daha çok güvenilen birkaç tanesi biliyordur.”

“Ya diğeri?”

“Diğerlerinin kanını son derece gönülsüz verdiğini tahmin ediyorum.”

“O halde neden onlara ‘bağışçılar’ diyorsun?”

“Kulağa daha iyi geliyor, sence de öyle değil mi?”

Boş kadehi elimde döndürdüm. Az miktarda kalan kırmızı şey çoktan kurumuştı. Birdenbire midemde rahatsızlık hissettim. Peki, bu kan kime aitti? Asla bilemeyebilirdim.

Ani bir zayıflık dalgası vurdu. Güneş doğuyordu. “Sı-zacak bir yere ihtiyacım var,” dedim.

“*Mi bed es su bed.*”*

“Bu şimdiye kadar duyduğum en kötü İspanyolca.”

Dizimi biraz daha sıktı. “Ben artık kalkıyorum zaten. Yatağı sen alabilirsin.”

Yüreğim biraz ezildi.

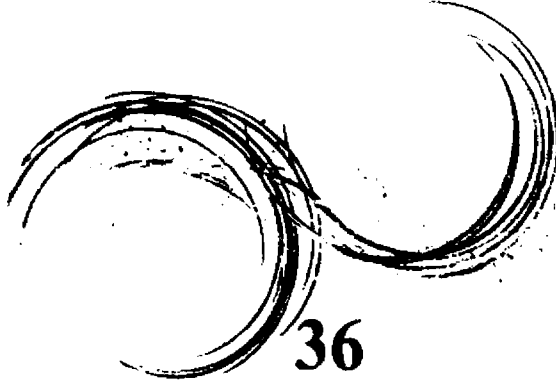
“Yanlış olan bir şey mi var, Sam?”

Kingsley’yi hâlâ affetmemiştim ama dokunuşunu gerçekten özlüyordum. “Ben uyuyana...” Duraksadım, ardından tekrar denedim. “Ben uyuyana kadar benimle yatar mısın?”

Işıl ışıl gülümsedi. “Zevkle. Franklin’i uyandırıp pencereleri bazı battaniyelerle ya da benzeri şeylerle örterek vampir önlemi almasını sağlayacağım.”

“Oh, harika,” dedim ilk tükenmişlik dalgası vururken. “Benden nefret etmesi için ona daha çok sebep ver.”

**(İsp.) Benim yatağım senin yatağındır. (ç.n.)*

36

Çalar saatimi beni uyandırması için genellikle mümkün olduğunca yüksek sese ayarlamama rağmen kendimi ceptelefonumun çalışına en siyah derinliklerden uyanırken buldum.

Dördüncü çalışla beraber neredeyse tekrar canlanmışım.

Beşinci çalışla Kingsley'nin komodininin üstünden telefonu aradım. Zamanı bir an için gördüm: 10.18. Aynı zamanda arayanı da bir an için gördüm: Aaron King, öldürücü gülümsemeye sahip eski Los Angeles dedektifi.

Telefonu yanıtladım. En azından yanıtladığımı sanıyorum. Telefonumun bir tuşuna basıp en iyisini umut ettim.

“Alo?”

“Yalnızca ‘alo’ mu dedin?” dedi Aaron King.

“Öyle sanıyorum, evet.”

“Sesin ölen bir kurbağanınki gibi geliyor.”

“Sandığından daha yakınsın.”

“Haberlerim var,” dedi.

“Gece boyunca çalıştığını söyleme.”

“Şeytan azapta gerek. Ayrıca bu günlerde pek uyuyamıyorum.”

Biraz daha doğruldum. Kingsley’nin çoktan gittiğini gördüm. Odadaki perdeler sıkıca çekilmişti. Bir battaniye, belki de bir yatak alezi, yatağın üstündeki küçük bir pencerenin üstünde, hatta düzgün bir şekilde asılıydı. Franklin beni çok sevmiyor olabilirdi ama iyi iş çıkarmıştı.

“Haberlerin neler?” dedim.

“Buena Park’taki bir çocuktan az önce bir telefon aldım. İlandaki adamımızı tanıdı. Görünüşe göre Lauren ve Maddie’nin arkadaşı büyük bir uyuşturucu kuryesi ve her yönüyle korkutucu bir adam.”

“Titreyişimi görmelisin. Bağlantımız başka ne biliyor?”

“Adamın adı Carl Luck. Tanınmış bir uyuşturucu satıcısı ve pornocu.”

“Annesi onunla gurur duyardı.”

“Bağlantımızın son duyduğuna göre, Bay Luck Simi Valley’de yaşıyor.”

“Dünyanın porno başkenti.”

“Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun.”

“İyy,” dedim. “Hepsi bu kadar mı?”

“Hayır. Daha da iyiye gidiyor.”

“Daha iyiyi severim.”

“Görünen o ki, Carl Luck Simi yakınındaki Moon Feathers adındaki bir Kızılderili kumarhanesinde içip kumar oynuyor.”

“Uygun bir isim.”

“Öyle sanıyordum,” dedi. “Neyse, Carl Luck için bir geçmiş kontrolü yaptım.”

“Ve?”

“Ve hiçbir şey yok.”

Bunun hakkında düşündüm. “Belki bu gerçek ismi değildir.”

“Belki bu onun kumar *nom de plume* ’udur.”

“Kendine Carl Loser demekten iyidir.”

Hattın diğer ucunda King’in neredeyse sırttığını görebiliyordum.

“Neyse, isminin önemi yok,” dedim. “Kendine isterse Pepé Le Pew desin. Moon Feathers’ta ortaya çıktığı sürece sorun yok.”

“Onun kötü adam olduğu kısmı aklına getir. Unutma, Maddie’nin annesini öldürmüş olma ihtimali çok yüksek. Ayrıca sakın bana son derece iyi eğitilmiş federal ajanlığını satmaya kalkışma.”

“Ben son derece iyi eğitilmiş bir federal ajanım, bana bir şey olmaz.”

“Lanet olsun.” Duraksadı, ardından ekledi. “Seninle birlikte gelmek, belki çocukları da destek olarak getirmek istiyorum.”

Aaron’ın, başımı salladığımı görmemesine rağmen başımı iki yana salladım. “Hayır. Yalnız gitmek istiyorum. İyi olacağım. Söz veriyorum.”

Bu hoşuna gitmedi. Onu suçlamıyordum. Bu benim de

* *Takma isim.* (ç.n.)

hoşuma gitmezdi. İşin aslı, çocuklar yoluma çıkabilirlerdi. “Telefonumu elimin altında bulunduracağım. Bir şeye ihtiyacın olursa ara,” dedi.

“Arayacağım.”

“Söz ver.”

“İzci sözü.”

Daha da katılarak güldü. “Tamam, bir federal ajana inanırım ama bir izci oğlan olmadığını *biliyorum*.”

Bir sessizlik oldu, Aaron’ın canını sıkan bir şey olduğunu hissettim. Onu bekledim. Yirmi saniye sonra konuştu ve bunun uzun süre düşündükten sonra olduğunu sezdim. “Dün akşam bana baktığını gördüm.”

Bunun nereye gideceğini sezerek bekledim.

“O bakışı biliyorum,” dedi.

“O bakış neymiş?”

“Tanıma,” dedi yalnızca.

Hemen yatak odasının dışında birinin temizlik yapma sesini duydum. Bir masanın üstündeki şeyler kaldırılıp ardından tekrar yerleştirildi. Kingsley’nin bir temizlikçi kullanmadığını biliyordum. Bu yalnızca Franklin’di. Sırık boylu, yamalı bir adamı tüy bir tozluk kullanırken yakalama düşüncesi beni neredeyse güldürecekti.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordum ama tam olarak ne demek istediğinden emindim.

“Kim olduğumu biliyorsun.”

“Öyle mi?”

“Bana aptalı oynama, evlat. Dün akşam gözlerinde o bakışı gördüm. Nasıl bildin?”

Artık kendi kendine mırıldanan Franklin'i duydum. Mırıldanırken bir yandan da toz alıyordu. Belki de bir düzine farklı adamdan oluşan bir adam. Kapımın dışında Frankenstein ve telefonda Elvis vardı.

Hayatım çok tuhaf.

“Bazı şeyler biliyorum,” dedim.

“Nasıl?”

“Kimileri buna Tanrı vergisi diyor. Bense buna ne diyeceğimi bilmiyorum.”

“Altıncı his ya da öyle bir şeyden mi bahsediyoruz?”

“Evet, öyle bir şey.”

“O halde senden sır saklanmıyor.”

“Her zaman aldığım psişik sezgilerimi kontrol edemememe rağmen sıklıkla hayır,” dedim.

Hattın diğer ucunda neredeyse başıyla onayladığını görebiliyordum. “Sırlar hakkında bir iki şey bilirim, küçükhanım. Özellikle de bu kadar büyük bir sırrı uzun bir süre tuttuktan sonra.”

“Bahse girerim öyledir,” dedim ancak bunun gittiği yerden hoşlanmıyordum.

Duraksadıktan sonra, “Ve senin de büyük bir sırrın var,” dedi.

“Yorum yok,” dedim.

Mikrofona doğru hafifçe kıkırdadı. “Yardıma ihtiyacın olursa beni ara. Psişik ya da değil, o kumarhaneye yalnız gitme fikrin hoşuma gitmiyor.”

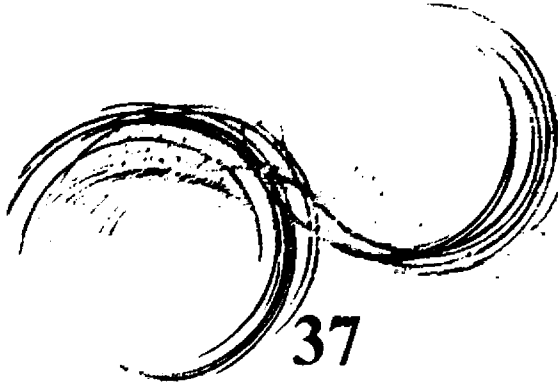
“Başımın çaresine bakabilirim.”

“Belki,” dedi, artık sesini gizlemeye zahmet etmiyor-

du. Ahenkli ve derin, yaşla keskinleşmiş ama elmalı pay kadar tanıdık bir Güneyli genizden konuşması geldi. “Her halükârda, küçük anne, bir kahve zamanı buluşup sırlarımız hakkında konuşalım.”

“İyi bir plana benziyor,” deyip ürperdim. İlk konserindeki bir genç gibi hissettim. Bir Elvis konseri, daha azı değil.

Hafifçe kıkırdadıktan sonra kapattı.

37

Öğleden sonra erken saatlerdi, oğlumun yanında yataкта oturuyordum. Perdeler sıkıca çekiliydi ama hâlâ zayıf, perişan ve son derece tükenmiş hissediyordum kendimi.

Uyanık olmamam gerek. Karanlıkta uyuyor olmalıydım.

Elbette, gerçekten uyuyup uyumadığım hâlâ yanıtlanmamış bir soru. Birkaç yıl önce, uğradığım saldırıdan hemen sonra ve Danny hâlâ destekleyici bir koca olmaya çabalarken bir deney yapmıştık. Ben uyurken beni yakından izlemişti. Vardığı sonuç (ve bunu bildirirken cidden şaşırılmış görünmüştü) hareket ediyor ya da nefes alıyor ve hatta hayattaymış gibi görünmediğimdi. Muhtemelen morgdaki bir ceset gibi görünüyordum.

Danny'den bahsetmişken, ben gelene kadar burada beklemişti ve kusmak istememe neden olan ufak bir bel hareketi içeren uzun ve ürkütücü bir şekilde beni kucaklamıştı.

Yani, bu neydi ki? Oğlumuz bir hastane yatağında yattarken o da bana mı asılıyor?

Dizimi kasığına geçirmemek tüm irade gücümü almış-

tı. Ardından omzumu sıvazladı, çarpık bir sırtışıla üzgün bir yavru köpek bakışı attıktan sonra hızlıca ayrıldı. Ne de olsa kovalaması gereken ambulanslar vardı.

Tekrar ürperdim.

Penceredeki bir açıklıktan gelen bazı başıboş güneş ışınları uzak duvara yayıldı, yalnızca ona bakmanın bile üstümde kötü bir etkisi var gibi görünüyordu. Güneş ışığı, açıkçası, beni güçsüz bırakıyordu. Aynı zamanda fiziksel olarak canımı ölesiye yakıyordu, ki bu benim koruma olmaksızın yeterince uzun süre güneş ışığına maruz kalırsam son derece acı verici ve perişan bir şekilde ölebileceğime inanmama yol açıyordu.

Ölümsüzlük de bir yere kadar.

Oğlum hâlâ hareket etmemişti. Hemşireler gelip gitmişlerdi. Çoğunun moralimi yerine getirmeye çalışmasına rağmen hepsi de bana üzgün suratlarla gülümsedi. Bir oğlan çocuğunun uzun süre şuursuz halde yatıp bu kadar hasta olmasından dolayı doktorların bu denli endişelenmesinin sevgi dolu bir anne için iyi görünmediğini biliyorlardı.

Yine de gülümseyerek ince şeyler söylediklerinde başımla onaylayıp sözcüklerini kabul ettim, gittiklerindeyse gözyaşı döktüm.

Dedektif Sherbet odaya girdiğinde ağlamıyordum. Koca adam elinde hediyelerle geldiğinde bir elinde ipini zarifçe tuttuğu helyum dolu balonu ve diğerinde bir avuç çiçeği görmek gülümsememi sağlamak için yeterliydi. Gözlerini kırpıştırarak, gözleri odadaki kasvete uyum sağlayarak orada durdu.

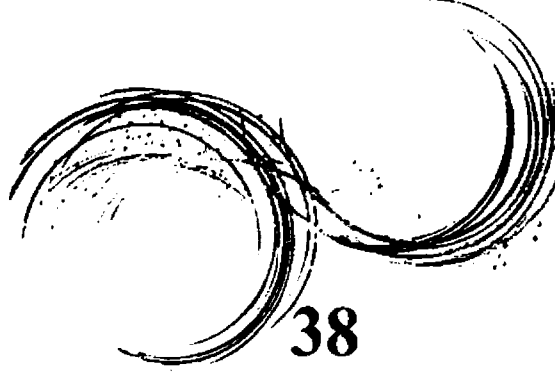
Gözlerini kırparken ve ışığa uyum sağlarken yataktan yavaşça kalktım, odanın diğer ucuna geçip ve kollarımı dektifi şaşırtan bir hareketle boynuna doladım.

“Affedersiniz, hanımefendi ama doğru yere mi geldim?” diye sordu.

“Kesinlikle öyle,” dedim. Hâlâ ona sarılıyordum. Tanrım, öylesine sıcaktı ki.

“Hâlâ bana sarıldığımı farkındasın, değil mi?” dedi ama balonu diğer eline aldığını ve ardından boş elini kafam hafifçe okşamak için kullandığını hissettim.

Konuşamıyordum. Onun yerine içimden büyük, boğucu bir hıçkırık çıktı ve ona kimseye sarılmadığım kadar sıkı sarıldım, gözyaşlarım gömleğine aktı.

38

Kolunun altında saklı, önceden görmediğim, büyük ve yağlı bir donut poşeti vardı.

Artık oğlumun yatağının ayakucunda karşılıklı oturuyorduk. Yağlı donut kokusu hem lezzetli hem de mide bulandırıcıydı. Sherbet bir donut üzerinde çalışıyordu. Şekerlemesi kopup gömleğinin ve kalın bacaklarının üstüne döküldü. Şekerleme parçacıklarını görmezden geldi. Ben lezzetli göründüklerini düşünüyordum.

“Sana da bir tane teklif ederdim,” dedi. “Ancak hayır diyeceğini biliyorum.”

“Yine de teşekkür ederim ama aç değilim.”

“Tanrım, bunu söyleyeceğini nasıl bildim?” diye sordu lokmaları arasında.

“Çünkü vücudunu bir gram olsun düşünen herhangi bir insan o çerçöpü ağzına koymaz.” Ki bu bir yalandı. Donut yemeyi seviyordum. Yalnızca onları yiyemiyordum ya da başka bir şeyi.

“Tabii vücutları yok edilemez olanlar haricinde,” dedi Sherbet düşünmeksizin.

Kalbim sıkıştı. *Yüce İsa, Sherbet ne biliyordu?*

Çiğnemeyi kesip meraklı bir şekilde bana baktı. “Bir hayalet görmüşe benziyorsun. Rahatla, doktorum kalbimin bu kadar güçlü olmaya hakkı olmadığını söylüyor.”

Tekrar nefes aldım. *Yüce Tanrım.*

“Sen de kalbini limitlerine kadar zorlayayım dedin, öyle mi?”

“Pek sayılmaz,” dedi parmaklarını emerek. “Yalnızca donut seviyorum.”

Poşete dalıp pembe ve serpintili bir şey alırken başımı iki yana salladım. “Bunlara iyice bayılmaya başladım,” dedi.

“Bu arada oğlun nasıl?” diye sordum.

Sherbet elinde donutla bana baktı. “Pembe bir donut çıkarıyorum ve hemen aklına oğlum mu geliyor?”

“Evet ve hayır.”

Donut bir anda ağzına gidivermişti. Pembe şekerleme kalın, polis bıyığını kapladı. “Elbette iyi. Onu çok seviyorum ama kesinlikle yanlış bir şey var.”

“Nasıl yanlış?”

“Onu annesinin kıyafetleri içinde, özellikle ayakkabılarıyla yakalayıp duruyorum.”

“Yanlış olan onu yakalaman mı yoksa onları giymekten hoşlanması mı?”

“Her ikisi de, sanırım. Bazen ağlamak istiyorum.”

Sessizdik ve arkamdaki duvar saati öylesine gürültüyle

ses çıkarıyordu ki içindeki dişlilerin birbirine geçişini duyabiliyordum. Sherbet ne kadar ahmak olduğunu anladı.

“Bak, üzgünüm,” dedi. “Senin ufaklığın burada hayatı için mücadele ediyor ve ben, benimki Nanny McPhee* gibi giyindiği için mızımızlanıyorum.”

Başımınla onayladım, hiçbir şey söylemedim.

Sherbet uzanıp sıcak elini elimin üstüne koydu. Benimkini sıkıca tuttu, soğuktan kaçınmadı. Sanırım buz gibi elle-rime alışıyordu.

“Konuyu değiştirelim, olur mu?” diyerek teklifte bulundu.

Onaylayıp başımı çevirdim. Ağlamayacaktım. Ağlamaktan bıkmıştım.

“Kristal meth evinde ölü bulduğun adam cinayete kurban gitmiş.”

“Şaşırdım ve sarsıldım,” dedim. Ancak elbette ikisi de gerçek değildi. Uyuşturucuyla alakalı cinayetler yaygındı ve polis tarafından çabucak unutulurlardı.

“Hem de infaz tipi.”

“Onu, adını bilecek kadar umursuyor muyuz?” diye sordum.

“Hayır,” dedi Sherbet. “Umursamıyoruz. Bilinen bir bağımlı ve satıcıydı. Çok fazla şüpheli, çok az zaman var. Mekân kristal meth, kokain ve de diğer şeyler için ana istasyondur.”

“Fahişeler,” dedim.

* *Sihirli Dadı* filminin baş karakteri. (ç.n.)

“Ve girmemize gerek olmayan çeşitli çocuk istismarları.”

“Neyse onu söyleyelim, Dedektif. Çocuk köleler ve fahişelik.”

Dedektif rahatsız görünüyordu. Ben de kendimi rahatsız hissediyordum. Ağır bir şekilde başıyla onayladıktan sonra bitmemiş yemeğini poşetin içine bıraktı. Konu çocuk istismarına geldiğinde pembe donut yiyebilecek iştahı bulmak zor şey.

“Anladığımız kadarıyla çocuklar bir çeşit ödeme olarak kullanılıyorlar,” dedi.

Başımınla onayladım, genzimde safranın yükseldiğini hissettim.

Sherbet devam etti: “Maddie’nin annesi şüphesiz bu işe bulaştı ve artık, görünüşe göre ölü.”

“Ve küçük Maddie yalnız,” dedim.

Sherbet başıyla onayladı, sessiz kaldık. Bana döndü. “Davada ilerleme kaydediyor musun?”

“Biraz,” dedim. Aaron’ın Simi Valley’deki sıcak ipucundan bahsetmemeye karar verdim. Çoğunlukla bu aşamada her neredeyse, Maddie’yi canlı halde kurtaracakları konusunda polise yeterince güvenmediğimden belki de. Sherbet’e kesinlikle güveniyordum ama o yalnızca tek bir adamdı ve Simi Valley onun çöplüğü değildi. Hem de hiç.

“Yardıma ihtiyacın olursa haber ver,” dedi.

“Ne demezsin.”

Sherbet açıkça bana dik dik bakıyordu.

“Ne?” dedim.

“Yalnızca düşünüyordum.”

“Kendini incitme, Dedektif.”

Beni duymazlıktan geldi. “Araştırdığın davadaki şüphelilerin sonunda ölmeleri tuhaf.”

“Ne demek istiyorsunuz, Dedektif?”

“Geçen ay Jerry Blum davasının üstünde çalışıyordun.”

“Bunu nereden biliyorsun?”

“Benim de FBI’da arkadaşlarım var, Sam.”

“Aferin sana.”

“Müşterin için bazı soruşturmalar yapıyordun. Stuart bir şey.”

“Stuart Young.”

“Her neyse. Jerry Blum bir aydır kayıp.”

“Belki firar etmiştir.”

“Ya da ölmüştür,” dedi Sherbet.

Omuz silktim.

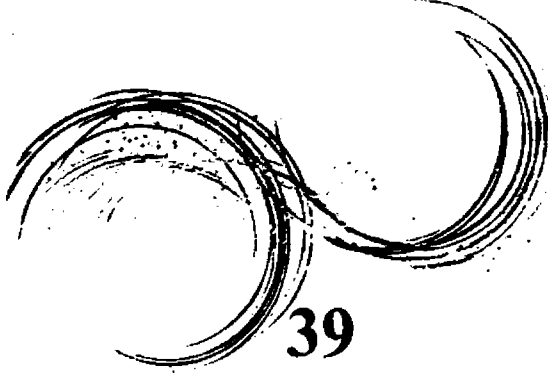
“Bu sefer ceset sayısını aşağıda tutmaya çalışalım, Sam.”

“İnsanlar ölür,” dedim. “Özellikle de kötü insanlar.”

“Bunu duymamış gibi yapacağım.”

Oğlum ufak bir ses çıkarıp uykusunda döndü. Dönerken onu çevreleyen siyah gölge onunla beraber döndü. Daha da hüsrana uğradım.

Sherbet omzumu sıvazlayıp ayağa kalktı. Uzunca ve dikkatlice baktıktan sonra gitti.

Orada mısın, Moon Dance?

Fang'den gelen kısa mesaj böyleydi. Süper sır kimliklerimiz artık ortaya çıktığımdan anonim mesajlardan mezun olarak ceptelefonu numaralarımızı birbirimize vermiştik ve gerçek insanlar gibi –ya da en azından ergenler gibi– mesajlaşıyorduk.

Hâlâ oğlumun yanında oturuyordum. Gün ortası oluyordu, zayıftım, üzgündüm ve yorgundum.

Selam, Fang. :(

Kısa bir gecikme oldu, belki bir dakika kadar. Kısa mesaj atmak, anlık mesaj atmak kadar hızlı değildi.

Neden üzgünsün, Moon Dance?

Oğlum.

Hasta olduğundan bahsetmiştin. Daha iyi değil mi?

Daha kötü, yazdım. Duraksadıktan sonra ekledim: Ölüyor.

Tüm yazabildiğim buydu ve bunu yazmak bile neredeyse imkânsızdı. Kelime öylesine olasılıksız, mantıksız ve gerçekdışı geliyordu ki. Kendi vampirliğimden bile. Benim

sağlıklı, mutlu, kurnaz, küçük oğlum nasıl ölüyor olabilirdi?

Odanın dışında bir doktor aceleyle geçti. Bir yerden bağırışlar duydum. İki hastabakıcı hızlıca onu takip etti. Doktorlar hayatlarını insanların fark ettiğinden daha çok riske atıyorlardı.

Bunu asla kaygısızca söylemezdin, yazdı Fang. Demek ki gerçek olmalı.

Ertesi birkaç dakikayı Fang'i oğlumun sağlığı konusunda son haberleri vererek ve vücudunu saran siyah haleden bahsederek geçirdim.

Titreşime ayarlamak zorunda kaldığım telefonumda uzun bir sessizlik oldu. Kalçamın üstünde ağırlığımı ayarlayarak uzandım ve oğlumun yüzünü okşadım. Yanıyordu.

Telefon titredi. Doktorlar onun nesi olduğunu biliyor mu?

Kawasaki Hastalığı olabileceğini söylüyorlar.

Bekle.

Fang'in hastalığı araştırdığını biliyordum. Ertesi beş dakika boyunca parmaklarımı oğlumun saçlarında gezdirdim. Telefonum tekrar vızıldadı.

Yalnızca % 2 ölüm oranı var, yazdı Fang.

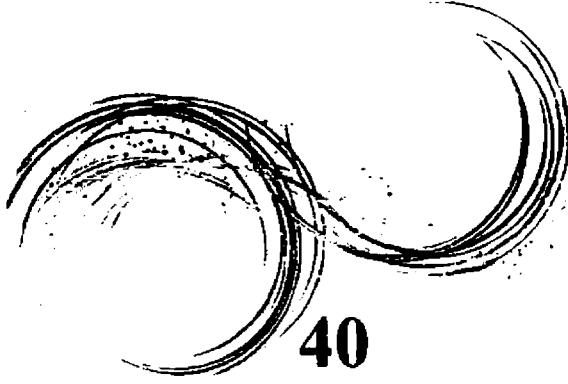
% 2 yeterli, yazdım.

Üzgünüm, Moon Dance. Keşke yapabileceğim bir şey olsaydı.

Ona yazmak üzereydim ki telefonumda Fang'den başka mesaj belirdi. Sade ve özdü:

Aslında, Moon Dance, sanırım oğlunu kurtarmanın bir yolunu biliyorum.

Bir yere gitme! Seni arıyorum.

Ana girişin dibinde, mümkün olduğunca gölgelere sığınarak, St. Jude Hastanesi'nin dışındaydım. Yine de tam anlamıyla tenimin yandığını hissedebiliyordum.

Tenim çok da umurumda değildi.

Fang çağrımı hemen cevapladı. "Merhaba, Moon Dance."

Kendimi hastane girişi önünde ufak daireler çizerek volta atarken buldum. Otomatik kapı ikide bir açılıp kapandı. Resepsiyon sekreteri bana pis bir bakış attı. Onu görmezden geldim.

"Konuş benimle, Fang."

"Konuşuyorum," dedi. Sesindeki heyecanı duyabiliyordum. "Oğlunu kurtarmamın bir yolu var."

"Ne yolu?"

Soruyu sorduğum an yanıtını biliyordum. Fang'le derinden bağlıydık veya düşüncelerini anladım ya da söylemek istediği şeyi sezdim. Sanırım nefesim kesildi.

"Hayır," dedim. "Mümkünatı yok. Bunu yapmam."

“Aklımı okudun, Moon Dance.”

“Elbette lanet olası aklını okudum. Oturmam gerekiyor.”

Riske gireceğim bir gölgeliğin hemen altında kaymak-taşından bir bank vardı ve oturur oturmaz hemen pişman oldum. Uzun kollu üstüme ve yoğun güneş kremime rağmen yanan tenimin kokusunu alabiliyordum.

Acıyı görmezden gelip yüzümü ellerime gömdüm. İnsanlar bana bakıyordu tabii ama bir çocuk hastanesinin dışında yas tutan bir anne yeni bir şey değildi.

Ama oğluna ölümsüz yaşam vermeyi düşünerek yas tutan bir anne tamamen farklı bir şeydi.

“Bunu yapamam, Fang. Bunu ona asla yapamam. Böyle bir şeyi nasıl teklif edebilirsin?” dedim.

“Lafımı tamamlamama izin vermedin ya da düşüncele-rimi okuduğun için konuşmama bile izin vermedin.”

Evet, dahası olduğunu biliyordum. Bunu anlatmaya hevesli olduğunu biliyordum ama çılgıncasına dönen hislerim başka düşüncelerini okumaktan alıkoydu. Hatta alıkoymaya devam ediyorlardı.

“Anlat,” dedim.

“Madalyon, Moon Dance.”

Tüm söylemesi gereken buydu. Bir anda ne demek istediğini ve nereye vardığını anladım.

Madalyon ya da tılsım veya her neyse. Saldırganımın altı yıl önce taktığı şey bana onu öldüren vampir avcısı tarafından teslim edilmişti.

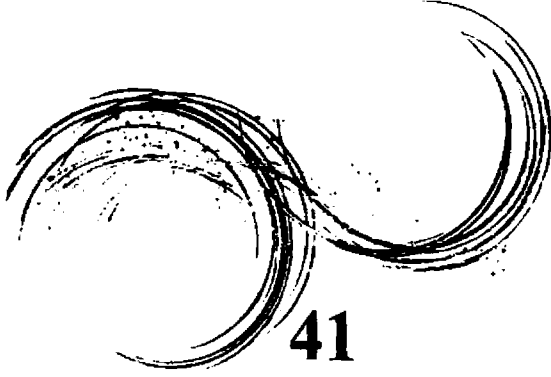
Kingsley’ye göre madalyon, vampirliği *geri alabilirdi*.

Fang konuşuyordu ama ben odaklanmakta güçlük çekiyordum. “Onu vampir yaparak iyileştir, Moon Dance ve ardından madalyonla onu tekrar ölümlü yap.”

“Ama nasıl?” dedim. “Nasıl çalışıyor?”

“Bilmiyorum... ama orada bir yerde biri biliyor.”

Aniden, “Gitmeliyim,” diyerek telefonu kapattım.

Kingsley Fulcrum'un yeni bir sekreteri vardı. Son sekreterinin Dedektif Sherbet tarafından vurularak öldüğünü izlediğimden benim için bir sürpriz yoktu. Ayrıca cinayet insanları birbirine bağlayan bir şey olduğundan belki de bu yüzden iyi kalpli dedektif ve ben çok iyi geçiniyorduk.

Bu geçerli bir teoriydi.

Bu yeni sekreter eskisi kadar seksi değildi, ki bu iyi bir şeydi. Belki de bir yüzyıl ya da daha fazla zamanın ardından en sonunda koca kurt, aletini pantolonunda ya da kürkünün içinde tutmayı öğreniyordu.

Neyse, bu biraz daha yaşlı ve daha sade sekreter (ancak kırışık hırkasının içinde yine de tatlıydı) bana Kingsley'nin bir müvekkiliyle beraber olduğunu söyledi. Kingsley'nin müvekkilleri sıklıkla çokça parası olan katillerdi.

Müvekkilleri çok da umurumdaydı sanki.

Holde sekreterin yanından geçip gitmemle sürekli olarak dahili telefonda tuşlara bastığını duydum. Kingsley'yi

başarılı bir şekilde aramış olmalıydı çünkü kapısını savurarak açtığımda Kingsley yüzünde bir rahatsızlık ifadesiyle henüz telefona uzanıyordu. Görünüşe göre, güçlü avukat rahatsız edilmekten hoşlanmıyordu. Rahatsızlık ifadesi beni gördüğünde hızlıca şaşkınlığa döndü.

Büyük adam iyice temizlenmişti. Siyah Armani takım elbisesi, abartılı ve şık ötesi Berluti ayakkabılarıyla ve kulağının arkasını kaşımak için bir kızm tırnağını kırabilecek kadar arkaya yatırılmış saçlarıyla kesinlikle zarif görünüyordu.

Tabii bu kız elbette bir vampir değilse.

“Sam,” dedi, yavaşça masasının arkasından ayağa kalkarak. “Şu an iyi bir zaman değil.”

Müvekkili bana döndü. Hoş bir takım elbise içinde bir diğer adam. Sıkılmış, zengin ve yetki sahibi gibi görünen bir adam. Tamam, yetki sahibiymiş gibi görünmek zordu ama adamdan aldığım his böyleydi. Aynı zamanda onun bir katil olduğuna dair çok güçlü bir his alıyordum. Soğukkanlı bir katil. Başka bir şey daha hissettim. Kendi karısını uykusunda boğmuştu. Orada, kapı eşiğinde dururken karısının son boğuk nefeslerini duydum. O orada sıkılmış halde oturuyordu.

Yüce İsa, sezilerim gitgide güçleniyordu.

Adama doğru yürüyüp onu sandalyesinden çektim. Kendi isteğiyle gitmedi. Ellerimi çekmeye çalıştı ama yapamadı. Onu sandalyesinden çekerken Kingsley Armani takımını *hışırdayarak* masasının etrafında koştu.

“Hey!” diye bağırdı adam onu önümde tutarken.

Kingsley de benzer bir şeyler bağırdı.

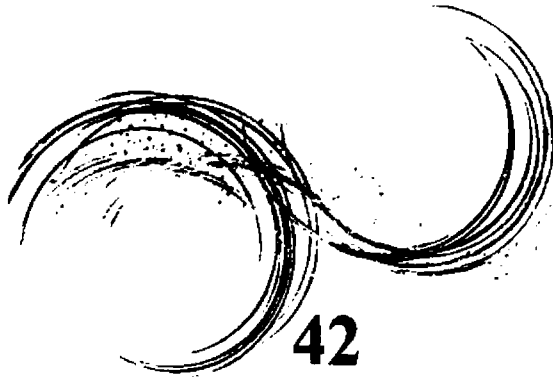
Adam beni tekrar iterek uzaklaştırmaya çalıştı ama bir yere gitmiyordum. Onu hoş takımının yakasından yakaladım. Artık ayakta olduğundan yüzünü masanın üstüne hızla geçirdim.

“Onu öldürdün, seni beş para etmez aşağılık herif. Onu uykusunda boğdun, seni lanet olası korkak ve başardığın işin ardından bir Küba purosunu yaktım. *İllegal* bir Küba purosunu.”

Ayağa kalkmak için mücadele etti ama onu masanın üstüne bastırdım; son birkaç gün içinde hissettiğim tüm öfke, hüsrana, acı, kafa karışıklığı ve çaresizlik içimden taşıyordu. Yüzünü kaldırıp tekrar masaya geçirdim. Kan hemen göz yuvasının etrafında toplandı. Kaşının altındaki derisini kemik boyunca yarmıştım. Zavallı bebek.

“Cehennemde çürüdüğünden bizzat emin olacağım, seni...”

İşte tam o sırada Kingsley beni adamın üstünden çekti. Tekme savurup çılgınlık attım, gönüllü bir şekilde bırakmayacaktım. Fakat Kingsley çok güçlü bir adamdı.

“Bu da neyin nesiydi, Sam?”

Boş olan yan ofiste oturuyordum. Görünen o ki, Kingsley Fulcrum zengin ve katil pislikleri temsil etmekten öyle çok para kazanıyordu ki boş ofis odalarını karşılayabiliyordu.

“Ne neydi?” diye sordum. Hâlâ öfkeliydim ve Kingsley’nin gözünün içine bakmakta zorlanıyordum. Lanet olası herif bu günlerde gerçekten canımı sıkıyordu. Buraya tamamen farklı bir sebeple gelmişim ama duygularımın kontrolümü ele almasına izin verdim.

Hey, ben yalnızca bir insanım.

Ya da öyle bir şey.

“Müvekkilimin kafasıyla bir şeyler çakmaya çalışmak, Sam. O neydi?”

“Bir şeyler çakmak mı?” diye sordum ve neredeyse histerik bir şekilde gülmeye başladıktan sonra kesinlikle histerik ve uzun zamandır olmadığı kadar şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım. Kingsley beni izleyerek uzakta durdu

ve ardından yanıma gelip o koca kollarını bana sararak, sırtımı sıvazlayarak, omuzlarımı ovup her şeyin iyi olacağını söyleyerek bana kocaman sarıldı.

Daha sakindim. Kingsley'nin ofisine dönmüştük, ayrıca yüzüne bir buz paketi bastıran katil pislik gitmişti. Birisi masadan kanı temizlemişti ama yeni cilalanmış ahşap yüzeyden yayılan keskin hemoglobinin kokusunu hâlâ alabiliyordum. İçimdeki vampirden kaynaklanıyor olmalı.

Midem guruldadı ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

“Müvekkillerimi öldürüp duramazsın, Sam,” dedi Kingsley. Poposunun sağ lobu masasının köşesindeydi. Ben onun müvekkil sandalyelerinden birinde oturuyordum. Etrafımda her yerde ay tasvirleri vardı: ay fotoğrafları, kâğıt ağırlıkları, lambalar... Hatta bir ay ekran koruyucusu bile. Ofisinin son eklentisi gibi görünen yarımay şeklinde kitap tutacakları.

Evet, adamın mantıklı bir sebeple bir ay takıntısı vardı. Takıntısı aynı zamanda telefon rehberinde aylar önce beni bulmasına yol açan şeydi: “Moon*” kelimesi tabii..

“Müvekkillerin pislikler,” dedim.

“Öyle de olsa adil bir yargılamayı hak ediyorlar.”

“Akşam uyumana yardımcı olacaksa, koca adam.”

“Neden buradasın, Sam?”

* (İng.) Ay. (ç.n.)

Ona dik dik baktım. Şüphesiz buz gibi. Bakışıma sakın bir şekilde karşılık verdi. Sonunda gözlerimi aşağı çevirip başka tarafa bakana kadar bunu on saniye sürdürdük. “Özür dilerim,” dedim. “Bu hoş değildi. Sanırım çaresizim.”

“Çaresiz bir vampir, ne manzara.”

“Çaresiz bir anne daha beter.”

Başıyla onaylayıp masasının köşesinden indi. Yanıma otururken pantolonunu düzeltti. Kingsley, her zamanki gibi, hoş parfüm ve özel başka bir şey daha kokuyordu. Vahşi bir şey. Bekledi. O beklerken ben düşüncelerimi topladım.

Nihayet, “Bendeki madalyon...” dedim.

Başını yalnızca bir santim çevirerek bana yandan baktı. “Ne olmuş ona?”

“Vampirliği gerçekten geri çevirebileceği doğru mu?”

Ona bakmıyor olmama rağmen gözlerini kıstığını biliyordum. Kingsley’yi fiziksel olarak okumam neredeyse imkânsızdı. Acaba tüm diğer ölümsüzler için de böyle mi? diye düşündüm.

“Hakkımdaki efsane böyle,” dedi.

“Bunun hakkında başka ne biliyorsun?”

“Çok fazla insanın onu aradığını biliyorum.”

“İnsanlar mı? Vampirler mi?”

“Vampirler de insanlardır,” dedi rahatça sırtarak. Ardından ciddileşti. “Neden, Sam?”

Masadan yükselen kan kokusu azalıyordu. Karnımdaki guruldama da benzer şekilde azaldı. Kingsley’ye Fang’den bahsetmeden planımı anlattım. Koca kurt adamı kışkandır-

maya gerek yoktu. Fang sıra dışı biri olabilirdi ama Kingsley'ye karşı, en azından şu anda, fiziksel açıdan eş değildi.

Beni bir vampir yap, Moon Dance.

Evet, söylediklerini hâlâ unutmadım.

Her neyse, planı Kingsley'nin önüne serdim. Bunu yaparken dolgun bir dirseğini sandalyenin koluna yasladı ve beni yakından izleyerek dinledi. O esnada gözlerindeki hafif bal renginin ofisteki ışıkları alıp bana on katmı yansıttığını fark etmekten kendimi alıkoyamadım. Bazen çok vahşi görünebiliyordu.

Konuşmayı bitirdiğimde Kingsley'nin yürek burkucu yanıtı hemen geldi: "Hoşuma gitmedi, Sam."

"Hoşa gitmeyecek ne var?" dedim sıçrayarak. Arkasından yürüdüm. "Oğlumu kurtardıktan sonra onu tekrar insana çeviririm. Bu harika."

Başını iki yana sallıyordu ve gözündeki kehribar rengi parıltı gitmiş, telaşa yakın bir şeyle ve de başka bir şeyle yer değiştirmişti. Endişe. "İşe yaramazsa ne olacak, Sam?"

"Ama neden işe yaramasın ki?" Bir ya da iki oktav kadar yükselmiş sesimdeki çaresizliği duydum. Dönüp Kingsley'nin tam önünde durdum.

"Çünkü bu yalnızca bir hikâye, Sam. Bir efsane."

"Tüm efsanelerin dayandığı gerçekler vardır. Bize bak. Ayrıca bana o şekilde bakmayı kes."

"Ne şekilde?"

"Aklımı kaçırmışım gibi."

Birdenbire doğrulup karşıma dikildi. "Aklını kaçırdı-

ğını düşünmüyorum ama bence çaresiz ve tehlikelisin. Bir saniyeliğine kendini dinlersen kulağa ne kadar ürkütücü geldiğini anlarsın.”

Başını aşağı çevirmiş bana bakarken ben de başımı yukarı çevirerek ona baktım. Sık nefes alıyordu ve geniş göğsündeki kalbinin atışını duyabiliyordum. “Kiminle konuşmam gerekiyor?” diye sordum. “Madalyon hakkında kim daha fazla şey bilir?”

Uzunca ve inceleyerek bana baktı. “Sam, lütfen.”

“Oğlumu kurtarmak için ne gerekirse yapacağım, lanet olsun.”

“Bu onu bir canavara çevirmek anlamına gelse bile mi, Sam? Bu onun vücudundan kan emmek anlamına gelse bile mi? Ya onu tekrar insana çeviremezsen? O zaman ne olacak, Sam?”

Kingsley’nin ofis kapısının hemen dışında ayak sesleri duydum. Yeni sekreteri şu anda oradaydı. Ne kadarını duyduğunu bilmiyordum ama kapıların oldukça ince olduklarından şüpheleniyordum. Sekreteri patronunun iyiliğinden endişeleniyordu.

Hiçbir şey demedim. Herhangi biri bu soruyu nasıl cevaplayabilirdi? Bu soru daha önce sorulmuş muydu ki? Hem de insanlık tarihinde hiç?

Kingsley devam etti: “Sana eğer onu geri dönüştüremezsen neler olacağını söyleyeceğim, Sam. Oğlun, senin gibi, yaşayan bir ölü olacak. Senin gibi kanla beslenecek. Bir canavar olacak.”

“Benim gibi mi?”

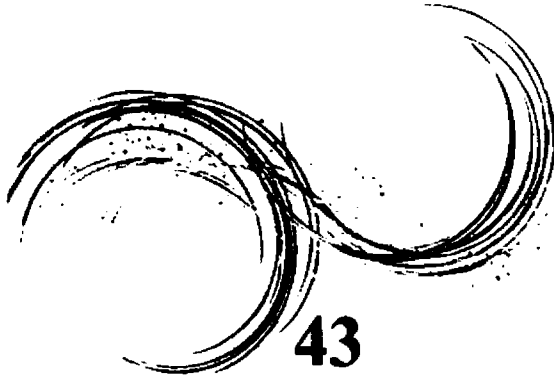
“Sonsuza dek, Sam. Oğlun. Senin küçük oğlun. Bunu ona yapma, Sam. Bunu şansa bırakamazsın.”

Bakışına uzun bir süre karşılık verdim. “Kiminle konuşacağım, Kingsley?”

Derin bir nefes aldı, kollarını kavuşturup başını çevirdi. “Etrafta soruşturmama izin ver, Sam.”

Başımınla onayladım ve sevinç, çekinme, korku ve umut karışımı bir şey hissettim. “Teşekkür ederim,” dedim.

Ama bana karşılık vermedi ya da bakmadı. Kısa süre sonra da ofisinden ayrıldım.

43

Telefonum çaldığımda kavrulan asfaltı geçmek için resmen depar attıktan sonra arabaya henüz girmiştim. Nefes nefese ve gerçekten acı içinde, telefonun ekranına baktım.

Gizli Numara

Kalbim gümbürdeyerek ve tenimin hâlâ yanıyor oluştundan sersemlemiş halde telefonu açtım.

“Alo,” dedim. Bol miktardaki güneş kremine ve küçük bir Balkan ülkesini gölgelemeye yetecek kadar geniş bir şapkaya rağmen yüzüm ve ellerim yanıyordu.

“Selam,” dedi küçük ses, her nasılsa hatırladığımdan daha da küçük olan bir ses.

“Maddie!”

“Adımı biliyorsun.”

“Elbette adını biliyorum, tatlım.” Onu rahatlatmak ve teskin etmek istememe rağmen bilgiye ihtiyacım vardı.

“Maddie, tatlım, seninle birlikte kaç kişi yaşıyor?”

“Artık iki yetişkin adam.”

“Zenciler mi yoksa beyazlar mı?”

“Hem ikisi. Beyaz adam yeni. O gerçekten kava.”

Maddie hafif peltekti ve şimdiye kadar duyduğum en kıymetli sese sahipti. Arabamı kayıtsızca çalıştırıp güneş ışığından mümkün olduğunca uzağa kaçınırken klimamı tüm gücüyle üstüme açtım. Vanımın yan pencerelerinde nadiren, ki bu neredeyse hiç olmaz, açtığım aşağı çekmeli perdeler var. Ön cam güneşliği hâlâ yerinde, güneşin çoğunu engellemesine rağmen lazere benzer ışık huzmeleri içeri sızıyordu.

Yani bir zenci, bir de beyaz adam vardı. Beyaz adamın İspanyol ya da hatta Asya kökenli olduğunu biliyordum. Maddie yalnızca beş yaşındaydı. Irkları ve renkleri daha büyük bir çocuğun ya da bir yetişkinin gördüğü gibi göreceğini sanmıyordum.

Sherbet en kötüsünü, bir çeşit çocuk değiş tokuşunun döndüğünü teyit etti. Uyuşturucu için çocuklar. Para için çocuklar. Seks için çocuklar. Hayatların değerinin olmadığı ve şüphesiz çoğu çocuğun anneleriyle birlikte kaybolduğu ya da öldüğü bir köle ticareti.

“Maddie, tatlım, bir evde yalnız mısın?”

“Bir ev?”

“Yoksa bir apartman dairesi mi?”

“İnsanlar burada yaşıyor. Sansöre biniyoruz.”

Sansör? Başım dönüyordu. Tanrım, Maddie’yle tekrar

* Maddie bozuk bir İngilizceyle konuştuğu için diyaloglardaki eksik kelime ya da cümleler kitabın orijinaline sadık kalınarak yazılmıştır. (ç.n.)

konuştuğumda ona soracağım soruları hazırlamıştım ama şimdi tüm sorularım uçup gitmişti.

Düşün. Odaklan.

“Tatlım, pencereden ne görebiliyorsun? Bir şey görebiliyor musun?”

Hafif bir duraksama oldu. Kulağa perde gibi gelen bir şeyin kenara çekilişini duydum. “Büyük bir ev görüyorum.”

“Nerede?”

“Şimdiye kadar gördüğüm en büyük dağın tepesinde!”

Kalbim güm güm atmaya başladı. Simi Valley’yi biliyordum. Hizmetinde çalıştığım federal ajans, HUD, seminerler ve eğitimler düzenlemek için şehrin dışında bir tesis kullanıyordu. Tesis meraklı gözlerden uzakta, heybetli, nefes kesen bir sıradağın ya da belki de çok büyük bir tepenin karşısındaydı. Buena Park sokaklarından küçük bir kızsanız kesinlikle bir dağ diyebileceğiniz kadar büyük.

Tepenin üstünde şehre heybetli bir şekilde yukarıdan bakan bir müze vardı. Tam olarak bir konak değildi fakat uzaktan öyle görünüyordu.

Ronald Reagan Müzesi.

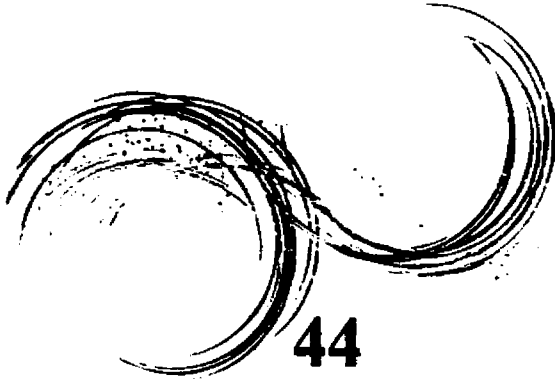
Moon Feather Kızılderili Kumarhanesi, doğru hatırlıyorsam, eğitim tesisimizden çok da uzak değildi.

O Simi Valley’de. Bunu biliyordum. Bunu varlığımın her bir zerresinde hissediyordum.

Aynı zamanda başka bir şey ya da *başka birini* daha sezdim. Telefon hattının diğer ucunda bir yerden bir kapı çarpışı ve onu takip eden bir adamın bağırışını duydum. Bağırış sarhoş ve öfkeli gibiydi.

“Gitmeliyim,” dedi Maddie, ahizeye doğru fısıldayarak. Fısıldaması neredeyse kısık sesi kadar gürültülüydü.

Hoşça kal diyemeden önce hat düştü.

44

Hastaneye dönmüştüm, oğlumun yatağının ayakucunda bir sandalyede oturuyordum. Sessizce, üstelik fazla sessiz, uyuyordu. Kalp atışıyla öten hastane ekipmanları olmasaydı onun öldüğünü düşünürdüm.

Etrafındaki karanlık hale her zamankinden büyüktü. Oğlum, gözlerimin önünde siyah bir duman bulutu içinde kaybolmuştu.

Kucağımda arabamın arka koltuğunda bulduğum, çoğunlukla boş bir yaprak sayfasının olduğu bir kâğıt altlığı duruyordu. Kâğıdın üstünde kızımın adı ve bir ödevin başlangıcı vardı. Ödevini bitirip bitirmediğini merak ettim.

Elime kendiliğinden yazım seanslarımda kullanmayı tercih ettiğim bir dolmakalemi aldım.

Kendiliğinden yazım bana hâlâ çok yeniydi. Hatta yalnızca iki kere yapmıştım ve ikisinde de çıldırdığımdan emindim.

Özünde, Fang tarafından başında açıklandığı gibi (ve

biraz internette araştırmayla doğrulandığı gibi) kendiliğinden yazım süreci ruh dünyasıyla bir iletişim kurma şekliydi. Özellikle de ne söylediklerini bilen çokça gelişmiş, aydınlanmış varlıklarla.

En azından fikir buydu.

Bu seanslarda kimin ya da neyin geldiği kesinlikle tartışmaya açıktı. Evet, bir parçam cidden elimi kendim oynattığımdan ve kendime duymak istediğim cevapları verdiğimden şüpheleniyordu.

Yalnızca bir parçam.

Diğer kısmım, belki de hâlâ insan olan kısmım, rehber ruhlardan ya da ruhani varlıklardan gaipten mesajlar aldığıma inamıyordu.

Ya da belki de o da hayatta değil ve Hawaii’de bir ödül avcısı için çalışmıyorsa Jim Morrison’dan.

Ayak bileklerime ve omurgama kendilerini dolayan gümüş teller hayal edip hastanenin birçok katının, binanın temelinin, toprağın, cehennemin ve dinozorların kayıp dünyasının içinden geçip, ta dünyanın merkezine gidip onları zihnimde yarattığım üç kocaman kayaya bağlarken, kendimi dengelemenin türlü evrelerinden geçtim.

Artık sıkıca bağlandığımda gözlerimi kapattım ve nefes almanın fiziksel kısmına odaklanarak, ihtiyacım olmamasına rağmen burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek zihnimi boşaltmaya çalıştım. Ancak bir metre uzakta öylece yatan, hayatı için mücadele eden oğlumu düşünüp durdum.

Odaklan, Sam.

Gözlerimi kapattım ve nefes alırken bayat, ilaç kokan hastane havasının dudaklarımdan ciğerlerimin derinliklerine indiğini hayal ettim. Nefes alarak havayı tuttuktan sonra geri verdim.

Nefes alıp hayal ederek ve ne zaman oğlumu düşünsem düşünceyi sakince bırakarak bunu tekrar tekrar yaptım.

Al ve ver, al ve ver.

Nefes al, nefes ver.

Elim oynadı.

Kendime nefes almayı hatırlatıp durdum. Nefes alırken altın renginde hava akımlarını ve altın havanın ağzıma doğru uçarak beni altın ışıkla doldurduğunu hayal ettim.

Elim tekrar oynadı, ardından bunu tam anlamıyla bir spazm takip etti.

Parmaklarımla kavradığım kalem ileri geri hareket etti.

Geliyor, diye düşündüm. Her ne ise.

Nefes almaya devam et. Nefes al. Al ve ver. Altın ışık.

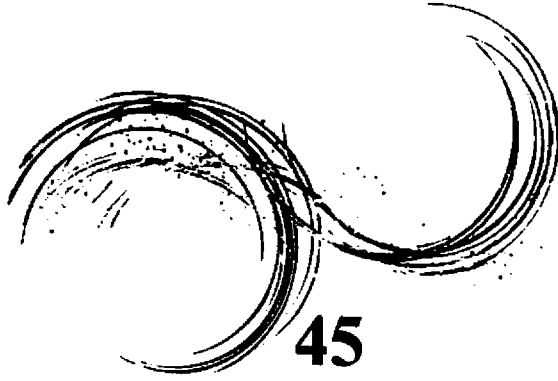
Tanrım, elim hareket ediyor.

Bunu düşünme. Güzel, güzel.

Fakat artık içime bir şeyin yerleşmiş gibi olduğunu inkâr edemezdim. Sıcak ve sevecen bir varlık.

Ardından elim tekrar tekrar oynadı, yazı yazdığını fark ettim. Kâğıt altlığıma baktım ve iki kelime belirdi:

Merhaba, Samantha.

“Merhaba,” dedim sessizce, biraz aptalca ama aynı zamanda son derece önemli ve heyecan verici bir şey oluyor-muş gibi hissederek. “Hımm, nasılsınız?” diye sordum zayıf bir tonla.

Elim tekrar tekrar, bir yanıt yazana kadar oynadı. Yalnızca afallamış bir sessizlik içinde izleyebiliyordum. Elim bu gibi anlarda kendi elimmiş gibi gelmiyordu.

Çok iyiyim, yazdı. Hayatta olmak için harika bir gün, öyle değil mi?

Oğlumu düşündüm, yüreğime büyük bir acı doldu. Buraya oğlum hakkında soru sormak için gelmiştim ama birdenbire, cevapları gerçekten duymak istediğimden emin olmadığımı düşündüm.

Tüm cevaplar iyi değildir, diye düşündüm.

Şimdilik, “Gerçekten hayatta mıyım?” dedim. Sesim bir fısıltıdan farklı değildi. “Benim gibi varlıkların ölü olduğuna inananlar var.”

Daha fazla oynama ve karıncalanma. Daha fazla yazı. *Kendini ölü hissediyor musun?*

“Hayır ama çok farklı hissediyorum.”

Oynama, yazı. *Farklı hissetmelisin. Hepimiz farklıyız.*

“Ama ölü müyüm?” diye sordum. “Lütfen, ‘Ölü hissediyor musun?’ deme.”

Vücudun muazzam bir dönüşüm ya da bir metamorfoz geçirdi, Samantha ama ölmedi.

“O halde neden nefes almıyorum? Neden yemek yemiyorum?”

Bu, bahsettiğim ya da yazdığım metamorfozlardan bir tanesi. Vücudun tam olmadığı için aynı ihtiyaçlara sahip değil.

“Yemek ya da hava gibi.”

Kesinlikle evet.

“Ama yine de kana ihtiyacım var.”

Elbette. Bu, yeni vücudunun ihtiyacı.

“Eğer kanla beslenmesi gerekiyorsa yeni bedenim bir katil.”

Tüm kanlar ölü olandan mı gelmek zorunda?

“Hayır,” dedim ve sesim kısıldı. Daha önce Kingsley’nin kan bağışçıları hakkında söylediği şeyi düşündüm. Gönüllü olarak kan bağışında bulunanlar ve kesinlikle gönüllü olmayanlar. Belki de kan borcu.

Evet, Samantha, daha önce olduğundan çok daha güçlü bir varlıksın ama bu yeni fiziksel biçiminle ne yapacağın sana bağlı.

“Öldürmeyi ya da öldürmemeyi seçebilirdim.”

Kesinlikle evet. Tıpkı herkes gibi.

“Yani yeni bir vücudum var ama yine de aynı ahlak kurallarım geçerli.”

Ne biçimini alırsan al sen hâlâ sensin, tatlı çocuğum.

“Bana tatlı çocuğum deme. Beni ağlatıyor.”

Neden?

“Çünkü kulağa beni umursuyormuşsun gibi geliyor. Beni seviyormuşsun gibi. Fakat kim olduğunu ya da ne olduğunu bilmiyorum.”

Anlaşıldı ama unutma, tüm yapman gereken sormak.

“Sordum ama sorudan kaçındım.”

Sorudan kaçınmadım. Yalnızca hazır olduğun cevabı verdim. Şimdi cevaba hazır mısın?

Bunu düşündüm. Sırtüstü uyuyan oğluma baktım. Tanrım, siyah hale gerçekten birkaç dakika içinde büyümüş müydü?

“Evet,” dedim.

Biz çok sayıdayız, Samantha. Burada bizden sana dair aktif ilgisi olan çok.

“Yani sen Sephora değilsin?” İçimde bir alarm çaldı. Kiminle konuşuyordum? Son seanslarımda konuştuğum sevecen varlık Sephora’ydı.

O elbette burada, bu diyalogu gözlemliyor. Ne de olsa tüm sonsuzluk boyunca seninle olan kişisel rehberin.

“Peki sen kimsin?”

Onun izniyle geldim.

“Anlamıyorum.”

Esrarlı şeylerde bir uzmanım, Samantha.

“Esrarlı?”

Ölümsüzlükte. Senin dünyanın büyülerinde. Kimileri onlara kara büyü der ama yanılırlar.

“Kimsin sen?”

Elim duraksadıktan sonra tekrar yazdı: Birçok yaşam boyunca farklı isimlerle çağırıldım ama yaygın olarak bana Saint Germain derler

İsmi elbette duymuştum. Saint Germain bir Avrupa gizemiydi. En yüksek seviyede bir simyacı. Sanılana göre yüzyıllarca yaşadı ve çoğu anlatıya göre asla ölmedi. Onun göğe yükseldiğini, ışığa döndüğünü söylerler. Fiziksel dünyada olduğu gibi ruhlar dünyasında da rahat olan ve sıklıkla iki dünya arasında gidip gelen ilahi bir varlık. İhtiyaç halindekilere yardım eden bir ölümsüz.

Ve hayır, Samantha, ben de bir vampir değilim.

“O halde nesen?”

Gerçeğin peşinde olan biri.

“Peki, gerçeği buldun mu?”

Aradığım şeyi buldum, evet. Fakat her zaman daha büyük yanıtları olan daha büyük sorular vardır

“Yani ebediyen cevaplar arıyorsun.”

Sonsuza dek ve daima.

“O halde neden su anda benimlesin?”

Cevaplar istedin, Samantha Moon. Onları bulana dek yardım etmek için buradayım.

“Ama neden sen?”

Neden olmasın?

“Tamam,” deyip başımı ovdum. Hasta oğluma baktım.
“Oğlum hakkında konuşmak istiyorum.”

Ne bilmek istersin?

“O... o ölecek mi?”

Hafif bir duraksama oldu ve karıncalanma hissi kısa bir süreliğine geçti ama ardından geri döndü. Cevabı belki de bilmek istemediğimi fark ettim. Elim sayfa boyunca hareket etti, jel mürekkep serbestçe aktı.

Oğlunun kendi yolu var, Samantha.

“Bu ne anlama geliyor?”

Hepimiz genellikle kabul edilen ve doğumlarımızdan önce bilinen kendi yollarımızı takip ederiz.

“Bunu kim kabul ediyor?”

Sen ve çok sayıdaki diğerleri.

“Hangi diğerleri?”

Seni ve oğlunu çokça önemseyenler.

“Yani onun yolu neymiş?” Sesim artık titriyordu.

Onun yolunu biliyorsun, Sam. Bunu önceden gördün.

“Yalnızca söyle.”

Kısa, acı verici bir duraksama olduktan sonra: *Oğlunun yolu karar verildiği, kendisinin de karar verdiği gibi bu fiziksel âlemde son bulacak.*

“O yalnızca küçük bir çocuk, lanet olsun. O ne bilir ki?”

Şu anda, bu dünyada kesinlikle küçük bir çocuk. Fakat ebediyette çok bilgin yaşlı bir ruh.

Boş elimle gözlerimi kapattım. Yaşlar parmaklarımın

arasından süzüldü. Kâğıt altlığını odanın bir ucuna fırlatmak için tüm yapabildiğim buydu.

“Neden hayatını şimdi sonlandırmaya karar versin ki? Kim böyle bir şeye karar verir? Onu neden benden alır?”

Çok, çok fazla sebep var, Sam. Çoğu kendi ruhunun ve onun etrafındaki ruhların gelişimiyle alakalı. Bir kayba uyum sağlamak gelişim için büyük bir adımdır.

“Bu, gelişim için korkunç, acımasız bir adım. Oğlumu benden nasıl alabilirsiniz?”

Onu ben almıyorum, Sam. Kimse alamaz. Bu dünyadan ayrılmak yalnızca ama yalnızca kendi kararı.

“Ama o yalnızca bir çocuk. Ne yaptığını bilmiyor ve sakın bana onun yaşlı bir ruh olduğu saçmalığını satayım deme. Öyle bir şey yok. O yalnızca küçük bir çocuk. Küçük, hasta bir çocuk.”

Son derece gelişmiş bir ruha sahip küçük, hasta bir çocuk, Samantha. Fiziksel seviyede olmasa bile, burada ruh seviyesinde amacını anlıyor.

“Siktir git.”

Üzgünüm, Samantha.

Kendimi güçlükle kontrol ederek birkaç dakika boyunca hüngür hüngür ağladım. Sonunda tekrar konuşabildiğimde, “Orada mısın?” diye sordum.

Her zaman.

“Sana bir sorum var.”

Cevaplar için buradayız.

“Tamam. Tamam.” Derin bir nefes alıp atıldım. “Onu kurtarabileceğim bir yol var mı?”

Onun kurtarılmaya ihtiyacı yok, Sam.

“Lütfen.”

Hepimizin özgür iradesi var, Sam. İstedğin şeyi yapabilirsin.

“Yani onu kurtarmanın bir yolu var mı?”

Elbette var. Doktorlarınızın mucize dediği şekilde, eğer bunu seçerse vücut kendini hemen iyileştirebilir.

“Ama ben başka bir yol biliyorum.”

Biliyorum, Sam. Birçok yöntemi, birçok yolu var. Önemli olan, doğruyu ve en iyi hissettireni bulmak.

“Yani benimki yalnızca bir yol.”

Elbette. Fakat doğru geliyor mu, Samantha?

“Bana doğru geliyor,” dedim hızlıca, içimde kuşku olmasına rağmen.

O halde öyle olsun.

Derin bir nefes aldım. “Bana bunu yapmamamı söylemedin.”

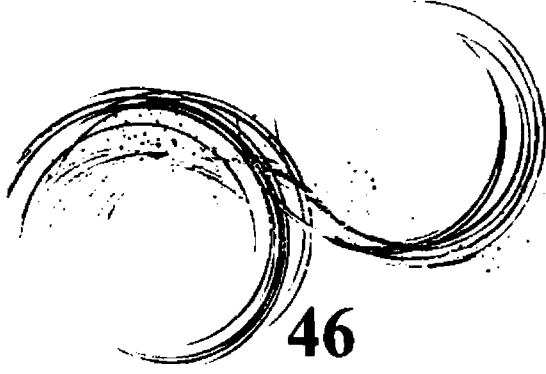
Sana hiçbir zaman bir şeyi yapmamamı söylemem, Samantha. Buna bir sebepten ötürü özgür irade evreni deniliyor.

“Fakat buna karşı beni uyarır mıydın?”

Sana doğru gelmeyen herhangi bir şeyi yapmamamı tembih ederdim. Her zaman yaptığın seçimlerin doğru gelip gelmediğini kendine sorup hislerine göre hareket et. O zaman doğru yolda olduğunu bileceksin. Her zaman.

“Ama gerçekten aklım karışmışsa nasıl hissettiğimi nereden bileceğim?”

Her zaman bilirsin, Sam. Her zaman.

46

Araba sürüyordum.

Aklım hâlâ Maddie'yle yaptığım telefon konuşmasındaydı. Aklım hâlâ Kingsley'yle yaptığım konuşmadaydı. Hâlâ Saint Germain'le yaptığım konuşmadaydı. Oğlumun kurtarılabilceği olasılığındaydı.

Çokça düşünüyordum ve şüphesiz çokça sapkın bir şekilde odaklanmak için, araba kullanıyordum.

Öğleden sonra erken saatlerdi. Kız kardeşim ve kızım, Anthony'yle beraberdi. Yapacak işim vardı ve berbat bir halde olmama rağmen bunu şimdi yapmam gerekiyordu. Şimdi Simi Valley'ye gidebilirdim ama kayda değer birinin kumarhaneye gelmesi için uzun, çok uzun bir zaman beklemem gerektiğinden şüphelendim. Beklemek ve oraya daha sonra gitmek daha iyiydi.

Şimdilik nereye gideceğimi biliyordum. Burası aynı zamanda hemen köşenin ardındaydı da.

* * *

Wharton Müzesi'nde park ettikten sonra zengin ve çok da meşhur olmayan Wharton'ın dışarıdaki kafesinde yer alan lokantayı geçerek otopark boyunca fırlayıp ihtiyacım olmadığı halde nefes nefese ve sanki kor kömürler arasından koşmuşum gibi ana binaya sığındım.

"İyi misiniz?" diye sordu kapıdaki güvenlik görevlisi.

"İyiyim," diye yalan söyledim. Aslında kendimi bok gibi hissediyordum.

Yardım isteyip istemediğimi sorduğunda elimle yok işareti yaptım ve tenimden gelen hafif yanık kokusunun farkında olarak, biraz da haysiyetle, ofislere doğru yürümek için elimden geleni yaptım.

Daha önce kendimi hiç bu kadar seksi hissetmemiştim.

Birkaç dakika sonra sarsılmış Bayan Dickens'ın karşısına oturmuştum. Yaşlı kadın iyi görünmüyordu ve onu suçlamıyordum. Kötü talih peşini bırakmamıştı. Tabii büyük boy İglo'ya tıktırılmış halde bulduğum gece güvenlik görevlisi kadar kötü değil.

"Sanırım sır ortaya çıktı," dedi. Alnını elleriyle tutuyordu.

Başımınla onayladım.

"Heykelin çalındığı gerçeği saklanmayacak."

"Bazen çalınan heykellerden daha önemli şeyler vardır," dedim. "Mesela ölü insanlar."

Ellerini biraz ayırarak kısaca bana baktı. Boş bakışı belki de benim felsefeme katılmadığını söylüyordu. Çalın-

mış bir kristal yumurta belli ki onun için insan hayatından daha önemliydi.

“Evet,” dedi gönülsüzce katılarak. “Sanırım öyle.”

Birkaç dakikalık gergin sessizliğin ardından görevimin devam edip etmediğini sordum. Ne de olsa iş tanımımın bir kısmı bu hafta sonu olacak resmi açılıştan önce sanat eserini bulmaya yardımcı olmaktı.

“Evet, elbette,” diye yanıtladı hemen. “Onu hâlâ bulmamız gerekiyor. Yalnızca hırsızlığın ve ölümün kötü sonuçlarıyla başa çıkmak zorundayız. Daha önce trajedi atlattık, bunun da üstesinden geleceğiz. Wharton bir gün dünyaca ünlü olacak. Dünyaca ünlü. Bunu bir kenara yaz.”

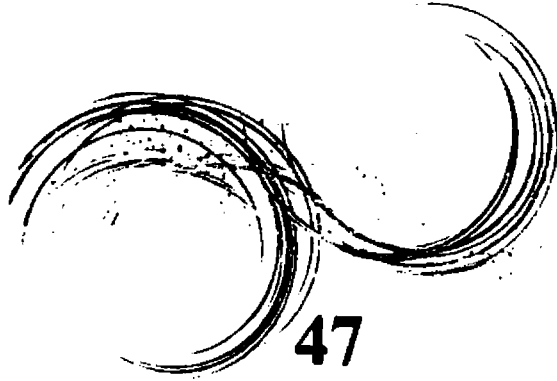
Neredeyse ayağa kalkıp tezahürat yaptım.

Hâlâ bir işim olduğunu teyit ettiğimden, bana zaman ayırdığı için ona teşekkür ettikten sonra onu hareket etmediği ya da gidişimi fark etmediği masasında bıraktım.

Polis sabahın erken saatlerinde gelip gitmişti. İlk sorguların tamamlanmasıyla müze çalışma saatinde açılmıştı ve bir aşamaya kadar işler olağan şekilde devam ediyordu. Müze çoğunlukla boştu. Sanki tüm müze bana kalmış gibi hissediyordum.

Bay Wharton’ın kendisini, konaklayan hayaleti arayarak müzenin derinlerine doğru ilerledim.

Burada ikâmet eden haya eti.

Arka odaya girmek için geçici güvenlik kartımı kullandım. Henüz gündüz olmasına rağmen burada bundan asla emin olamazdınız. Mekân karanlık ve uğursuzdu, etrafta bir hayaletin dolandığını bilmek ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden oluyordu.

Burada ikisi de gelen ve giden herkesi görebilecek şekilde yerleştirilmiş iki güvenlik kamerası vardı. Kameralar aynı zamanda tüm ara koridorların uzandığı ana koridorun ilerisini de görebiliyorlardı.

Ancak kameralar yirmi dakikadır çalışmıyorlardı. Birinin içeri girip yüz binlerce dolar değerinde ya da eBay’de ne kadara satabilirse, ödüllü bir heykeli alabilmesi için yeterli bir süre. Bir güvenlik görevlisini öldürüp onu dondurucuya saklamaya yetecek kadar.

Ben burada durmuş arka odayı incelerken, yan koridor da ayak sesleri duydum. Bir hayalet? Bir katil? İkisi de değil. Birkaç saniye sonra genç bir kız ortaya çıktı. Tamamen akli çıkmış gibi görünüyordu. Onu suçlamıyorum. Bir hır-

sızlık, bir cinayet, bir hayalet ve bir vampir. Kendim değil de bir başkası olsaydım benim de aklım çıkardı.

Beni gördüğünde nefesi kesildi. Üzgün bir şekilde gülmüsedüğimde birazcık rahatladı. Bir kutu tutuyordu. Ufak müze eserleriydi ancak ne olduğunu göremiyordum. Zoraki bir gülümsemeyle hızlıca yanımdan geçti, içeri girdiğim aynı kapıdan çıktı.

Suç mahallerinin temizlenmesi saatler ya da haftalar sürebilir. Santa Ana Polis Departmanı'nın bunu saatler içinde temizlemiş olması, hiç değilse bile, çok az kanıt olduğu anlamına geliyordu. Suç mahallinin kendisi çiğnenmişti. Bir kanıt varsa bile muhtemelen çoktan gitmişti.

Toplayacak çok az ipucu vardı ve toplamaya degecek bir şey olduğuna dair pek umut yoktu. Bu yüzden müze öngörülür bir aksama olmadığından, çalışmak için yeşil ışık yakmıştı. Bu, Santa Ana Polis Departmanı'nın cinayet davasını daha az ciddiye aldığı anlamına gelmiyordu. Yalnızca üstünde çalışacakları çok şey olmadığı anlamına geliyordu.

Halka açık sergide olmamalarına rağmen buradaki yadigarlar hâlâ son derece değerli ve türünün tek örneği olan şeylerdi. Yumuşatılmış ve doğrudan gelmeyen ışıklandırma şüphesiz ki son derece hassas resimlere, heykellere ve çeşitli nadir yadigarlara zarar vermemesi için morötesi ve kızılötesi değildi.

Görebildiğim kadarıyla ışık ayarlanabiliyordu. Genç hanım mümkün olduğunca açmıştı. Bir kez daha, onu suçlamıyordum. Uzanıp ışığı kıstım. Şüphesiz ki Eddie –eğer Eddie kontrol odasında gerçekten beni izliyorsa– ne halt ettiğimi merak ediyordu. Ona Bay Wharton'ın hayaletini daha

rahat görmek için olduğunu söylersem bana inanır mıydı, diye düşündüm.

Artık oda çoğunlukla derin gölgeler içinde olduğundan sezgilerim canlandı. Hâlâ gündüz olduğu düşünülduğünde güneş batana kadar tamamen canlı ve tetikte olamazdım ama arka odadaki serin karanlık olabilecek en iyi ikinci şeydi ve kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Odanın daha iç kısımlarına doğru ilerledim. Etrafımdaki hava elektriklendi. Küçük kısa ve eğri ışık çizgileri gözlerimin önünde dans etti. Bu fazlasıyla yüklenmiş partiküller yalnızca benim görebildiğim bir parıltı yaydı ve odaya fazladan ışık kattı. En azından benim için.

Tüm hislerim bana odada yalnız olduğumu söylüyordu. Orta koridora doğru yavaşça yürüdüm. Zihnimin benim dışımda bir yere uzandığını, hem fiziksel hem de fiziksel olmayan bir şeyi aradığını hissettim.

Evet, bolca geri dönüş alıyordum. Örneğin birçok yadigârın etrafında tuhaf bir enerji hissediyordum. Bu yadigârların bazıları –müze tarafından değil de başkaları tarafından– uzun yıllar içinde güçle ya da zorlamayla elde edilmişti. Bu yadigârların etrafında çokça negatif enerji ve onları çevreleyen bir karanlık vardı. Belki de lanetliydiler. Diğer yadigârların ve sanat eserlerinin etrafında vızıldayan çokça parlak enerji, bir kovanın etrafında uçuşan arılar gibi ışık partikülleri vardı ve bunların sahiplerinin ruhlarının hâlâ yadigârlara bağlı olan parçaları olduğunu fark ettim. Belki de sonsuza kadar birbirlerine bağlılardı.

Eser sahibi ve eser sonsuza dek bağlanmış.

Bunlar kendi tuhaf altıncı hissim sayesinde ancak anlamaya başladığım tuhaf kavramlardı.

Kısa süre sonra kendimi soğutucu odanın bulunduğu koridorda dururken buldum. Hâlâ etrafında sarı polis uyarı bandı vardı. Polisler bu sabahın erken saatlerinde bulabildikleri tüm kanıt toplamış olmasına rağmen, ek kanıt elde etme umuduyla takiben bir soruşturmayla geri gelebilirlerdi, ki muhtemelen geleceklerdi. Elbette kanıtlarla oynamaya kararlı birini durdurmak için bandın pek bir anlamı yoktu. Kanıtlarla oynamayacaktım.

Bunun yerine durup buradan bir his almaya çalıştım. Bir adam burada öleli çok uzun zaman olmamıştı ve boş ruhunun nereye gittiğini düşündüm. Burada, Bay Wharton'la müzede mi geziyordu?

Bilmiyordum ama soğutucunun içinde tuhaf bir enerji vardı. Bu pekâlâ onun ruhu olabilirdi ama enerji dağınıktı ve pek biçimli değildi. Öldürülmüş güvenlik görevlisinin, çoğu ruhun gittiği yere gittiğinden şüphelendim.

İşte o an izlendiğimin farkına vardım ama yalnızca kontrol odasındaki Eddie tarafından da değil. Arkamda, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey belirmişti.

Arkama döndüm, bir biçimin arkamda şekillendiğini gördüğüme çok da şaşırmadım. İnsan biçimli bağlantılar, bir kara deliğin çevresindeki tüm şeyleri kendine çektiği gibi, çevresindeki ışık partiküllerini topladı. Bir kara deliğin aksine bu ışık partikülleri yalnızca Charlie Sheen ve Mel Gibson tarafından kapılmış bir boyutta yok olmuyorlardı. Bu ışık partikülleri kolaylıkla tanıdığım bir biçim aldılar.

Bay Bernard Wharton.

Son ışık partikülünün başında hafif çarpık duran bir fötr şapkaya dönüşmesiyle karşımdaki varlık başıyla selam verdi. Aklıma gelen tek şeyi yaparak, başımla selamına karşılık verdim. Kontrol odasında Eddie tam bir şov izliyordu. Eddie'nin bu şovdan ne çıkardığını bilmiyor ya da umursamıyordum.

Seslerin kaydedilmediğini bildiğim için kendimi konuşmakta özgür hissettim. “Korumayı kimin öldürdüğünü biliyorsunuz, Bay Wharton, değil mi?”

Karşımdaki figür ilk başta hareket etmedi ama ardından en sonunda ve neredeyse gönülsüzce başıyla onayladı.

Korumayı *kimin* öldürdüğüne dair daha isabetli bir soru sormak üzereydim ama hayalet hareket ediyor, koridorda başka, daha karanlık bir odaya uçuyordu. Onu takip etmem gerektiğini varsayarak aynı karanlık odaya doğru onu takip ettim.

Işıklar umurumda değildi. Gönderim ve alım odasında olduğumuzu görebiliyordum. Bunu ambalaj dolgu köpüğüyle dolu dev plastik bir torbanın masalardan birinin –*gönderim* masası olduğunu sanıyorum– üstünde durmasından biliyordum. Bilgisayarlar, kasalar ve diğer rasgele dekoratif süsler vardı. Odanın süpürgeler, paspaslar ve kapının kenarındaki temizlik malzemeleriyle bir çeşit depo görevi de gördüğü aşikârdı.

Bay Wharton beni odanın ilerisine, uzak köşedeki bir çalışma istasyonuna götürdü. Burada çoğunluğu açılmış ve atılmış rasgele kutular yığını vardı. Aynı zamanda burada paketleme malzemeleri ve gönderilmeye hazır görünen başka kutular da bulunuyordu.

Hayalet, kutulardan birinin üstüne uçtu. Onu arkasından

takip edip aşağı baktım. Kutu paketlenmiş ve bantlanmıştı ama alıcı kısmı henüz doldurulmamıştı. Düzeltme, kutunun üstünde tek bir “M” harfi vardı ve ardından sanki yazanın gözü yılmış ya da ölümüne korkmuş gibi titrek bir çizgi vardı.

Bay Wharton yanımda durdu. Çatırdayan enerjisinin bir kısmı kendini bana ilâştirerek uzandı ve bunu yaparken çok tuhaf bir şey olmaya başladı.

Zihninde anlık hayaller belirmeye başladı. Daha önce hiç görmediğim, bana ait olmayan hayaller ve anılar.

Bunlar *onun* hayalleriydi. *Onun* anılarıydı: Bay Wharton’m.

Güvenlik görevlisinin eldiven giydiği ve bir elektrik paneli üstünde çalıştığı anlık görüntüler gördüm. Belki de güvenlik kameralarına enerji veren paneldi. Güvenlik görevlisini kolaylıkla tanıdım; özellikle de onu dondurucuda ölü bulduğum için.

Bir sonraki hayal. Artık güvenlik kutusunun üstünde durup bir şey yazıyordu ki gözlerinde korkuyla başını aniden çevirdi.

Bir sonraki hayalde aynı güvenlik görevlisi arka odaya doğru yöneliyordu. Beni takip ediyor gibiydi ama gerçekten beni takip etmiyordu. Bay Wharton’ı, iyi bir sebepten dolayı, takip ediyordu.

Arada sırada Bay Wharton bir şeyi devirip her bir ses kormanın sıçramasına neden olurdu ve sonuç olarak güvenliğin araştırma yapmasına. Arka odanın daha derin kısımlarını.

Oraya doğru baktığımda dondurucuyu gördüm.

Başka bir şey düştüğünde –mermer bir Buda sanırım–

korumanın yüreği ağzına geldi. Fakat belki büyülenerek ya da belki de bu akşamın plana göre gitmediğine dair tuhaf kavrayışla, azimle devam etti. Birinin onu izlediğine dair, onun neyin peşinde olduğunu bildiğine dair... Belki de başka bir zaman olsa korkuyla geri dönerdi ama bu gece değil. Hayır, bu gece –ya da daha doğrusu söz konusu gece– kaçınılmaz olarak Bay Wharton ve dondurucuya doğru devam etti.

Güvenlik görevlisi Thad başka bir ses duyduğunda duraksadı. Dondurucunun içinden gelen bir sestti. Bir gümbürdeme, vuruş sesi... Bay Wharton'ın dondurucunun içine eğildiğine ve içeride bir şeye vurduğuna dair kısa bir hayal bile gördüm.

Güvenlik görevlisi Thad biraz sızlandı. Aynı zamanda ufak, hızla nefes alıp verme sesleri çıkarıyordu.

Dondurucunun içindeki bir bakış açısından, korkmuş adam aşağı eğilip buz sandığını yavaşça açarken izledim. Daha doğrusu Bay Wharton izledi.

Thad'in ödü koptuğundan gerçekten açmak istemediğini görebiliyordum. Fakat her nasılsa açmaya *mecbur kalmış* gibi görünüyordu. Sanki ele geçirilmiş bir adam gibi, ki bu beni düşünmeye sevk etti.

Her halükârda kapağın açılmasıyla kıyamet koptu.

Hayaller çılgınca fırladı. Hayır, çılgınca fırlayan, hayaller değildi. Hızla hareket eden, Bay Wharton'dı. Bir an buz sandığının altındaydı ve ardından güvenlik görevlisinin üstünde bir yerde duruyor, adamın etrafında dönüyordu.

Bay Wharton'ın dikkati başka bir yere yöneldi ve onun gözlerinden, onun anısını gördüğümünden benim de dikkatim yöneldi.

Soğuk hava kasasının üstündeki bir rafa.

Rafın üstünde son derece iyi işaretlenmiş sıra sıra taş aletler ve silahlar; özellikle taş baltalar vardı.

Bir kol baltaya doğru uzandı, bunun Bay Wharton'ın kolu olduğunu gördüğümde ürktüm. Son derece gerçek görünen bir kol. Fakat tamamen gerçek değil. Katı görünmesine rağmen içini görebiliyordum.

Ektoplazma. Bir hayalet vücudu.

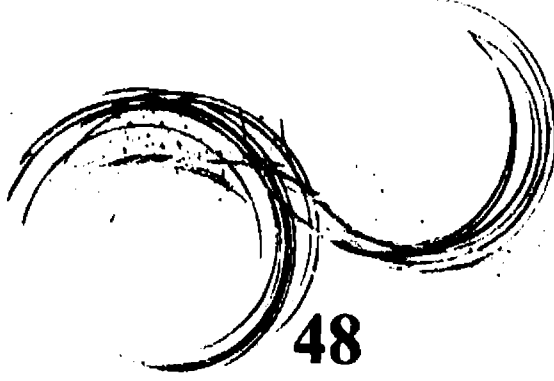
Artık son derece gerçek görünümlü, hafif tozlu kızılımsı ceket içindeki kol raftan baltayı aldı. Bunun bir Kızılderili baltası ya da dünya çevresinden başka bir kabile silahı olduğuna şüphe yoktu. Bu tip yadigârlara dair bilgim azla yok arasıydı.

Fakat bir şey aşikârdı; ağır görünüyordu ve ucunda jilet kadar keskin bir çakmaktaşı vardı. Şüphesiz savaşlarda ya da hayvan yüzmede kullanılan bir silah...

Ya da bu durumda cinayet için.

Thad bir şey duymuş olmalıydı. Bakmak için döndüğünde haykırarak baltanın savrulduğunu gördü ve balta altına indi. Saplanmıştı. Thad sarsıldı, dilini neredeyse ısırarak koparacaktı. Sol gözü neon kırmızısı optik sinirlerinin ucunda sallanarak yuvasından dışarı fırladı. Ardından Bay Wharton'ın baltayı ölü adamın kafasından çıkarmasını hayretle izledim. Baltayı çıkardığında güvenlik görevlisi Thad dondurucu dolabın içine devrildi.

Bay Wharton'ın hayaleti sakın bir şekilde kapağı kapattı, kanlı baltayı eski yerine kaldırdıktan sonra hemen ortadan kayboldu.

48

Yalnızca bir insanın adımı bildiği ve bunun tam da benim hoşlandığım gibi olduğu Heroes'taydım.

Tammy'yi çoktan okuldan alıp kız kardeşimin evine bırakmıştım. Danny, dikkat çekici bir şekilde hastanede Anthony'yle beraberdi. Kız kardeşim benim de orada olup olmayacağımı sormuştu ve mümkün olduğunca çabuk geleceğimi söyledim. Hoşuna gitmedi ama beni yalnızca çok ama çok önemli bir şeyin oğlumdan uzakta tutacağını biliyordu.

Artık saat neredeyse beşti ve ne gün olmuştu ama. Kısa süre sonra Simi Valley'ye doğru yola koyulacaktım ama öncelikle Fang dozuma ihtiyacım vardı. İlişkimiz fiziksel seviyeye eriştiğinden, gitmeden önce ona bir ziyarette bulundum. Bar çoğunlukla boştu ve yeterince özgür bir şekilde konuşabilirdik. Onu son birkaç günün olaylarından haberdar ettim.

“Yani kristal yumurta kutundaydı,” dedi Fang. Basmakalıp bir şekilde bardak parlatmıyordu; bunun yerine yarımay limon parçaları kesiyordu.

“Evet.”

“Bunu nereye yollayacağına dair bir fikrin var mı?”

“Adres kısmında yalnızca bir ‘M’ harfi varken bunu söylemek zor. Büyükannesinin herhangi bir yerdeki posta kutusu olabilir. Ve sen sormadan söyleyeyim, adı Thad’di.”

“Thad?”

“Evet.”

“Bu gerçek bir isim mi?”

“Fang kadar gerçek.”

Sırıttı. “O şeyi hemen burunlarının dibine kargoyla yollamak oldukça zekice bir fikir.”

“İşe de yarayabilirdi, eğer Bay Wharton kafatasını neredeyse ikiye yarmasaydı.”

“Beş yüz yıllık bir savaş baltasıyla. Müzenin de onun olduğunu düşünürsen son derece uygun.”

“Ve müzesini bugüne kadar koruyor,” dedi.

Fang barın üstünden eğildi. Eğilirken iki köpekdişi, iki mermer gibi birbirine çarptı. “Peki kutuyu hemen orada açtın mı?” dedi.

“Hayır. Bayan Dickens için bıraktım. Yakında duran birkaç çalışanla beraber açtı ve açtığında neredeyse gözyaşlarına boğuldu.”

“Cinayet bir şey ama bir sanat eserinin çalınması bambaşka bir şey.”

“Kendisi için bir isim yaratmaya çalışan küçük müze için önemli.”

“Tuhaf bir dünyada yaşıyoruz,” dedi Fang.

“Bir de bana sor.”

Gözlerinin kenarları biraz kırıştı. Belki de gözüne limon suyu sıçramıştı. “Yumurtanın kutuda olduğunu bildiğini nasıl açıkladın?”

“Ona içimde bir sezi olduğunu söyledim.”

“Sezilerin oldukça iyi.”

“Çoğu kişininkinden iyi,” dedim.

Başıyla onayladı. “Yani Bay Wharton’ın hayaleti güvenlik görevlisini öldürdü.”

“Kimsenin müzesinden çalmasına izin vermeyecekti.”

“Bir hayalet tarafından öldürülmek...” dedi Fang.

“Tuhaf bir dünyada yaşıyoruz,” dedim, Fang’le birbirimize gülümsedik.

“Yani çözümlenemeyen bir suç olarak mı geçecek?”

“Şüphesiz,” dedim.

“Bay Wharton’ı tutuklamak zor olurdu,” dedi hafifçe gülerek. Ekledi: “Bir hayalet cinayet işlediği için yine de cehenneme gidebilir mi?”

“Tanrı’ya sorman gerekecek.”

Tekrar sırtıttı, gözlerinde kalbimi biraz daha hızlı attıran bir çeşit cıvıltı vardı. Düşüncelerimi bilerek ıslıl ıslıl gülümsedi.

“Şuna bir ara ver artık,” dedim. “Hoş bir gülümseme var, ne olmuş?”

“Nasıl diyorsan, Moon Dance.” Uzanıp ellerimi tuttu. “Talebim hakkında düşündün mü?”

“Pek değil, hayır. Aklımda çok fazla şey var.”

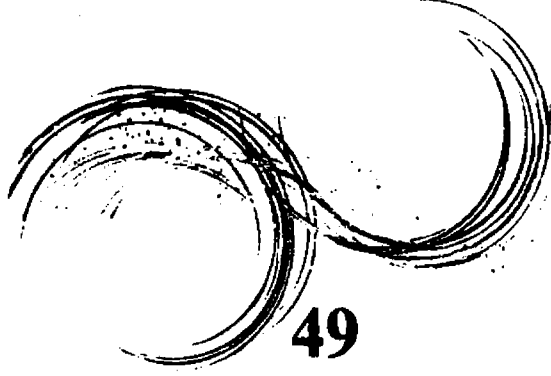
Başıyla onayladı. “Anlıyorum. İşler çığıırından çıktı.”

Ellerimi biraz daha sert sıktı. Elleri bazen yumuşak, bazen sertti. Geçinmek için içki dolduran ama mümkün olduğunda klasik Amerikan arabaları üzerinde çalışan bir adamın elleriydi. Aynı zamanda üç kişiyi öldüren bir adamın elleri.

“Cinayetlerden pişmanlık duyuyorum,” dedi Fang ellerimi biraz daha sıkıp düşüncelerimi okuyarak. “Ben bir katil değilim, Sam.”

“O halde neden vampir olmak istiyorsun?”

“Çünkü seninle beraber olmak istiyorum,” dedi parmak boğumlarımı dudaklarına götürüp hafifçe onları öperek. “Sonsuza dek.”

49

Simi Valley'ye giderken trafik o kadar kötüydü ki kenara çekip uçarak gitmeyi düşünüyordum.

Dayandım ve iki saat sonra, Northridge'i Simi Valley'ye bağlayan tepelerden geçtikten sonra pornonun inşa ettiği parıltılı ışıltılar boyunea uzun bir yokuştan aşağı yöneldim.

Porno Vadisi ya da bazı insanların söylediği şekilde, Silikon Vadisi.

Bir zamanlar federal ajan olduğumdan, yasal olarak Birleşik Devletler'de çekilen pornografik filmlerin neredeyse yüzde doksanının Simi Valley'nin kalbi olan, San Fernando Valley'deki stüdyolarda çekildiğini biliyordum.

Buradaki kilit ifade, "yasal olarak çekilmişti". Diğer pornolar da burada çekiliyordu. O kadar da yasal olmayan şekilde.

Bu elbette beni geren şeydi.

Ceptelefonum çaldı. Arayan Danny'ydi. Hadi be. Ancak oğlum hakkında haberleri olabilirdi. Her zaman dikkatli bir

sürücü olarak kulaklığımı taktıktan sonra telefonu yanıtladım.

“Hey, Sam,” dedi. Sesi gergin geliyordu. Ya bir şey boğazını engelliyordu ya da ağlamıştı veya hâlâ ağlıyordu.

Lanet olsun. “Hey.”

“O ölüyor, değil mi?” Fakat Danny gerçekten kelime-leri söyleyemedi. Onun yerine kısık, boğuk bir ses çıktı ve duyması korkunç bir sestti. “Lütfen, bana gerçeği söyle, Sam. Lütfen. Çok korkuyorum.”

Gözlerimi kapattım. Acısı doğrudan kalbime işledi. Bilmeye hakkı olduğunu anlayana kadar ona ne kadarını anlatmam gerektiğini düşündüm.

“Evet, ölüyor,” dedim.

Danny şimdiye kadar onu duyduğumdan daha hüngür hüngür, hatta herhangi bir adamı duyduğumdan daha hüngür hüngür ağladı ve telefonda kilometrelerce beraber ağladık.

Kırmızı fren lambalarından bir iz göz alabildiğince önümde uzanıyordu. Los Angeles’ın bir saat dışında olma- ma rağmen Güney Kaliforniya’daki trafik sınır tanımıyordu.

Telefonu kapattığımda duygusal bir enkazdım. Hâlâ araba kullanırken yanaklarımdan gözyaşlarını silerek kendime hâkim olmak için elimden geleni yaptım. Ne derseniz deyin ama adam çocuklarını seviyordu.

Trafik düzeldi ve ben Simi Valley’ye doğru giderken geniş bir tepenin –ya da küçük kızın söylediği gibi, bir dağın– üstündeki bir bina diğerlerinden daha parlak ışıldıyordu: Ronald Reagan Müzesi.

Altında, temelinin yakınında ve yaklaşık dört buçuk kilometre güneyimde çok daha farklı şekilde parıldayan devasa bir kumarhane vardı. Juarez Kızılderili Kabilesi, onlar için ayrılan toprakta Güney Kaliforniya'daki en popüler kumarhanelerde birini inşa etmişlerdi ve otobandan ilerlerken, buradan bile kumarhane ışıkları parlıyor, yanıp sönüyor, titreşiyordu.

Birkaç dakika sonra, yarımay gökyüzünde asılı dururken, kumarhaneye yanaştıktan sonra minivanımdan çıktım. Otelin on beş katı ön yüzünü taradım. Pencerelelerin bazıları parlaktı ama çoğu karanlıktı.

Maddie'nin sözcükleri aklıma geldi. Belki devasa otele baktığımdan ya da psişik bir sezi geldiğinden onları çözmüş-tüm. Bazen bilmiyordum. Hey, hâlâ bunları keşfediyorum.

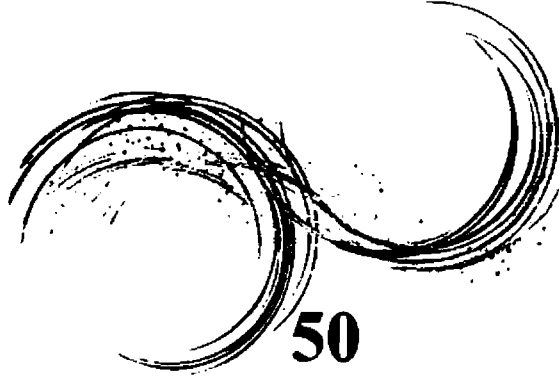
Her halükârda, sözcüklerini tekrar duydum: "Sansöre biniyoruz."

Sansör.

Asansör.

Maddie burada, bu otelde bir yerdeydi.

Bundan emindim.

50

Çarpıcı giyinmiştim. En azından birinin aklını cidden başmdan alacak şekilde. Dar siyah bir elbise giyiyordum ve yuvarlak kalçalarımın farkındaydım ama umursamıyordum. Bu siyah elbiseyi son giydiğimden beri epey zaman olmuştu ve tenimi ne kadar çok gösterdiğini unutmuşum.

Ne kadar da *solgun* bir ten.

Ben kot pantolon ve tişört tarzında bir kadınıym ama bazen işe uygun görünmelisinizdir. Peki aradığım iş neydi? Bilmiyordum ama Porno Vadisi'ndeki bir kumarhanede ah-laksız bir fahişe gibi giyinmek ortama uyum sağlamanın en iyi yolu gibi görünüyordu.

Fotoğraflardaki zenci adamın adı Carl Luck'tı. Bilinen bir uyuşturucu satıcısı ve pornocu ve öyle görünüyor ki aynı zamanda çocuk kaçıran bir katil.

İddia edildiğine göre, elbette.

Minivanımı kalabalık otoparkın arkasına park ettim. Aracı büyük alanın diğer ucuna bıraktıktan sonra yürüyerek

taştan kartal tüyü şeklinde destansı bir su çeşmesinin yanından geçtim. Parıltılı bir kartal tüyü kemerinin altından ve giriş yolu yakınında kartal tüyü mozaikli yoldan yürüdüm.

Burada bir desen sezdim.

İçeride, Moon Feather Kumarhanesi destansıydı. Yalnızca girişte durmuş, kendimi kaybetmiş hissettim. Nereden başlayacaktım? Hiçbir fikrim yoktu. Carl Luck'ın yüzü, dedikleri gibi, retinamın arkasına işlemişti. Adamı nerede görsen tanurdum. Artık tek yapmam gereken dikkat çekmeden ya da kabile polisi tarafından dışarı atılmadan onu bulmaktı.

Eğer bir müdavim olsaydım bir kumarhanede nereye giderdim?

Hiçbir fikrim yoktu. Aklıma bar gelirdi ancak tüm mekân büyük bir lanet olası bardı. Her biri renkli içki tepsi-leri taşıyan garson kızlar her tarafta dolanıyorlardı. Garson kızların hepsi orta yaşlı ve yorgun görünümlüydü. Hepsi çoraplı bacaklarını boydan boya gösteren parlak tek parça giysiler içindeydi. Yürürlerken kanat çırparmış gibi görünen bir kartal kuyruk tüyü arkalarında asılıydı.

Oh, Tanrım.

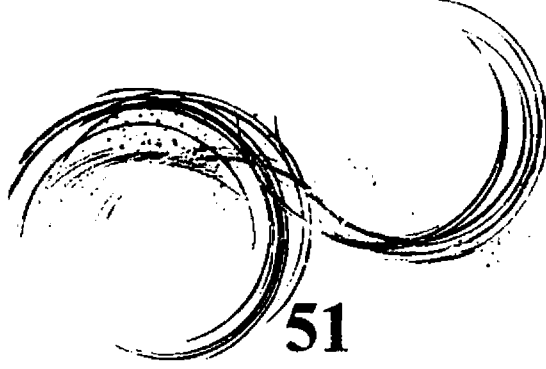
Nadiren ihtiyatlı ve çoğunlukla çok da ihtiyatlı olmayan, dedem olabilecek kadar yaşlı adamların bakışlarını görmezden gelerek kumarhanede dolaştım. En azından dolaştığımı düşünüyorum. Dürüst olmak gerekirse nereye geldiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Her yer gözüme aynı görünüyordu. Her yerde çıkışlar, restoranlar, kulağa egzotik gelen kulüplere uzanan geçitler ve de oyunlar. Tanrım, oyunlar. Aklınıza

gelebilecek her türlü temada sıra sıra video poker makineleri ve kumar makineleri. Özenli ve renkli eski Mısır temalı kumar makineleri: “Firavunlarla oynayın!” Hazine ve kademeli piramitlerin resimleriyle sıralı eski Maya kumar makineleri. Yanıp sönen bir Truva atıyla eski Truva kumar makinesi ama göbeğinden adam yerine altın paralar akıyor. Paramı kaybederken kısa bir tarih dersi bile alabilirim. Aksine kumarhane bir eski dünya “KİM KİMDİR” oyunuydu.

Ben anıt heykel şekilli kafalarla tamamlanmış bir sıra Paskalya Adası kumar makineleri sırasından geçerken kumarhanenin merkez barı gibi görünen yerde beklemeye karar verdim.

Bir beyaz ev şarabı sipariş edip barmenin Fang kadar tatlı olmaya çok uzak olduğunu fark ettim. Orada oturmuş, şarabı içerken ve kalabalığı izlerken bunun samanlıkta iğne aramaya benzediğini fark ettim.

Tabii eğer iğne, çocuk kaçakçılığı yapan bir katilse. Böylece büyük silahları çıkarmaya karar verdim.

51

Gözlerimi kapatıp düşüncelerimi boşaltmak için elimden geleni yaptım.

Bir kumarhanenin sesleri kulaklarınıza saldırırken düşüncelerinizi boşaltmak zor bir şey. Belki de kumarhanenin gizli planı budur: Hislere saldırıda bulunmak. Onları fazlasıyla yoruyor, karıştırıyor ve böylece cebinizden bol miktarda parayı çıkarıp onları "krediler" için makinelere sokmanın birdenbire iyi bir fikirmiş gibi görüldüğü karanlık yollara sizi yönlendiriyorlar.

Ya da belki de makineler yalnızca sinir bozucuydular.

Her halükârda gözlerimi kapattım, düşüncelerimi boşaltıp alkol ve sigara kokan, yanımda oturan adamı görmezden geldim. Benim adamıma odaklanmaya çalıştım.

Tek bir ismin düşüncelerime girmesine izin verdim:

Carl Luck.

Ardından görüntüsünün girmesine izin verdim. Küçük Maddie ve annesi, Lauren ardında McDonald's'tan çıktığı

sıradaki görüntü. Resimde aşağı doğru, belki de Maddie'ye bakıyordu. Fakat yüzü iyice görünüyordu. Güçlü yanak kemikleri. Düz alnı. Burnuna göre gözlerinin yakın konumu. Düşüncelerim kalıcı olarak bunların hepsiyle süslenmişti.

Ardından benim için bile yeni olan bir şey yaptım, bir nevi kendiliğinden meydana geldi. Zihnimde düşüncelerimin benden uzağa, gitgide genişleyen bir daire gibi dalgalandığını gördüm. Zihnim dışarıya uzanırken arayarak etrafındaki herkese dokunuyor gibiydi.

Arayarak.

Aramaya devam ederek dışarıya uzanmaya devam etti.

“Pardon, bebeğim?”

Soruşturma yapan düşlerim neredeyse fiziksel olarak çarparcasına hızla, beni şok ederek geri geldi. Nefesim ke-sildi. Kendimi bulmam bir an sürdü, kendime geldiğimdeyse gülümseyen sarhoş komşumun suratı suratımdan yaklaşık on santim uzaktı.

“Ne?” diye sordum, kafam karışmış halde. Hâlâ kendime, vücuduma gelmeye çalışıyordum. Her nasılsa dışarıdaydım. Kumarhanenin içinde. Bir şekilde bedenimin dışında.

Yüce İsa.

“Hey, bebeğim, *benimle* konuşan *sendin*.”

“Seninle konuşmuyordum.”

“Elbette, bebeğim. Şans hakkında bir şeyler söyleyip duruyordun. Yanında oturan tek şanslı piç ben olduğumdan benimle konuştuğunu düşündüm.”

“Seninle konuşmuyordum, üzgünüm.”

Çıplak bacağımın üstüne sıkı elini koydu. “Elbette öylesin, meleğim. Bu gece benim şanslı gecem.”

Koca bir adamdı. Boyunuz bir altmış olduğunda altıncı sınıfa gidenler bile büyük görünüyor. Fakat bu adam yüz otuz kiloya yakındı ve neredeyse benim ağırlığımın üç katıydı. Büyük adamlara karşı bir düşmanlığım yok, hatta onlara bayılıyorum ama şişman ellerini bacaklarıma koyan sarhoş adamlardan değil.

Elimi onun elinin üstüne koyup gülümsedim. Bu onun için yüreklendirici bir şeydi. Görünüşe göre bazı sarhoş adamlar için yeşil ışık anlamına geliyordu. Hemen elini bacağımdan yukarı götürmeye çalıştı. Ancak eli hareket etmedi. Bacağımın üstünden sakince kaldırıp sıkmaya başladım.

“Hey!”

“Git başımdan.”

“Elim!”

“Uzaklara git.”

Elini bıraktığımda ayakları havaya kalkarak taburesinden sırtüstü devrildi. Hafif bir gümbürtüyle yere kondu. Anahtarları ve bir cepte telefonunun yanı sıra bir prezervatif cebinden düştü. Iyy. Pek de Fang kadar iyi görünümlü olmayan barmen bize doğru koştu ama yalnızca omuz silkip bir içme hareketi yaptım. Adam ayağa kalktı, eşyalarını topladıktan sonra arkasına bakmadan yanımdan hızla uzaklaştı.

Barmen tuhaf bir şeyin döndüğünden emin halde kısa bir süre oyalandı ama ardından bana son bir kez bakarak bir sipariş almak için barın ilerisine gitti.

Fark edilmemek için ne güzel bir yol! Yavaş ol kızım Sam.

Heyecanın geçmesi ve bir kez daha yalnız kalmamla gözlerimi kapattım, önceki aşamalardan geçip düşüncelerimi dışarı doğru yönlendirdim.

Kumarhanenin uzak ucuna varana kadar dışarı doğru devam ettiler. Çift kanatlı bir kapının ardındaki özel bir poker odasına gittim. Poker masasının yanında oturan, bir numaralı halk düşmanı Bay Carl Luck'tı.

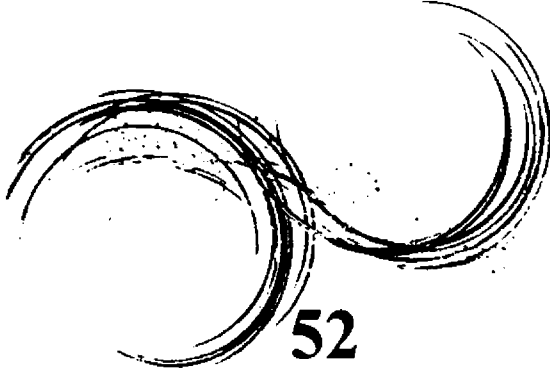
Şansı sona ermiş olabilirdi.

Hey, bunu söylemem gerekirdi.

Bir deney amacıyla düşüncelerimi daha da ileriye, kat kat otelin üstüne yönlendirdim ama bunun bir limiti var gibiydi. Uzaklaştıkça düşüncelerim daha dağınık hale geliyordu.

Düşüncelerimi bu kez daha yavaş halde geri çekip gözlerimi açtım. Kendimi sabitlediğimde bara on dolarlık bir banknot koydum, kalkıp kumarhanenin uzak ucuna doğru yöneldim.

Poker odasına.

Daha önce bunu yapmış gibi hissederek rulet masaları, yirmi bir masaları ve daha önce hiç duymadığım uydurma kumar oyunu masalarının arasından geçerek ilerledim. Flash Poker ve Three-Card Texas Slam gibi masalar.

Tamam, artık yalnızca uyduruyorlar.

Yürürken tenimi çokça gösterdiğimin farkındaydım ama bir parçam umursamıyordu. İstikrarlı bir kan diyeti, güneşten uzak durmak ve gece yarısı koşularım vücudum için mucizeler yarattı. En nihai Atkins Diyeti. Hâlâ doğuştan yuvarlak hatlı ama ufak yapılıydım. Ufak ve artık kaslı.

Bazı adamlar ve kadınlar baktı. Buradaki en seksi ya da en hoş kadın ben değildim, bu zor bir ihtimaldi ama belli bir duruş sergilediğimi düşünüyordum. Bu duruşun ne olduğunu bilmiyordum. Özgüven? Kana susamışlık?

Kısa süre sonra aynı ikili kapıları gördüğüme çok şaşırmadığım kumarhanenin uzak ucuna vardım. İki adam –ikisi de Kızılderili– açık kapıların hemen dışında duruyorlardı ve

çoğu insanı durdurduklarından şüphelendim. Fakat en iyi “bana bulaşmayın” ifademi takındığımda yalnızca göz kırptılar, gülümsedikten sonra geçmeme izin verdiler.

Onları geçerken merak ettim: “Bana bulaşmayın” ifadem yüzünden mi içeri girmeme izin vermişlerdi yoksa başka bir şeyden ötürü mü?

O başka şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama “zihin kontrolü” kelimeleri aklıma geldi.

Çok tuhaf.

Odayı gözden geçirdim. Kesinlikle yüksek meblağ oynayanlar vardı. Yedi adam masanın etrafında oturuyordu, kadın yoktu. Adamlardan iki tanesi Arap poşusu takmıştı. Bir diğeri beyaz bir kovboy şapkası takıyordu ve geri kalan dördü çeşitli etnik kökenlerin karışımıydılar. Hepsi de tertemiz giyinmişti. Hiçbiri beni fark etmedi. Hepsi de an kartları karan krupiyeye bakıyordu. Birkaç güvenlik görevlisi odanın etrafındaydı, hepsi de Kızılderiliydi. Şüphesiz, kumarhanenin kendi güvenliği idi. Ana poker masasını çevreleyen bir avuç dolusu lüks koltuk vardı ve bunlar bebeklerle doluydu. Şüphesiz, çeşitli fahişeler. Salonun uzak ucundaki özel bir barda, güneş gözlüğü takmış ve fıçı bira içen Carl Luck oturuyordu ve oyunu dikkatle izliyordu.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İlk içgüdüm odanın diğer ucuna uçmak, yüzünü bara geçirip Maddie’nin nerede olduğunu söyleyene kadar vurmaya devam etmektir.

Sakinleş. Derin nefesler.

Onun yerine büyük salonu mümkün olduğunca sakın

bir şekilde geçip Carl Luck'ın yanında bir tabure buldum.

Büyük bir adamdı. Hayatımdaki diğer erkekler kadar büyük değil ama kesinlikle büyüktü. Carl güneş gözlüklerinin üzerinden bana kısa bir bakış atmak dışında beni fark ettiğini gösterecek bir şey yapmadı. İri yapılı zenci adam parfüm kokuyordu. Parlak, alacalı botları deve kuşu derisindendi. Kestane rengi deri ceketini üstüne kusursuzca oturmuştu. Bir tahminde bulunmam gerekseydi Carl Luck'ın yakın zamanda eline çokça para geçtiğini söylerdim. McDonald's'teki adam bu adamın yanına kesinlikle yaklaşamazdı.

“Kim kazanıyor?” diye sordum masumca.

Carl parlak kafasını yavaşça çevirdi. Başka hiçbir yeri oynamadı. Bir dirseğiyle tezgâha yaslanıyordu. Dirseği istisnai biçimde sivri görünüyordu. Gözleri havalı güneş gözlüğünün ardında saklıydı.

“Kaptan Jack önde,” dedi. Gırtlğından gelen sesi mümkün olduğunca pürüzsüzdü. Kulağına, kadınların bayıldığı cinsten, bir radyo programı sunucusunun sesi gibi geliyordu.

“Önde olmak arkada olmaktan her zaman daha iyidir,” dedim. Ancak ne dediğıme dair hiçbir fikrim yoktu.

Carl bana baktı ama burnundan alıp verdiği nefesi duymama rağmen hiçbir şey demedi. Burun deliklerinden biri tıkalıydı.

Tanrım, acaba neden?

“Kaptan Jack kim?” diye sordum.

“Kovboy şapkalı.”

“Elbette. Bunu tahmin etmem gerekirdi.”

Carl oyuna geri döndü. Bir kez daha yalnızca kafası oynadı. Başka hiçbir yeri oynamadı. Düzeltme. Çenesi birazcık kasıldı. Onu geriyordum.

Kim olduğumu merak ediyor

İyi soru. Burası benim gerçekten hiçbir işimin –ve burada bulunmak için gerçek bir nedenimin– olmadığı özel bir yüksek bahis odasıydı.

Maddie'yi bulmaktan başka bir işimin olmadığı.

Masadan biri sevinçle haykırdı: Kaptan Jack. Şapkasını hızla başından çıkarıp mekanik boğaya binen bir kovboy gibi salladı. Tüm fiş yığını ona doğru itildi. Tekrar haykırdı.

Carl yanımda hafifçe sırttı.

Kaptan Jack'le beraber, diye düşündüm.

Bir beyaz ve bir siyah, demişti küçük Maddie.

“Oynuyor musun?” diye sordum.

“Kesinlikle hayır.”

“Neden?”

“Masaya oturma parası iki yüz elli bin dolar.”

“Evimden fazla.”

“Çoğu evden fazla.”

“Bahse girerim bu adamları uçaklarla getiriyorlardır,” dedim. “Bazı otellerin bunu yaptığını duymuştum.”

“Ne diyorsun? Bu ahbaplar için kırmızı halılar seriyorlar. Onları uçakla getiriyorlar, onlara kadın ve başka ne istiyorlarsa ayarlıyorlar.”

“Başka ne isteyebilirler ki?”

“Ne isterlerse.”

Başımınla onayladım. Carl çok gergindi. Boynundaki damarlarda nabzı atıyordu. Elleri açılıp kapandı. Endişe dalgaları yayıldı.

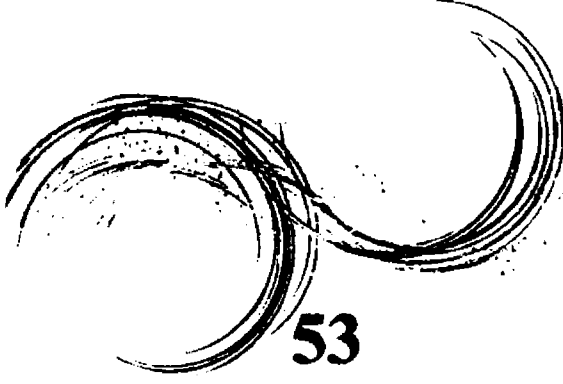
“Bedava otel odası. Bedava her şey, bahse girerim,” dedim.

“Evet, onun gibi bir şey,” dedi. Bana sırtını döndü.

Yani Carl ve Kaptan Jack burada kalıyorlardı. Carl susuyordu artık, onu zorlamak istemedim.

“Beş sentlik kumar makineleri beni çağırıyor,” dedim.

Fakat ben giderken fark ettiğini belli eden bir şey yapmamasına rağmen salonda ilerlerken ve ikili kapılardan çıkarken üstümdeki gözlerini hissedebiliyordum.

53

Pürüzsüz bir duvara bir omzumu dayayıp gri bir duman bulutu üfledim. Kumarhanenin tuvaletlerine ve umumi telefonlarına çıkan dar bir koridorun içinde duruyordum. Buradan özel salonun çift kanatlı kapısını gayet iyi görebiliyordum.

Ciğerlerimi sonuna kadar doldurarak derin bir nefes aldım. Sigara içmek bana hiçbir şey yapmıyordu. Rahatlama vermiyordu. Hiçbir şey. Nikotin bağımlılığı yoktu. Hiçbir şey. Benim için sigara içmek sadece gönüllü bir eylemdi. Vahşi bir tepkime olmaksızın yapabildiğim az sayıdaki şeyden biriydi bu. Yani yapabildiğim için yapıyordum.

Kumarhanelerin iyi yanı, içlerinde sigara içebiliyor olmanız. Vampir olmanın iyi yanı ise, akciğer kanseri olmanız.

En azından bana söyledikleri bu. Ve *söyleyenlerle* kastettiğim ise Fang. Adam vampirlikle alakalı şeyler hakkındaki tek kaynağımdı.

Kendimi sırtır halde Dişsiz Harika'yı düşünürken buldum. Dişsiz çünkü köpekdişleri sökülmüştü.

Vampir dişleri.

Bunun ilginç yanı, gece yarattığı kulübüne gönülsüz bir şekilde katıldığımdan beri altı yıldır kendi dişlerimin boyunun ya da biçiminin değişmemiş olmasıydı.

Kabul edilmelidir ki, uzun köpekdişlerinin bir vampire yardımcı olması mantıklı geliyor. Elbette bir derialtı iğnesi de yardımcı olurdu. Elleri ya da silahları olmayan, ağızlarıyla avlanan yaratıklara dişleri yardımcı olurdu. Uzun dişler ava saplanıp onu tutardı. Uzun dişler eti parçalamaya yardımcı olurdu.

Et yiyemiyordum. İhtiyacımı karşılamak için yalnızca sabit bir kan akışına ihtiyacım vardı. Başka yaratıkları da öldürmeme gerek yoktu.

Gönüllü bir kaynak yeterli olurdu.

Bir bağışçı.

Bu düşünceler bana yeniydi. Devrim niteliğindeydiler. Kendime farklı bakmama neden oldular.

Öldürmek zorunda değildim.

Yalnızca içmek zorundaydım.

Elbette yerel bir mezbahadan kan ihtiyacımı karşılıyordum; bu yüzden öldürmüyordum. Fakat kan da iğrençti ve bazıları gayet rahatsız ya da hasta olabilecek yüzlerce farklı hayvanındı.

Hepsi bendenizin her gece keyfini sürmesi için koca bir kanlı çorbanın içinde karışıyordu.

Fakat böyle olması gerekmiyordu, değil mi? Tek ihtiyacım, istikrarlı bir kaynaktı.

Fang'i düşündüm. Aynı zamanda isteğini de düşündüm.
Beni bir vampir yap.

Gerçekten gözlerimi yakmamasına rağmen dumanın içinde gözlerimi kısarak tekrar bir nefes çektim. Çift kanatlı kapının arkasındaki salon hâlâ sessizdi. Birkaç kişi girip çıktı ama Cari Luck ya da Kaptan Jack değillerdi.

Tanrım, Fang bu akşam bana evlenme mi teklif etmişti? Yani, elimi tutup sonsuza dek benimle birlikte olmak istediğini söylemişti.

Nereden baksan bir evlenme teklifi.

Vay canına.

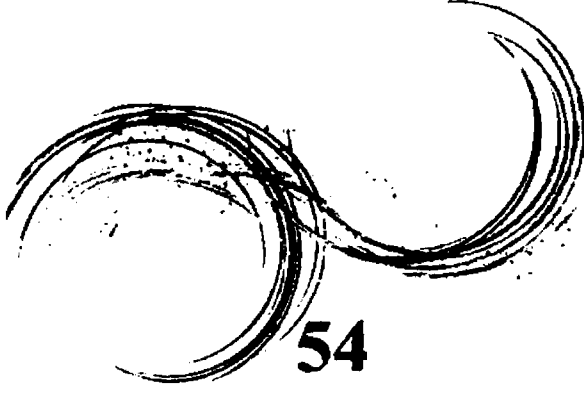
Sigaramı köşedeki cam kül tablasına bıraktım, ardından holün içindeki yerime geri döndüm. Fang'in evlenme teklifini daha sonra düşünecektim. Şu anda Fang'in teklifi listemin alt sıralarındaydı.

Listemin üst sıralarında bu akşam iki adamı öldürecekimden emin –son derece emin– olduğuma dair zalim kavrayış vardı.

Otuz dakika sonra varlıklı bir erkek grubu salondan dışarı çıktı. Yalnızca biri özellikle keyifli görünüyordu; bir poşu takan uzun boylu bir adam. Arkadan takip eden Kaptan Jack tatsız bir haldeymiş gibi görünüyordu.

Carl Luck onu sırtından rahatlatıcı bir şekilde sıvazlayarak iki adam asansör kümesine doğru yöneldiler.

Sansörler.

54

On beş dakika sonra asansörle, üst kattaki süitlere çıktım.

Lüks süitler. Yüksek meblağda oynayanların süitleri. Koca oğlanların koca cüzdanlarıyla kaldığı süitler. Birisinin çığlık attığını duyamayacağınız kadar büyük süitler. Özellikle de küçük bir kızın çığlığını.

Asansör kapıları açılırken kararlıyım. Çantam hâlâ omzumdaydı. Serin hava beni ferah holde karşıladı. Sağa ya da sola dönebilirdim. Yönümü hissederek otomatikman sağa döndüm.

Hol, cilalı sehpalar ve çiçeklerle sıralıydı. Diğer katların cilalı sehpaları ve çiçekleri olduğunu sanmıyordum. Buradaki kapılar duvarların içine gömülmüş ve pirinç kabartma desenlerle süslüydü. Tasarım, doğru tahmin ettiniz, kartal tüyleriydi. Kapılar gördüğüm kadarıyla güvenlik için tasarlanmışlardı. Kabartmalar pirinçten olmasına rağmen kapıların kendisi çeliktendi.

Tamamen altıncı hissim tarafından yönlendirilerek ho-

lün ilerisine devam ettim. Sağa dönmemele kulak zarımın içinde ufak bir titreşim başladı.

Kendimi belirli bir gömme kapıya bakarken buldum. Sol tarafımdaydı ve diğer tüm kapılar gibi görünüyordu.

Ancak diğerleri gibi *hissettirmiyordu*. Ona çekiliyordum ve ona çekilirken içimdeki uyarı sistemi –kulaklarımdaki titreşim– gitgide daha gürültülü hale geldi.

Burada tehlike vardı.

Varaklı kapı loş ışıklar içinde soluk bir şekilde parlıyordu. Holde tek başımaydım. Tek bir ses bile duymadım, ki duyma gücüm çok iyiydi.

Yine de başım titreşiyor, tenim karıncalanıyordu.

Bu kapının ardında korkmuş küçük bir kız vardı. Son birkaç gündür beni arayan küçük kız.

Çelik kapı bir kasa kapısı da olabilirdi. Otel yüce konuklarına çokça güvenlik ve mahremiyet veriyordu.

Fazlasıyla çok mahremiyet.

Kapının birden fazla kapı dili dahil olmak üzere çok sayıda kilidi olurdu. Belki zemine ya da tavana yakın. Burası standart bir otel odası kapısı değildi. Burada, bu katta, hiçbir şey standart değildi.

Bazen ne kadar güçlü olduğumu merak ederdim. Bu, test etmesi kolay bir şey değil; tabii dikkatleri üstünüze çekmek istemiyorsanız. Birkaç yıl önce, koşu yaparken eski bir Volkswagen Beetle'ın yanında duraksadım. Bir merakla aşağı uzandım, altından tutup arabayı yerden bir metre yukarı kaldırdım.

Birkaç hafta önce kurşungeçirmez bir hapishane camısını kırınca bir adamı neredeyse öldürüyordum.

Çelik, süslemeli bir güvenlik kapısı özünde ürkütücü görünüyordu. Tabii kapıyı da çalabilirdim. Polisi arayıp durumu özetleyebilirdim. Şansım yaver giderse acil bir arama emri bile çıkabilirdi.

Tekrar düşün, Sam. Burası ayrılmış bölge. Burada işler farklı yapılıyor.

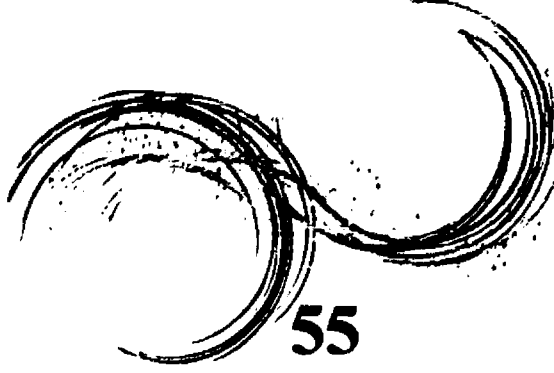
Ne kadar farklı bilmiyordum ama bir kart oyununda iki yüz elli bin dolar koyan ve ardından kaybeden bir misafiri rahatsız etmeden önce otelin bir kez daha ya da birkaç kez daha düşüneceğinden şüpheleniyordum.

Evet, şu anda birçok şeyi farklı yapabilirdim ama hiçbirini doğru gelmiyordu.

Hiçbiri, tabii bu hariç.

Ayağımı kaldırdım, geri yaslandıktan sonra topuğumla beraber pahalı yüksek topuklu ayakkabılarımı ve de kapının menteşelerini de yok ederek kapıya mümkün olduğunca sert bir şekilde geçirdim.

Çelik levha içeri doğru devrilerek büyük bir gümürtüyle düştü.

İçgüdüsel olarak kapının bir tarafında durdum. Kapının düşmesinin metalik yankısı süit içinde çınlamaya devam etti.

Ne giriş ama.

Fakat karşımda doğrudan birini görmedim ve beş para etmez yüksek topuklularımı ayağımdan atarak içeri girdim, kafamdaki alarm her zamankinden güçlü titreşmeye devam etti.

Bir şey çok ama çok yanlış gidiyordu. Daha önce hayal ettiğimden daha da yanlış. Bunun ne olduğunu henüz bilmiyordum.

Belki de polisi aramalıydım ya da en azından bir tabancam olmalıydı.

Süit oda oldukça gösterişliydi. Geceliğinin binlerce dolar tuttuğuna şüphe yoktu ancak Kaptan Jack muhtemelen burayı bedavaya getirmişti.

Hayatımda hiçbir şeyi bedavaya getirmemiştim.

Balkon kapıları sonuna kadar açıktı. Kapı eşiğinden

bile geniş güney yamacının heybetli manzarasıyla Ronald Reagan Kütüphanesi'ni görebiliyordum.

Doğru yerdeydim.

Kapının düştüğü yerde bir düzine pahalı İtalyan mermer levhalar kırılmıştı. Düşmüş kapının üstünden geçtim, kırık mermerleri ayağımın altında çatırdatıp odanın içine ilerledim.

Süit, ana salondan dallanan iki ana kanat şeklinde tasarlanmıştı. Solumdaki hol arka odalara ve sağ tarafa doğru daha kısa bir hol mutfak alanına, bilardo odasına ve bara çıkıyordu. Bar tüm kumarhaneye içki sağlamaya yetecek kadar büyüktü.

Şimdiye kadar kimseyi görmemiş ya da duymamıştım. Fakat buradaldı.

Biliyordum.

Yatak odası kanadı holünün hemen dışında durarak gözlerimi kapatıp onları aradım. En azından çalıştım. Sezilerim kaotik ve belirsizdi. Odaklanmak için berrak bir kafaya ihtiyacım vardı ve odaklanmak neredeyse imkânsızdı.

Yatak odalarındalar. Yatak odalarından birinde.

Pürüzsüz fayanslara çıplak ayağımla hafifçe basarak holden kanada döndüm. Bu holde her bir tarafta iki tane olmak üzere dört kapı vardı. Bu lüks süit benim evimden üç tanesinin bir araya getirilmiş halinden büyüktü.

Burada olduğumu biliyorlardı. Bilmeleri gerekiyordu.

O düşen kapının fark edilmeme olasılığı yoktu. Kafamın içindeki alarm, başım çok sayıdaki arı gibi saran vızıltı devam ediyordu.

Yatak odalarına açılan kapıların hepsi çift kanatlıydı. Dört çift kanatlı kapının üçü açık duruyordu. Holün uzak ucundaki kapılar yalnızca kapalı olanlardı.

Oradalar. Yaptıkları şeyi yapıyorlar.

Midem bulandı ama ileriye doğru devam ettim. Her bir açık kapıda duraksadım. Fakat valizlerle dolu olmasına rağmen odalar boştu.

Artık holün uzak ucundaki uzak kapıda dururken sızlanan küçük bir ses duydum.

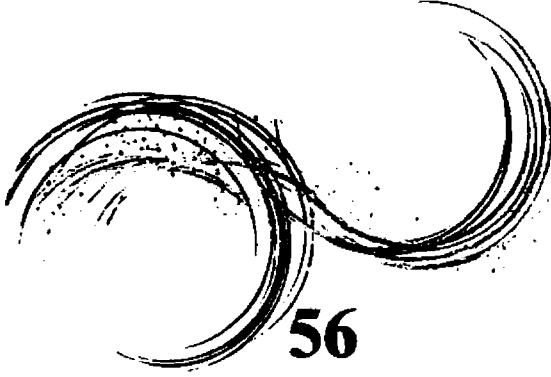
Oh, kahretsin.

Kapı kolunu denedim. Kilitliydi.

Derin bir nefes aldım, kapı kolunu tuttuktan sonra kapıyı sökerek açtım.

Her şeye hazır olduğumu düşündüm.

Fakat bunun için hazır değildim.

56

İlk gördüğüm şey, bir çeşit medikal masaydı. Geniş odanın ortasında duruyordu.

Sonraki gördüğüm şey masanın üstündeki küçük bir kızdı.

Maddie.

Oh, yüce İsa.

Ölmüştü ya da ölmeye yakındı.

Kollarından kan dolu plastik poşetlere kırmızı tüpler iniyordu. Kam. Kan damlalarıyla kaplı beyaz bir cübbeye sarılmıştı. Onun kanı. Gözleri kapalıydı ve artık küçük göğsünün yavaşça kalkıp indiğini görebiliyordum. Üstüne tek bir ışık vuruyordu.

Burada ne haltlar dönüyor?

İlk içgüdüm ona doğru koşmaktı. Fakat buna karşı koydum. Ajanlık eğitimim doğal içgüdümün yerine geçiyordu.

Nefes alıyor, ölmemiş. Hareketsiz kal.

Yalnız olmadığını biliyordum. Maddie'nin haricinde odanın içinde bir başkasının olduğunu biliyordum.

Belki de birden fazla.

Psşik seziler harika. Fakat sizi ancak bir yere kadar götürüyorlar.

Açık kapı eşiğinde dinleyerek duraksadım. Hiçbir şey duymuyordum. Hayır, bekle. Odamın derinlerinden nefes alıp verme sesi duydum.

Bay Carl Luck.

Peki, Kaptan Jack neredeydi?

O da içeride. Hasta ruhlu piç de burada Maddie'nin kanını çekiyor.

Ama ne için?

Cevap çok açıktı.

O bir vampir.

“Doğru bildin, küçükhanım.”

Sesin geldiği noktayı kestiremiyordum ama yukarıdan bir yerden gelmiş gibiydi. Aynı zamanda konuşanın düşüncelerimi okuduğunun da farkındaydım.

“Tekrar doğru bildin, küçükhanım. Artık çekinme, içeri gel. Isırmayız.” Ses kıkırdadı.

Kafam vızıldıyordu. Tehlike her yerdeydi. Belki de her köşede. Hole baktım. Hiçbir şey yoktu. Tehlike tamamen bu odadaydı.

Hayatımda yalnızca bir kez başka vampir görmüştüm ve o yalnızca geçen gündü. Yıllar önce bana saldıran vampir bunu ben ne olduğunu anlayamadan bir anda yapmıştı.

Uzun, çok uzun bir zamandan beri ilk defa ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu sırada orada küçük bir kız kan kaybından ölmek üzereydi.

Uzun zamandır bir tabanca kullanmamıştım ama şimdi yanımda bir silah olmasını dilerdim. Endişelendiğim Carl değildi. Kaptan Jack ise farklı bir hikâyeydi. Bilinmez olan Kaptan Jack'ti. Zincirdeki bilinmez halkaydı.

Maddie ufak, miyavlamaya benzer bir ses çıkardı. Etrafında bir şeyin biçimlendiğini gördüm. Siyah bir hale.

Lanet.

Fırlayıp onu almayı düşündüm ama Kaptan Jack gibi yakın zamanda beslenmiş vampirin güçlü olacağını biliyordum. İçgüdüsel olarak Carl Luck'm silahlı olduğundan bahsetmeme bile gerek yok ve geleneksel bir silah da değil.

Alarmımın bu kadar gürültülü çalmasının sebebi buydu.

Tabancasmda gümüş mermiler vardı. Bundan emindim.

Bunu düşündüğüm anda Güneyli ses odada bir yerden istekli bir şekilde güldü.

Maddie'nin etrafındaki hale büyümeye devam etti.

Ne yapacağımı bilmiyordum.

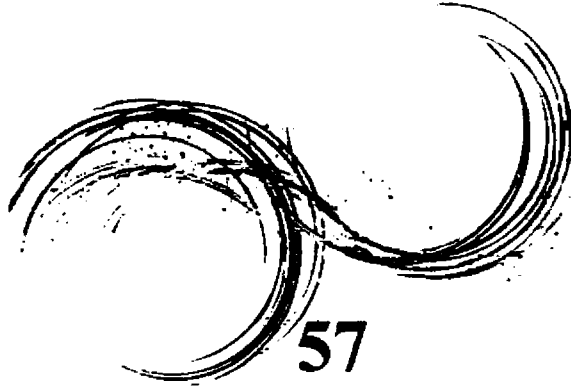
İşte tam da bu anda arkamdan bir ses duydum. Bakmak için döndüğümde hem hoşuma giden hem de çok ama çok gerçekdışı bir manzara gördüm.

Bu arkamdaki hole giren Los Angeles'tan eski Dedektif Aaron King'di. Beni susturmak için dudaklarına bir parmağımı götürdü. Başımla onayladım.

Maddie'nin kurtarılması gerekiyordu.

Hemen.

İçgüdülerime güvenerek, Aaron King'e güvenerek ve hepimiz buradan canlı kurtulalım diye deli gibi dua ederek odaya daldım.

57

Vampire yoğunlaşmakta güçlük çekiyordum ama Carl Luck'ın odanın neresinde olduğunu tam olarak *hissedebiliyordum*.

Ağır yapılı uyuşturucu satıcısı –ve görünüşe göre *kan* satıcısı– büyük yatak odasının uzak ucunda çömelerek nişan alıyordu. Ateşleme sesi gelirken vücudumu çevirdim. Kurşun omzumu yakarak sıyırdıktan sonra arkamdaki duvara çarptı.

Eğildim ve elimden geldiğince hızlanarak ileri doğru koştum.

Başka bir ateşleme sesi geldi. Fakat dönmek, eğilmek ya da başka bir şey yapmak için fazla hızlı gidiyordum. Fena bir acı mideme saplandı ama koşmayı bırakmadım ve artık sığırdıyordum.

Carl Luck çığlık atıp geri büzüldü ve düzleştirdiğim elimi keskin, sivri tırnaklarıyla doğrudan gırtlığına sapladım.

Sert bir şekilde sarsılıp hemen altına etti.

Elimi geri çekmemle her yere kan püskürdü. Çoktan dönüyor, vampiri arıyordum. Fakat orada kimse yoktu.

Midemdeki acı kötü bir şekilde hiddetlendi ve neredeyse iki büklüm oldum. Nefesim kesildi, ayakta kalmak için mücadele ettim. Bu, gümüş bir kurşundu, bundan emindim. Acı neredeyse dayanılmazdı. Yakıcı acı birkaç ay önceki Tatar yayı sürgüsüne çok benzerdi. Kurşun içimden geçip gitmiş miydi? Bilmiyordum.

Bir şey –beyaz bir bulanıklık– başımın üstünde parladı.

Tam yukarıdan bir şey düşerken elimi kaldırarak yukarı baktım. Kafamı doğrudan zemine gömen, çekiç gibi geniş bir yumruk.

Darbenin kuvveti daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Beni nasıl öldürmediğini bilmiyordum.

Soluğum kesilmiş, nefes almak için mücadele eder halde, yerde karnımdan, omzumdan ve ağzımdan kanayarak öylece yattım. Burnum kırılmıştı, bundan emindim. Belki çenem de. Yumruğun kuvveti fayansları çatlatarak yüzümü fayansların içine sokmuştu.

Kan çatlakları küçük kan kırmızı akarsu kolları gibi doldurarak özgürce aktı.

Birisi saçımı yakaladı, beni yukarı kaldırdı. Çenem gevşemiş halde sarktı. Evet, kırılmıştı. Belki de parçalanmıştı.

“Burada kim varmış bakalım,” diye bir sesin uzaktan geldiğini duydum. Daha önce holde duyduğum aynı sestti. Aynı Güneyli aksan.

Onunla yüz yüze gelene kadar beni kaldırmaya devam etti. Bu elbette Kaptan Jack’ti ama bu kez büyük kovboy şapkasını takmıyordu. Kuşkusuz şapkasını bana yukarıdan atılırken kaybetmişti.

“Konuşamıyor musun, hı? Dilini kedi mi kaptı?” dedikten sonra yüzümü sert bir şekilde tokatladı. Darmadağın olmuş çenem neredeyse enseme çarparak fırtınadaki bir salıncak gibi savruldu. Çenemi yerinde tutan tek şey kemik, tendonlar ve deriydi.

Artık beni boğazımdan kavrayıp kaldırmıştı. Çenem koluna doğru kanayarak eline sarktı. “Hımm. Seni daha önce hiç görmemiştim. Sen bir çaylak olmalısın. Yalnızca bir çaylak, birinin beslenmesini keser.” Beni yüzüne biraz daha çekti. Gözlerim öylesine bulanmıştı ki büyük Teksaslı yüzünü güçlkle seçebiliyordum. “Çaylaklardan hoşlanmam. Çaylaklar anlamaz. Çaylaklar her şeyi değiştirmeye çalışırlar. Değişikliği sevmem.”

Konuşamıyordum ama düşünebiliyordum.

Küçük kızı öldürüyorsun.

“Ah, besin kaynağımdan mı bahsediyorsun? Sanırım öyle ama küçük kızların ve oğlanların daha zengin, daha saf kanları olmasına rağmen, ki onları bu yüzden tercih ederim, çaylak, besin kaynaklarının yaşı olmaz.”

Sen lanet olası bir hayvansın.

“Bana isim takabilecek kadar beni tanımıyorsun, küçükhanım. Kendi türümüzü öldürmek hor görülen bir şey ama sanırım burada bir istisna yapacağım. Seni hayatta bırakırsam hayatımı zorlaştıracığımı hissediyorum.”

Eli boğazımı ezerek kavrayışı sıkılaştı. Diğer elinin, ceketinin cebine gittiğini gördüm. Düşüncelerini biliyordum. Hatta sapkın kafasının içindeydin.

Gümüş bir hançere uzanıyordu.

Sağa sola sallanmayı kesip boynumdaki elini iki elimle birden kavradım. Bu pisliğin kim olduğunu bilmiyordum ama henüz ölmediğimin farkındaydım.

Tüm gücümle bileğini kırdım.

Çılgılık atarak beni bıraktı. Ayaklarımın üstüne konup dövüş duruşu aldım.

“Kahrolası fahişe!”

Fakat tüm eğitimimi ve içgüdülerimi kullanarak korkumu, nefretimi ve öfkemi odaklayarak hareket ediyordum. Beceriksiz biri değildim. Ne yaptığımı biliyordum. Yumruklarımı yüzüne doğru savurarak ona sert bir şekilde art arda vurdum. Kim olduğu umurumda değildi. Ne kadar güçlü olduğunu bilmiyordum. Ne kadar hasar verdiğimi bilemiyordum.

Göz ucuyla Aaron King’in, çenesi düşmüş halde, bir sok tabancası tutarak kapı eşiğinde durduğunu gördüm. Kendi düşüncelerimi mümkün olduğunca güçlü bir şekilde ona yansıtarak kızı almasını işaret ettim. Kısa bir an kafası karışmış gibi görünse de ardından Maddie’ye doğru ilerledi.

Anlık duraksamam Kaptan Jack’in tüm ihtiyacını duyduğu şeydi. Sağ gözüme ezici bir yumruk indirdi. Öylesine sertti ki yanak kemiğimin parçalandığını duydum.

Geriye doğru sendelerken önümde gümüş bir parıltının, bir hançerin hızla geçtiğini gördüm. Şaşırtıcı bir şekilde, bana doğru gelirken tek düşünebildiğim çocuklarımdı. O güzel yüzlerini gördüm. Hançer aşağı doğru savruldu, şüphesiz, kalbime ilerliyordu. Bunun beni öldürüp öldürmeyeceğimi bilmiyordum ama öldüreceğinden şüpheleniyordum.

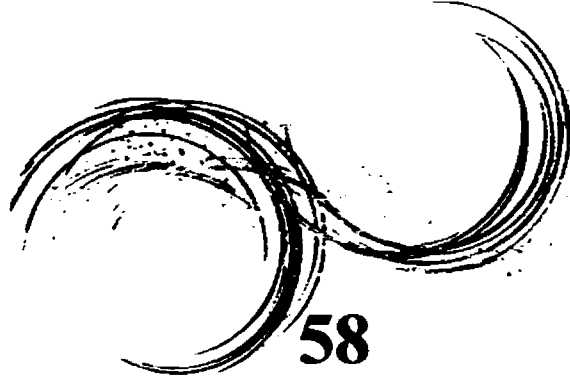
Kaptan Jack'in ne yaptığım tam olarak bildiğinden şüpheleniyordum.

Ancak ben bıçak dövüşünde talimliydım. En iyi şekilde eğitilmiştim. Savrulan bir bıçaktan kaçınma umudumuz olmadığında yapmamız öğretilen tek şeyi yaptım.

Kolumu bir kalkan olarak kullandım.

Bunu yapmamla hemen eski eğitmenimin sesini duydum: “Ölmektense kolunu kesmek daha iyidir.”

Bıçak aşağı doğru savrulurken kolum yukarı kalktı...

Bıçak koluma saplandı.

Bu, bok gibi bir güne dönüyordu. Çığlık bile atamadım. Altçenem savrulurken homurdandım.

Ama ister inanm ister inanmayın, ne yaptığımı biliyordum. Kolumu çevirdiğimde bıçak elinden çıktı. Sendeleyerek geri çekildim, gümüş hançerin kulpunun ön kolumdan çıktığı yerden buhar ve tıslama sesi çıkıyordu.

Nefes nefese ve kendi kanım genzime kaçarken bıçağı kolumdan çıkardım.

İşte o anda yatak odasmda, çatırdayan ve canlı bir şey tısladı.

Aaron King'in şok tabancası.

Önümdeki büyük Teksaslıya az hasar verdi ama vampir arkasına dönüp kabloları kavradı ve bunu yaptığında ileri sıçrayıp gümüş hançeri kalbinin derinliklerine sapladım.

Teksaslı çılgın kasılmalara girerken uzaklaştım. Daha

önce ölüme tanıklık etmiştim ama böylesine değil. Ölmek istemiyordu. Bu kadarı kesindi. Tıslayarak buhar çıkartan kanlı göğsünü tırmalayarak vücudu buna karşı savaştı. Sanki, “Ne halt yedin sen?” diye soracak gibi birden fazla kez bana döndü. Hatta bir kez daha bana doğru hamle yaptı ama fazla yaklaşmadı.

Sırtı kambur, göğsünü tutarak ve sudan çıkmış bir balık gibi nefes nefese zemine yıkıldı. Hareket etmeyi kesene dek bir süre boyunca bunu yaptı.

“Zamanında çok tuhaf şeyler gördüm,” dedi yanımdaki Aaron King. “Ama bu, birincilik ödülünü alır.”

Salondaydık. Küçük Maddie battaniyelere sarılmıştı ve bir köşedeki hacimli kanepede yatıyordu.

Aaron yanımda oturmuş, elimle çenemi yerinde tutuyordu.

“Konuşamıyorsun, biliyorum ama orada olanlar...” Başını iki yana sallamaya başladı, yüzü herhangi bir vampirin yüzünden daha solgundu. “Orada neler *oldu*?”

Ona zihnimle ulaşabilirdim ama yapmadım. Yaşlı adam yeterince şok geçirmiş gibi görünüyordu. Konuşamayacak kadar çok tükenmiştim, telepatik olarak bile.

Kurşun midemden belime kadar ilerleyerek arkasında berbat bir delik bırakmıştı. Yine de gümüşe maruz kalmak bana zarar veriyor, beni bitkin ve neredeyse şuursuz hale getiriyordu.

“Zavallı çenen, küçük sevgilim. Zavallı kolun. Yüce İsa, orada neler oldu öyle?” Başını tekrar sallamaya başladı, ardından gözlerinde yaşlar olduğunu gördüm. “Ya bu küçüğe ne yapıyorlardı? Kanını alıyorlardı, değil mi? O hasta mı?”

Başımı iki yana sallamaya çalıştım. Anlık dürtümü anladı. “Hayır, elbette hasta değil. Onlar hasta. Yüce Tanrım, ona ne yapıyorlardı?”

Tekrar başımı sallamaya çalıştım.

Aaron King, “Belki de bu kadar çok soru sormayı bırakmalıyım,” dedi.

Gülümsemeye çalıştım. Yaşlı adam çenemle kollarımı tutarak beni rahat ettirmek için elinden geleni yaptı.

“Sağlık ekibi geliyor. Kabile polisi de kısa süre sonra burada olacak. Kendimizi berbat bir duruma soktuk. Nereden açıklamaya başlayacağımı ya da ne diyeceğimi bilmiyorum.” Merhametli bir şekilde bana baktı ama gözlerindeki kafa karışıklığını ve korkuyu gördüm. “Karnından vuruldun, kolundan bıçaklandın. Fakat yaraların kanaması durdu...”

Sesinin kesilmesine izin verdi ve yaşlı adam yalnızca beni tutmaya, sıvazlamaya ve zavallı kırık çenemi yerinde tutmaya devam etti. Odaya polisler dolana kadar öylece oturduk...

Geç bir saatti.

Bir ambulansın arkasındaydım. Aynı zamanda sabah

yaklaşıyordu. Belki bir ya da iki saat vardı. Geceyi akla gelebilecek her açıdan sorguya tutularak geçirmiştik. Neyse ki Fullerton Polis Departmanı'ndan Dedektif Hanner ortaya çıkmıştı ve gelmesiyle işler yatışmaya başladı.

Artık Aaron King ve ben yalnızdık, bana olan biteni kontrol etmeye karar verdiğini o zaman söyledi. Orada yalnız olmam fikrinden hoşlanmamıştı. Resepsiyonda sorduğu birkaç rutin soru, –ve şüphesiz sonuna kadar Güneyli cazibesi– onu Carl Luck ile petrol zengini Teksaslıyla bağlantı kurmaya yönlendirmişti. Birkaç soruşturmanın ardından süite geliyordu ki parçalanmış kapıyı görmüştü.

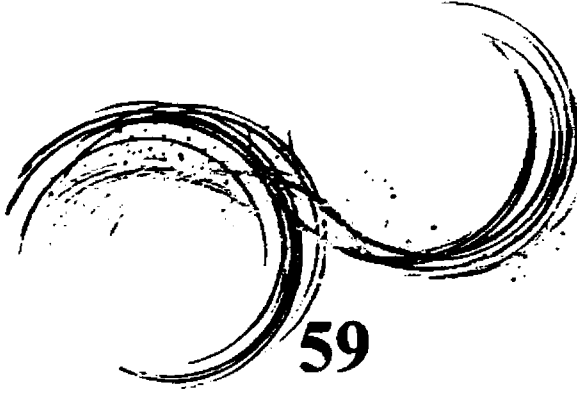
Başımı eğdim ve fısıldayarak teşekkür ettim. Şaşırtıcı bir şekilde çenemin iyileştiğini hissediyordum. Aynı zamanda yerine yerleşmişti. Aşağı yukarı olması gereken yerdeydi. Belki de sonsuza dek bir diş fırlaklığım olacaktı. Aaron King elimi tutmuş, benimle ambulansın arkasında otururken Dedektif Hanner arka kapıyı açtı. Benimle bir süre yalnız kalıp kalamayacağını sordu ve yaşlı araştırmacı başıyla onayladı. Dedektif Hanner artık ona ihtiyaç olmadığını söylediğinde Aaron King elimi hafifçe sıkıp birkaç gün içinde beni kontrol edeceğini söyledi.

Başımla onayladım ve ona teşekkür etmek istedim. Ona ne kadar müteşekkir olduğumu bildiğini sanıyordum. Gerçekten Aaron King olmayan Aaron King, Dedektif Hanner'a başıyla selam verdikten sonra ayrıldı.

Hanner bana baktı, ardından başparmağını King'e doğru savurdu. "O, olduğunu sandığım kişi mi?"

Tekrar başımla onayladığımda o da başını iki yana salladı ve ambulansın içine geçip kapıyı arkasından kapattı.

"Konuşmamız gerek," dedi.

“Daha doğrusu, konuşmam gerek,” diye düzeltti. “Sanırım çenen henüz iyileşmedi.”

İhtiyatlı bir şekilde başımı salladım.

Uzanıp dikkatli bir şekilde beni inceledi. “Evet, bu kötü. Bir iki gün içinde iyi olmalısın. En azından konuşacak kadar.” Sesini alçalttı. “Kingsley seninle konuşmamı istedi.”

Gözlerimin yerinden fırladığından emin olduğumda hafif bir şekilde güldü.

“Evet, Bay Fulcrum’u uzun, çok uzun zamandır tanıyorum. Muhtemelen senin yaşından uzun süredir.” Ellerini kucağına koyarak ve yalnızca nadiren gözlerime doğrudan bakarak sedyemin ucuna oturdu. Baktığında, gözlerimizin gerçekten buluştuğu az sayıdaki zamanda çok yabancı bir şeye baktığıma dair kaygı verici bir his yaşadım. Gözleri birbirinden biraz fazla açıktı. Fazla keskin bakışlıydı. Fazla deliyordu. Öylesine de vahşiydi.

O bir insan değil, diye düşündüm ve ardından o da

düşüncelerimi duyuyor mu diye merak ettim. Belki de bu yüzden gözlerime nadiren bakıyordu. Belki de gözlerinin etkisini biliyordu.

Tanrım, ben de böyle mi görünüyordum?

Fakat Dedektif Hanner düşüncelerimi duyduğuna dair herhangi bir işaret vermedi ya da belki de düşüncelerimi korumakta daha iyi hale geliyordum. Bilmiyordum. Hâlâ öğrenecek çok şey vardı.

“Kingsley bana sende bir madalyon olabileceğini söyledi. Önemi ve değerini bildiğinden bu konuda üstünkörü davrandı, ki bu konuda çok açıksözlü olmamakta haklı. İnsanlar, özellikle de vampirler, bu madalyon için cinayet işlerler. Biliyorsun, hepimiz mevcut halimizde olmak istemiyoruz. Bazılarımız tekrar insan olmak istiyor.”

Gözleri kısa bir an parlayarak benim gözlerime baktı ve gözbebekleri ufak siyah iğne uçlarından büyük değildi. Gözleri yüzümde gezdikten sonra çenemde durdular.

“Bana güvenebileceğini ve sana yardımcı olabileceğimi düşündü.” Tekrar bana baktığında birdenbire bu konumda ne kadar savunmasız olduğumu anladım. Gözbebekleri bir anda alev aldı ve başım salladı. “Elbette haklı. Bana güvenebilirsin.” Başını bir yana yatırarak koluma baktı. “Fakat benim sözüme inanmamalısın. Bizim türümüzde saygın olmayan çok kişi var. Bizim türümüzde onun gibi olan çok var,” ve burada Carl Luck ve Kaptan Jack’in cesetlerinin yattığını bildiğim diğer ambulansı başıyla işaret etti, “evet, tecavüz eden, yağmalayan ve pislik gibi davranan çok kimse var. Tıpkı insanlar gibi sanırım.

“Ama bana güvenebilirsin, henüz güvenmesen bile.” Elini hafifçe bacağıma koydu. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcı bir dokunuştı. Tuhaf bir şekilde diyorum çünkü battaniyenin ardından yayılan soğuğu hissedebiliyordum. “Uzun zaman önce, benim de bir çocuğum vardı. Yaşlılıktan öldü ve onun ölmesini belli bir mesafeden, asla beni tanıyacak kadar yaklaşmadan izledim. O elbette planladığım gibi annesinin bir yangında öldüğünü sanıyordu. Anlarsın, o çok yaşlanıyordu ve annesi çok genç kalıyordu. Bu, vermek zorunda kaldığım en zorlu karardı.” Zayıf bir gülümsemeyle baktı. “Fakat ihtiyacı olduğunda yardımcı olarak onu uzaktan izledim. Korumacı bir meleği olduğunu sandığını düşünüyorum. Fakat bilmediği şey, onun ben olduğumdu.” Tekrar gülümsedi. “Onun yoluna çıkacak birinin Tanrı yardımcısı olsun.”

Hafifçe güldü, ben de güldüm. Ancak çoğunlukla beni mest etmişti. Hatta büyülenmişim. O benim gibi, diye düşünüp durdum. O benim gibi ve yalnız değilim.

“Fazla zamanımız yok, Samantha. Bu işlerin icabına ben bakacağım. Bazı cinayetler diğerleri kadar yoğun araştırılmazlar. Bazı insanlar buna ikna edilmeli. Bu akşam herkes buradan ayrıldıktan sonra bunun ters giden bir uyuşturucu anlaşması olduğuna ikna olacaklarını sanıyorum. Ters, hem de çok ters giden.

Oh, ve Kaptan Jack’in cesedi? Merak etme. Tıpkı herkes gibi çürüyecek. Otoritelere göre o yalnızca bir diğer ölü adam ve aslında olduğu yaratık değil.”

Bana tekrar baktığında yabancı gözleri kısa bir an göz-

lerime kilitlendi. “Seni bırakmaları için onları çoktan ikna ettim. Hatta buradaki polislerin çoğunun niçin burada olduğuna dair hiçbir fikri yok.” Mahcup bir şekilde gülümsedi. “Evet, uzun, çok uzun zamandır bir vampirim. Bazı şeyler biliyorum. Konuşmamız gerekiyor.”

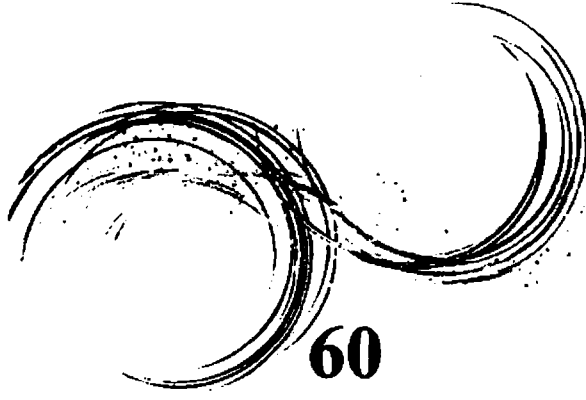
Başım la onayladım. Evet, gerçekten de konuşmamız gerekiyordu.

Uzanıp elimi aldı. Ondan yayılan soğukluk şok ediciydi. Nefesim kesilmesin diye elimden geleni yaptım. “Ama önce, küçüğünle ilgilenmelisin. Ne yapman gerekiyorsa onu yap, Samantha Moon ve ben de sana aradığın cevapları bulmanda yardımcı olacağım. Madalyon hakkındaki cevaplar...” Sesi kesildi. “Fakat şunu bil: Hiçbir garantisi yok. Bu madalyon hakkında çok az kişi bir şeyler biliyor ve onlar da konuşmayabilir. Hatta ölmüş olabilirler.”

Başım la onayladım, gözyaşlarının geldiğini hissettim. Son birkaç günde çok fazla gözyaşı akmıştı. Dedektif Hanner elimi birazcık daha sıktı. İki soğuk el.

“Sana imrenmiyorum, Samantha. Elbette, seni tanımıyorum ama sana imrenmiyorum. Vermen gereken bir karar var. Belki de hayal edebileceğim en zor karar.”

Dedektif Hanner elimi bıraktı, yanıma gelip çeneme dikkat ederek beni sıkıca kucakladı. Beni tutarken omzunda ağladım.

Pasifik Okyanusu'nun üstünde uçuyordum.

Ertesi geceydi. Doktorlar hastanede bir içeri bir dışarı koştururken bile günü oğlumun yanında, ellerini tutarak geçirmiştım. Kimileri yolundan çekilmem için bağırdı. Bir tanesi beni önünden bile itti. Hayatı için mücadele ettiler. Onu kurtarmak için sıkı savaştılar.

Doktorlar tüm yeteneklerini, ilaçlarını ve makinelerini kullanırken onun yatağından izledim. Bir doktor bana, hazırlıklara başlamam için, en kötüsüne hazırlıklı olmamı söyledi. Ona cehenneme gitmesini söyledim.

Benim oğlum, şimdilik dayanıyordu. Hâlâ hayattaydı. Şimdilik.

Okyanus siyah ve sonsuzdu. Çılgın, parlayan, kimileri diğerlerinden büyük ışıklar yüzeyin altında zikzaklar çiziyordu ve bunun hayat olduğunu biliyordum. Okyanus hayatı. Daha büyük şekillerin bazıları pek zikzak çizmiyor, bazen yüzeye çıkarak ve ay ışığını kıran büyük su püskürtüleri

üfleyerek okyanus boyunca yavaşça hareket ediyordu.

Gecenin akıntılarını takip ederek devasa kanatlarımı ağır ağır çırttım. Soğuk rüzgâr aerodinamik vücudumdan kusursuzca akıp gitti.

Ne zorlu bir gün olmuştu. Oğlumun etrafındaki siyah hale öylesine yoğunlu ki. Neredeyse şurup gibiydi. Yalnızca saatleri kalmıştı, biliyordum. Danny yanındaydı. Kız kardeşim ve kızım da öyle. Sherbet, Fang ve Kingsley de, neredeyse ayrı ayrı zamanlarda uğramışlardı. Aaron King, Knighthorse ve Spinoza da çiçekler getirerek uğradı. Aaron King çenemi yokladı, beni konuşurken gördü ve hayretler içinde başını salladı. Hem Knighthorse hem de Spinoza kumarhanedeki büyük karşılaşmaya davet edilmedikleri için rahatsız olmuşlardı, ta ki onlara kendi başının çaresine bakabilecek son derece iyi eğitilmiş bir federal ajan olduğumu hatırlatana dek.

Hava soğuktu. Hatta belki de dondurucuydu ama son derece rahat hissediyordum. Ay yalnızca yarım ay halindeydi.

Kingsley'nin olduğu kocaman yaratık otel odamda belireli gerçekten iki hafta olmuş muydu?

Maddie'yi de kontrol ettim. Küçük kız başaracaktı. Tam bir kan aktarımına ihtiyacı olmuştu. Bedeninin etrafındaki siyah hale tamamen yok olmuştu.

Rüzgâr arkamdan hızlanıyor gibiydi, zahmetsizce süzıldüm. Altımda, parlayan vücutları su yüzeyine çıkararak ve su püskürterek balina sürüsü hızlarını koruyor gibi görünüyordu. Hızlıca onları geçip gittim.

Suyu, karanlık suyu, düşündüm. Suyun altmda dünya yavaşlıyor gibiydi. Ses kısılıp ışık dağılıyordu.

Tekrar aşağı baktım. Kanat çırpmayı kestim, ardmdan kanatlarımı içeri çekerek daldım.

Su yüzeyine dalarken gözlerimi kapattım.

Aerodinamik bedenim suyu kolaylıkla kestiğinden karanlık derinliklere doğru hızla daldım. Fakat su, tıpkı hava gibi gerçekten karanlık değildi. Işık parıltıları içinde geziyordu. Yolumu aydınlatan ince, parlak teller.

Kanatlarımı çıırtım ve kanatalarımın suyu güçlü bir şekilde arkamda bırakmasıyla, hızla hareket ederek kolaylıkla suda gidebildiğimi büyük şaşkınlık ve keyifle öğrendim. Tıpkı bir manta vatozu gibi. Yarasa biçiminde dev bir manta vatozuydum.

Kanatlarımı yavaşça ama güçlü bir şekilde çıırtım. Su üstümden geçip gitti ama gözlerimi acıtmadı. Bu dönüştüğüm yaratık şaşırtıcı biçimde adapte olma yeteneğine sahipti ve dayanıklıydı.

Ben şaşırtıcı biçimde adapte olma yeteneğine sahip ve dayanıklıydım.

Ama oğlum değil. Hayır, oğlum ölüyordu ve saatler içinde ölmüş olacaktı. Bunu biliyordum. Doktorlar bunu biliyordu. Herkes bunu biliyordu. Ölümün istilasını görmek için doktor olmanıza gerek yoktur.

Ölümünü durdurabilirdim. Hatta ona sonsuz hayat ve-

rebilirdim. Bebeğimi sonsuza dek yanımda tutabilirdim. Dedektif Hanner bunu nasıl yapacağımı bana anlatmıştı. Dönüşüm süreci. Ölümlüyü ölümsüze dönüştürme süreci.

Bu, çılgınca bir fikirdi. Pervasız bir fikir.

Ama onu kurtarabilirdim ve ardmdan madalyonla ölümlülüğünü ona geri verebilirdim.

Belki. Bundan kimse emin değil gibiydi.

Üzgün halde kanatlarımı çırpmaya devam ettim. Bir yaratık yanıma yaklaştı. Bir yunus. Hayır, iki yunus. Güçlü kuyruklarını savurarak hızıma ayak uydurdular. Yunuslar hakkında çok az şey biliyordum ama tahminde bulunmam gerekseydi kafalarının karışmış olduğunu söyledim. Onları suçlamıyordum. Şüphesiz, daha önce benim gibi bir şeyi hiç görmemişlerdi. Biraz sonra auraları arkalarında parlak fosforlu izlerini bırakarak uzaklaştılar.

Oğlum saatler içinde ölecekti. Belki de daha kısa bir zaman içinde.

Bu kadarı gerçektir.

Onu, kendisine sonsuz bir yaşam vererek kurtarabilirdim.

Ayrıca ona ölümlülüğünü geri verebilecek efsanevi bir madalyona sahiptim. Ölümü kandırmanın bir yolu.

Çok fazla insan ve çaresiz anneler bu seçeneğe sahip değildi.

Tekrar Kingsley'nin sözlerini duydum. *Ya onu eski haline çeviremezsen, Sam?*

Anthony yedi yaşında ölümsüz olacaktı. Sonsuza dek dünyada kalmaya ve kan içmeye mahkûm olacaktı.

Yedi yaşında.

Yakışıklı, aşk vurgunu Fang'i, gecelerimi zevkle ve yoldaşlıkla, belki de binlerce yıl sürebilecek varoluşumun geri kalanı boyunca doldurmak isteyen birini ölümsüz sevgilime çevirmek başka bir şeydi ama kim bilir? Anthony'yi, kıymetli, değerli çocuğumu –her zaman yedi yaşında ve bir vampir olacak olan oğlumu– aynı kadere mahkûm etmek bambaşka bir şeydi. Eğer madalyon işe yaramazsa olan biteni nasıl anlatacağımı hayal dahi edemiyordum.

Kalbim dayanılmaz bir şekilde sıkıştı.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Kim ne yapacağını bilebilirdi ki?

Zaman tükeniyordu.

Oğlum ölüyordu.

Kanatlarımdan birini yatırıp geldiğim yöne döndüm.

Önümdeki ufacık gümüşi balıkları dağıtarak ve suyun içinde ilerleyerek tüm kuvvetimle kanat çırparken aklım tüm gücüyle çalıştı.

Ardından bir karara vardım.

Tanrı yardımcım olsun, bir karara vardım.

Kanatlarımı tüm gücümle çırpıttım, okyanustan arındıktan sonra gece göğüne doğru fırladım.

*****SON*****